POLIROM

Brooke Davis

Obiecte pierdute

BIBLIOTECA POLIROM

„Un debut încântător."
Vanity Fair

Cuprins

Partea întâi
- millie bird
- karl, dactilograful orb
- millie bird
- agatha pantha
- karl, dactilograful orb

Partea a doua
- karl, dactilograful orb
- agatha pantha
- millie bird
- millie bird
- agatha pantha
- karl, dactilograful orb
- millie bird
- agatha pantha
- karl, dactilograful orb
- millie bird

Partea a treia
- karl, dactilograful orb
- millie bird
- agatha pantha
- Karl, dactilograful orb
- millie bird
- karl, dactilograful orb
- agatha pantha
- millie bird

Partea a patra
- agatha pantha
- Karl, dactilograful orb
- millie bird
- karl, dactilograful orb
- millie bird
- agatha & karl
- millie bird
- agatha & karl & millie

Mulţumiri

Notes

Brooke Davis

Obiecte pierdute

Traducere din limba engleză de Anca Băicoianu

POLIROM
2015

Titlul original: *Lost & Found*, 2014

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2017

Părinţilor mei

Nu ştiu cum altfel să vă mulţumesc pentru că m-aţi făcut ceea ce sunt.

Partea întâi

millie bird

Căţelul lui Millie, Rambo, a fost Prima ei Chestie Moartă. L-a găsit pe marginea drumului într-o dimineaţă cu cer jos şi apăsător; fuioare de ceaţă îi înconjurau trupul strivit ca o armată de fantome. Avea ochii larg deschişi şi botul căscat, parcă gata să latre. Piciorul stâng din spate era întins într-o poziţie ciudată. Ceaţa s-a ridicat, norii s-au adunat în înaltul cerului şi ea s-a întrebat dacă nu cumva Rambo se transformă în ploaie.

Abia când a ajuns acasă cu el în ghiozdan a găsit mama ei de cuviinţă să-i explice cum merg lucrurile pe lume.

— S-a dus într-un loc mai bun, a strigat ea către Millie în timp ce dădea cu aspiratorul prin sufragerie.

— Un loc mai bun?

— Cum? Da, dragă, în Rai, nu ştii ce-i asta? Nu vă învaţă nimic la nenorocita aia de şcoală? Ridică picioarele! În Raiul Căţeilor, unde primesc întruna biscuiţi pentru căţei şi se pot răhăţi oriunde au chef. Gata, picioarele jos. Picioarele jos, am spus! Şi se răhăţesc biscuiţi, înţelegi, nu fac altceva decât să se răhăţească şi să mănânce biscuiţi şi să alerge de colo colo şi să înfulece rahatul altor căţei. Care e făcut tot din biscuiţi.

Millie a stat puţin pe gânduri.

— Păi şi atunci de ce mai pierd vremea pe-aici?

— Cum? A, pentru că, ştii, trebuie să-şi câştige acest drept. Trebuie să stea aici până obţin numărul necesar de voturi ca să treacă într-un loc mai bun. E ca un fel de *Supravieţuitorii* pentru căţei.

— Deci Rambo e acum pe altă planetă?

— Ăăă, da. Cam aşa ceva. Adică – tu n-ai auzit niciodată de Rai? Dumnezeu care stă în nori şi diavolul sub pământ şi toate astea?

— Pot să mă duc şi eu pe planeta lui Rambo?

Maică-sa a oprit aspiratorul şi a privit-o în ochi.

— Numai dacă ai o navă spaţială. Ai navă spaţială?

Millie a lăsat ochii în jos.

— Nu.

— În cazul ăsta, nu poţi să te duci pe planeta lui Rambo.

Câteva zile mai târziu, Millie a descoperit că Rambo nu era pe altă planetă, ci în curtea din spate, îngropat cam de mântuială sub un exemplar din *Sunday Times.* A ridicat cu grijă ziarul şi l-a văzut pe Rambo, dar nu-chiar-Rambo; un Rambo scofâlcit, ros de viermi, putrezind. Şi apoi s-a strecurat afară în fiecare noapte, ca să fie cu el în timp ce trupul lui se transforma din ceva în nimic.

Bătrânul care traversa strada a fost A Doua Chestie Moartă. După ce l-a lovit maşina, Millie l-a urmărit zburând prin aer şi i s-a părut că-l vede zâmbind. Pălăria lui a aterizat în vârful indicatorului cu „Cedează trecerea”, iar bastonul a făcut o piruetă în jurul stâlpului de iluminat. Apoi corpul a căzut bufnind pe marginea trotuarului. Millie şi-a croit drum printre picioare şi exclamaţii şi a îngenuncheat lângă el. L-a privit adânc în ochi. El i-a întors privirea cu neclintirea unei ilustraţii. Fetiţa şi-a trecut degetele peste ridurile lui şi s-a întrebat la ce-i folosea fiecare.

Apoi cineva a ridicat-o şi i-a spus să nu se uite, pentru că e *doar un copil.* Mergând spre casă pe drumul mai lung, Millie s-a gândit că era

momentul să-l întrebe pe tatăl ei despre Raiul Oamenilor.

— Vezi tu, Aşchiuţă, există Rai şi există Iad. Iadul este locul în care sunt trimişi oamenii răi: criminalii, escrocii şi poliţiştii care dau amenzi de parcare. Iar în Rai se duc cei buni, ca tine şi ca mine şi ca blonda aceea drăguţă de la *Masterchef*.

— Şi ce se întâmplă după ce ajungi acolo?

— Păi, în Rai stai cu Dumnezeu şi cu Jimi Hendrix şi mănânci gogoşi oricând ai chef. Iar în Iad trebuie să, ăăă, dansezi Macarena. Pe vecie. Pe varianta mixată.

— Dar unde te duci dacă eşti şi bun, şi rău?

— Cum? Habar n-am. La Ikea?

— Mă ajuţi să-mi fac o navă spaţială?

— Stai un pic, Aşchiuţă. Putem termina de vorbit la următoarea pauză publicitară?

Curând, Millie a observat că totul în jurul ei avea un sfârşit. Gândacii şi portocalele şi brazii de Crăciun şi casele şi cutiile de scrisori şi călătoriile cu trenul şi cariocile şi bătrânii şi tinerii şi cei între două vârste. N-avea de unde să ştie că după ce va trece în Caietul ei cu Chestii Moarte douăzeci şi şapte de creaturi diferite – printre care un Păianjen, o Pasăre, pe Bunica şi pe Gertrude, pisica vecinilor – tatăl ei va ajunge şi el o Chestie Moartă. Că în dreptul numărului douăzeci şi opt va scrie, cu litere atât de mari încât ocupau o pagină dublă, TATI. Că o vreme nu va şti ce altceva să facă decât să se uite la literele acelea până nu le mai înţelegea sensul. Că va face asta la lumina lanternei, în holul care ducea spre dormitorul părinţilor ei, ascultând cum maică-sa se preface că doarme.

prima zi de aşteptare

Când jucau „Uneşte punctele”, Millie era întotdeauna Punctul Unu, maică-sa Punctul Doi, iar tatăl ei Punctul Trei. Linia pornea chiar din mijlocul Punctului Unu, se încolăcea în jurul

Punctelor Doi şi Trei – care de obicei se uitau la televizor – şi revenea, formând un triunghi. Millie alerga prin casă, cu părul roşcat fluturând, iar triunghiul dintre ei se rotea în jurul mobilelor. Când maică-sa zicea „Termină odată, Millicent!”, triunghiul devenea un dinozaur ameninţător. Când tatăl ei îi spunea „Vino şi aşază-te lângă mine, Aşchiuţă”, liniile triunghiului se curbau şi alcătuiau o inimă mare, bătând. „Tic-tac. Tic-tac”, şoptea Millie, ţopăind în ritmul ei inegal. Apoi se cuibărea pe canapea, între Punctul Doi şi Punctul Trei. Punctul Trei lua Punctul Unu de mână şi îi făcea cu ochiul. Imaginile mişcătoare de la televizor îi luminau intermitent faţa. *„Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.”*

—

În Prima Zi de Aşteptare, Millie stă exact acolo unde îi arată maică-sa. Lângă Lenjerie Femei Talii Mari, în faţa manechinului cu cămaşă hawaiiană.

— Vin imediat, zice maică-sa.

Iar Millie o crede.

Punctul Doi poartă pantofii aurii care îi fac paşii să semene cu nişte explozii. Se îndreaptă spre raionul de parfumuri – *Buuum!* –, trece de confecţii bărbaţi – *Bu-bum!* – şi dispare: *Puf!* Linia dintre Punctul Unu şi Punctul Doi se lungeşte, se întinde, iar Millie o vede subţiindu-se până când nu mai e decât o urmă infimă în aer.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.

De acum înainte, Millie va purta în minte această imagine a mamei ei devenind tot mai mică pe măsură ce se îndepărtează, o imagine care îi va apărea în faţa ochilor în diverse momente ale vieţii. Când personaje din filme zic „Vin imediat”. Când, pe la patruzeci de ani, îşi priveşte mâinile şi nu le mai recunoaşte. Când o frământă o întrebare stupidă şi n-are cui să i-o spună. Când plânge. Când râde. Când nădăjduieşte ceva. De fiecare

dată când va vedea soarele dispărând în ocean va simţi cum o cuprinde panica şi nu va şti de ce. Uşile automate ale centrelor comerciale îi vor provoca întotdeauna o senzaţie de nelinişte. Când un băiat o va atinge pentru prima oară cu adevărat, şi-l va imagina dispărând la orizont, la o distanţă infinită de ea.

Dar deocamdată nu ştie nimic din toate astea.

Ceea ce ştie în clipa asta este că o dor picioarele de atâta stat. Îşi dă jos rucsacul şi se strecoară sub stativul cu Lenjerie Femei Talii Mari. Maică-sa i-a spus că există femei care nu-şi pot vedea părţile intime pentru că mănâncă găleţi întregi de pui prăjit. Poate că lenjeria asta e făcută pentru ele. Millie n-a văzut niciodată pui prăjiţi în găleţi.

— Dar sper să văd, spune ea cu voce tare. Într-o bună zi.

E plăcut aici, sub stativul cu lenjerie uriaşă. Sutienele şi chiloţii atârnă în jurul ei, atât de jos încât are capul îngropat în ele. Deschide rucsacul şi scoate una dintre cutiile cu suc pe care i le-a pregătit mama ei. Suge din ea cu paiul. Prin spaţiile dintre piesele de lenjerie vede picioare deplasându-se. Unele cu ţintă, altele fără, unele dansând, altele ţopăind, mergând târşâit sau scârţâind la fiecare pas. Picioare mici, picioare mari, picioare aşa şi-aşa. Tenişi, pantofi cu toc, sandale. Pantofi roşii, negri, verzi. Dar nu pantofi aurii. Nu paşi ca nişte explozii.

O pereche de cizme de cauciuc albastru-deschis trece agale pe lângă ea. Millie se uită în jos la propriile cizme.

— Ştiu că sunteţi invidioase, le spune ea. Dar trebuie să stăm aici. Aşa a zis mama.

Îşi întinde gâtul să privească cizmele de cauciuc care se îndepărtează săltând de-a lungul culoarului dintre rafturi şi dispar în raionul de jucării.

— Bine, gata, zice Millie.

Scoate din rucsac Caietul cu Chestii Moarte, rupe o foaie, scrie pe ea „Pentru mami: Vin

imediat”, o îndoaie la mijloc şi o pune în picioare pe podea, exact în locul în care îi arătase mama ei că trebuie să stea.

După care îşi duce cizmele de cauciuc la plimbare. Urcă şi coboară pe scările rulante, mai întâi încet, apoi sărind, ţopăind şi făcând cu mâna ca regina. Stând în capul scărilor, se uită cum acestea se înghit unele pe altele.

— Ce se întâmplă dacă una nu se bagă la cutie atunci când îi vine rândul? le întreabă ea pe cizme.

Îşi imaginează treptele revărsându-se peste scheletul scării rulante şi pe culoarele dintre rafturi. Încearcă să schimbe câte o privire cu fiecare persoană care trece pe lângă ea şi, de câte ori reuşeşte, aerul joacă în faţa ei ca imaginile din filmele vechi la care se uită maică-sa. Se joacă de-a v-aţi ascunselea cu un băiat care habar n-are că e prins în joc. Când Millie îi spune că l-a *văzut,* el o întreabă de ce părul ei e *aşa* şi desenează spirale în aer cu degetul arătător.

— Este corpul de balet, spune ea. Noaptea se dau jos şi dansează pentru mine.

— *Paf,* zice el şi izbeşte o păpuşă Barbie de o figurină Transformer, scoţând în acelaşi timp un zgomot ca o explozie umedă. Nu-i adevărat.

Millie stă pe podea în holul dintre cabinele femeilor.

— Ştiu de unde puteţi cumpăra lenjerie, îi spune ea unei doamne care se învârte în faţa oglinzii de parcă ar vrea să se înşurubeze în pământ.

— Nu te supăra, dar tu cine eşti? o întreabă doamna.

Millie ridică din umeri. Alte două doamne vorbesc în spatele uşii închise a unei cabine. Millie le vede picioarele în spaţiul dintre marginea uşii şi podea. O pereche de picioare goale şi una de cizme de pâslă cu sclipici. „Să nu mă înţelegi greşit”, par să spună cizmele de pâslă. „Dar chiar ţi se pare că nuanţa asta de corai te avantajează?”. Picioarele

goale strâng din degete. „Am crezut că e roz”, au aerul că răspund.

Millie aşteaptă la un loc cu bărbaţii care fac şi ei acelaşi lucru, aşezaţi pe scaune în apropierea cabinelor de probă; le aşteaptă pe femei, aruncând priviri furişe din spatele genţilor şi plaselor de cumpărături, ca nişte animale înspăimântate. Pereţii din jur sunt plini de postere uriaşe cu fete în sutien şi chiloţi, care râd şi se îmbrăţişează unele pe altele. Bărbaţii care aşteaptă trag cu ochiul la ele. Lui Millie îi vine ideea că lenjeria uriaşă ar putea fi pentru fetele astea uriaşe.

Se aşază pe scaun lângă un bărbat cu chelie care îşi roade unghiile.

— Ai văzut vreodată pui prăjit la găleată? îl întreabă ea.

El îşi pune mâna pe genunchi şi se uită la Millie cu coada ochiului.

— O aştept pe nevastă-mea, fetiţo, zice el.

Millie stă sub uscătoarele de mâini de la toaletă, pentru că îi place să simtă curentul de aer trecându-i prin păr ca atunci când scoate capul pe geamul maşinii care goneşte pe autostradă sau ca lui Superman când zboară în jurul Pământului. De unde ştie uscătorul de mâini să pornească imediat ce întinzi mâinile spre el? Asta e ceva uimitor, dar femeile de la toaletă nici nu bagă de seamă, ci se privesc în oglindă cuprinse de panică, încercând să-şi dea seama ce defect trebuie corectat înainte să-l observe şi alţii.

Ascunsă după plantele verzi care mărginesc cafeneaua din centrul comercial, Millie se uită la aburii care se ridică din ceşti. Domnul care seamănă cu Moş Crăciun şi doamna cu obraji foarte-foarte roşii se apleacă unul spre altul peste masă. Nu-şi spun nimic, dar aburii cafelelor se sărută, dansează şi se înalţă în jurul capetelor lor. Un alt bărbat mănâncă fără să arunce nici măcar o privire către nevastă-sa, în timp ce aburul cafelei lui desenează forme minunate în aer. Millie n-a

văzut niciodată asemenea forme. Oare câte or fi în total? Femeia cu copiii care ţipă întruna are în faţă o cafea ce respiră adânc, scoţând suspine lungi, obosite.

Într-un colţ stă un bărbat cu faţa ca o scoarţă de copac. Poartă bretele roşii şi costum violet şi îşi ţine cana cu ambele mâini, de parcă ar împiedica-o să-şi ia zborul. O muscă se aşază pe planta din faţa lui Millie.

— Cum ar fi dacă toate lucrurile ar putea zbura? şopteşte fetiţa către cizme, privind cum musca se mută de pe o frunză pe alta. Cina ţi-ar zbura direct în gură şi cerul ar fi plin de copaci şi străzile şi-ar schimba locul, dar unora li s-ar face rău şi avioanele n-ar mai fi aşa de speciale.

Omul cu faţa de scoarţă suflă atât de tare în cafea, încât lichidul se varsă peste marginea ceştii şi aburul se despică în două. O parte e împinsă înainte, altă parte se înalţă spre tavan. Se uită lung la ceaşcă timp de câteva minute, apoi suflă din nou în ea.

Se ridică în picioare. Ca să facă asta, trebuie să se sprijine cu ambele mâini de masă şi să împingă cu toată forţa. Trece chiar pe lângă Millie, iar ea încearcă să-i prindă privirea, numai că bărbatul ţine ochii în pământ. Musca îl urmează, bâzâind în jurul lui. El întinde mâna şi se loveşte peste coapsă. Musca aterizează pe podea.

Millie se îndreaptă în patru labe spre muscă şi o ia în căuşul palmei. Duce mâna în dreptul ochilor, strânge pumnul şi, ridicându-se, se uită după bărbatul cu faţa de scoarţă care se îndepărtează încet de cafenea şi iese pe uşile principale.

Îşi găseşte rucsacul la locul lui, sub stativul cu Lenjerie Femei Talii Mari. Scoate din el Borcanul pentru Orice Eventualitate şi, ţinându-l între genunchi, deşurubează capacul şi pune musca înăuntru. Închide capacul la loc, apoi îşi ia Caietul cu Chestii Moarte şi cariocile. „Numărul 29”, scrie ea. „Muscă la centrul comercial.” Pe dosul foii

vede scris de-a-ndoaselea TATI cu litere mari. Ciocăneşte cu carioca în cizmele de cauciuc. Ridică borcanul în lumină. Prin crăpătura dintre piesele de lenjerie, manechinul o priveşte de pe cealaltă parte a culoarului dintre rafturi. Are o cămaşă albastru-deschis imprimată cu palmieri galbeni. Prin sticla borcanului ochii lui par imenşi, de parcă s-ar afla la doar câţiva centimetri de chipul lui Millie. Ea mută un umeraş aşa încât să nu-i mai vadă decât genunchii.

Cu borcanul în mână, Millie caută toată după-amiaza din priviri pantofii aurii. Iar când după-amiaza se face seară şi uşile sunt încuiate şi totul se cufundă în beznă – aerul, sunetele, pământul – e ca şi cum lumea întreagă s-ar fi închis. Millie îşi lipeşte faţa de vitrină şi, cu mâinile făcute căuş, se uită după oamenii care se îndreaptă spre maşinile lor împreună cu alţi oameni, cu soţi şi soţii şi iubite şi iubiţi şi copii şi bunici şi fiice şi taţi şi mame. Iar apoi dispar cu toţii, unul câte unul, până când parcarea rămâne atât de goală încât pe Millie o dor ochii. Se strecoară înapoi sub stativul cu Lenjerie Femei Talii Mari şi scoate din rucsac un sendviş. În timp ce mănâncă, se uită la manechin printre haine. El îi întoarce privirea.

— Salutare, şopteşte Millie.

În afară de asta, nu se mai aude nimic altceva decât zumzetul slab al neoanelor din vitrine.

a doua zi de aşteptare

Pe vremuri, Millie credea că oriunde ai adormi te trezeşti întotdeauna în patul tău. I se întâmplase să adoarmă la masă, pe podeaua vecinilor, la cinematograf, şi de fiecare dată se trezise sub plapuma ei, cu ochii la tavanul propriei camere. Dar într-o noapte s-a trezit în timp ce era dusă în braţe de la maşină în casă. Printre pleoapele întredeschise l-a văzut pe tatăl ei.

— Deci tu făceai asta, a şoptit ea cu faţa îngropată în umărul lui.

—

În A Doua Zi de Aşteptare, pe Millie o trezeşte ţăcănitul unor tocuri care se apropie de ea. În timpul nopţii se întinsese cât era de lungă, iar acum picioarele îi ies de sub stativul cu haine. Îşi strânge genunchii la piept, îi înconjoară cu braţele, îşi ţine respiraţia şi vede tocurile trecând pe lângă ea. „Ţac-ţac, ţac-ţac, ţac-ţac.” Pantofii sunt negri şi strălucitori, iar din vârful lor se iţesc unghiile date cu ojă roşie, ca nişte buburuze care încearcă să se strecoare înăuntru.

De ce ar lăsa-o mama ei toată noaptea sub stativul cu lenjerie?

Millie se ţine de burtă şi se uită cu fereală printre haine. Ştie de ce ar fi putut mama ei s-o lase acolo, dar nu vrea să se gândească la asta, aşa că nu se gândeşte. Manechinul o priveşte în continuare. Ea îi face cu mâna. Încetişor, cu degetele curbându-se unul după altul până se strâng toate în pumn. Încă nu e sigură că vrea să fie prietenă cu el. Îşi pune cizmele de cauciuc, iese de sub stativul cu lenjerie şi se uită în sus spre biletul pe care l-a prins de haine cu o seară înainte.

„Aici mami.”

Îl desprinde, îl împătureşte şi-l bagă în rucsac. Bărbatul cu faţa ca o scoarţă de copac se apropie de ea. Târşâindu-şi picioarele, străbate culoarul în drum spre cafenea. Millie se ia după el şi îl urmăreşte din spatele ghivecelor cu plante decorative. El se aşază greoi pe scaun şi se uită la ceaşcă. Millie se duce la el şi îşi pune mâna peste a lui.

— Ai văzut vreodată pui prăjit la găleată? întreabă ea.

Bărbatul se uită la mâna fetiţei, apoi în sus, spre ea.

— Da, răspunde el, trăgându-şi mâna şi bătând darabana în masă.

— Şi? continuă Millie, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. Cum e?

— Exact aşa cum spune şi numele, zice el.

Millie îşi muşcă buza de jos.

— Ai cunoscut mulţi oameni care au murit? întreabă ea.

— Pe toţi, răspunde el uitându-se în cafea.

— Pe toţi?

— Da. Dar tu ai cunoscut? întreabă el, bătând mai departe în masă.

— Da. Douăzeci şi nouă de Chestii Moarte, spune Millie.

— E mult.

— Mda.

Bătrânul se apleacă înspre Millie.

— Câţi ani ai? o întreabă.

Fetiţa îşi încrucişează braţele la piept.

— Dar tu câţi ani ai?

— Eu am întrebat primul.

— Hai să spunem amândoi odată.

— Optzeci şi şapte.

— Şapte.

El se lasă pe spate.

— Şapte?

Millie dă din cap.

— Şapte şi jumătate. Aproape opt, de fapt.

— Eşti mică.

— Tu eşti moş.

Gropiţele din obrajii lui revin la viaţă.

— Cizmele tale au aceeaşi culoare cu bretelele mele, zice şi bate cu degetele în bretele.

— Ba bretelele tale au aceeaşi culoare cu cizmele mele.

Millie se uită la mâinile lui.

— De ce baţi aşa din degete când vorbeşti?

— Nu bat, răspunde el mişcându-şi degetele. Tastez.

— Ce tastezi?

— Tot ce spun.

— Tot ce spui?

— Tot ce spun.

— Şi ce spun eu?

— Nu, asta nu.

— Nu mănânci? întreabă Millie arătând spre brioşa de pe masă.

El împinge farfuria spre ea.

Millie îşi îndeasă brioşa în gură.

— De ce nu-ţi bei cafeaua? întreabă ea cu gura plină, împingând ceaşca mai aproape de el.

— Nu-mi trebuie, zice el şi o dă deoparte.

Millie cuprinde ceaşca în amândouă mâinile şi se apleacă peste ea, simţind cum aburul îi ajunge sub bărbie.

— Atunci de ce-ai mai cumpărat-o?

— Îmi place să am ceva pe care să pun mâna.

Millie zâmbeşte.

— Aha.

Îşi sprijină tălpile pe marginea scaunului şi pune bărbia pe genunchi. Pe masă sunt înşirate mai multe pătrăţele de plastic, mari cam cât buricele degetelor ei.

— Ce-s astea?

Bătrânul ridică din umeri.

— Nu ştii?

El ridică iarăşi din umeri.

Millie se apleacă spre masă.

— Sunt taste de computer, spune ea. Ca la tastaturile noastre de la şcoală.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— Numai că astea nu sunt prinse de tastatură.

— Aşa e, spune bătrânul.

— Deci până la urmă ştii ce sunt, zice ea.

— Sunt cratime. De la mai multe tastaturi.

Aplecându-se în scaun, o întreabă:

— Ştii ce-i aceea o cratimă?

— Poate că ştiu.

— E o liniuţă pe care o pui între două cuvinte ca să faci din ele un singur cuvânt.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi…

El se gândeşte la un exemplu.

— Vesel-trist? întreabă Millie.

— Nu chiar.

— Foame-somn?

— Nu, zice el. De exemplu, vrând-nevrând. Sau albastru-deschis.

— Dar vesel-trist nu.

— Nu.

— Nici foame-somn.

— Nici.

— De ce ai atât de multe?

Sunt o sumedenie de taste pe masă, aliniate unele lângă altele într-un şir lung, drept.

— Fac colecţie.

— De ce?

— Orice om trebuie să colecţioneze ceva.

Millie se gândeşte la Caietul ei cu Chestii Moarte.

— Eu colecţionez Chestii Moarte, spune ea.

Bătrânul încuviinţează din cap.

Millie se uită ţintă în ochii lui în timp ce întinde încetişor arătătorul şi mută o tastă. Aceasta stă acum deasupra celorlalte din şir, înclinată pe-o parte, ca şi cum s-ar pregăti să facă o tumbă. Bătrânul cu faţa de scoarţă nu se clinteşte.

— Cratima se pune şi între cifre, spune Millie. Nu doar între cuvinte.

Apoi împinge altă tastă, care alunecă pe masă şi se opreşte chiar la margine. Bătrânul îşi ţine respiraţia şi o urmăreşte cum se clatină, apoi îi cade în poală.

— Termină, spune el punând-o la loc.

— De unde le ai?

— Le-am împrumutat.

— De la cine? întreabă ea cu ochii pe buzunarul bătrânului, din care se iţeşte mânerul unei şurubelniţe.

El acoperă şurubelniţa cu mâna, ascunzând-o de privirea fetiţei.

— Nimeni nu suspectează un moşneag, spune el cu un zâmbet abia schiţat. Suntem cumva invizibili.

— Cum te cheamă?

— Karl Dactilograful „Orb”. Dar pe tine?

— Doar Millie.

— Şi unde e mama ta, Doar Millie?

— Vine imediat. Poartă pantofi aurii.

Când spune „pantofi aurii”, Millie simte cum linia care o uneşte cu Punctul Doi se întinde şi-şi duce mâna la burtă. Se foieşte pe scaun, apoi pune borcanul cu musca pe masă.

— Ieri ai făcut şi tu o Chestie Moartă.

Karl ia borcanul şi-l priveşte cu atenţie.

— Serios? întreabă el, bătând cu degetele în sticla groasă.

Millie dă din cap.

— O să-i fac o slujbă funerară.

—

Prima slujbă funerară organizată de Millie a fost pentru un păianjen pe care tatăl ei îl strivise cu pantoful. Maică-sa sărise de pe un picior pe altul, zicând:

— Harry, dacă nu omori păianjenul ăla, te omor eu pe tine.

Iar tatăl ei se ridicase de pe scaun, îşi scosese pantoful şi-l izbise de perete.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

De patru ori.

Păianjenul a alunecat de-a lungul peretelui şi a căzut pe podea. Tatăl ei l-a apucat de un picior, l-a aruncat pe uşă afară şi s-a aşezat din nou în faţa televizorului. Din partea opusă a camerei, i-a făcut

cu ochiul lui Millie. Ea n-a fost în stare să-i răspundă la fel.

Înainte de-a spune ceva, l-a lăsat pe tatăl ei să urmărească trei emisiuni întregi.

— Putem să facem o slujbă pentru păianjen? a întrebat în timp ce se derula genericul. Aşa cum a fost la bunica.

— Slujbele sunt pentru oameni, Mills, i-a răspuns tatăl ei, schimbând canalele. Şi, eventual, pentru câini.

— Pentru cai nu?

— Şi pentru cai, a zis el, în timp ce un jucător de crichet încerca să convingă telespectatorii să cumpere o marcă anume de vitamine.

— Pentru pisici?

— Da.

— Şerpi?

— Nu.

— De ce?

— De-aia.

Pe ecran, o maşină mergea pe un drum cu serpentine, printr-un minunat peisaj montan. Pasagerii, o familie, îşi zâmbeau. Cu toţii aveau dinţi albi şi strălucitori.

— Pentru copaci?

— Nu.

— De ce?

— De-aia.

— Pentru miriapode? Planete? Frigidere?

— Millie! a strigat el. Doar pentru oameni. Poate şi pentru animale de companie. Atât.

— Dar de ce?

— Pentru că altfel ar avea loc înmormântări în fiecare zi, de dimineaţa până seara. Şi asta nu se poate.

— De ce?

— Pentru că mai avem şi alte lucruri de făcut, a răspuns tatăl ei, iar pe ecran a apărut un bărbat care s-a uitat ţintă la Millie şi a început să-i strige ceva despre nişte telefoane mobile.

În noaptea aceea, Millie a pus într-un rucsac toate lucrurile de care avea nevoie, şi-a luat lanterna de sub pat şi s-a strecurat afară. A găsit păianjenul zăcând în iarbă pe marginea aleii şi l-a ridicat de jos, ţinându-l în palmele făcute căuş. Acum părea altfel, mai mic, mai uşor şi uscat de soare. Briza nopţii sufla peste el, mişcându-l dintr-o parte în alta. O gâdila pe mâini.

Apoi o pală de vânt l-a luat pe sus. Millie a alergat după el, urmărindu-l cum zbura prin aer. Vântul îl purta deasupra capului ei, pe fundalul cerului plin de stele, şi au străbătut astfel curtea din faţă, au traversat drumul, au continuat pe trotuarul de vizavi şi, în cele din urmă, s-au oprit pe un teren viran luminat de lună. Cerul întunecat al nopţii părea acoperit de păianjeni strălucitori cât vedeai cu ochii.

Şi atunci, la fel de brusc precum se iscase, vântul a încetat, iar păianjenul s-a prăbuşit la pământ ca o stea căzătoare.

În mijlocul terenului viran creştea un copac. Era cel mai mare copac pe care îl văzuse Millie vreodată, mult mai înalt chiar decât tatăl ei. Fetiţa a pus păianjenul în rucsac şi s-a căţărat până în vârf. Luna părea atât de aproape încât ai fi zis că o poţi prinde şi arunca asemenea unui disc de frisbee. Millie s-a aşezat călare pe o creangă, cu spatele rezemat de trunchiul copacului, şi a scos din rucsac păianjenul, un borcan gol de Vegemite[1], un ghem de sfoară, o lumânare-pastilă, chibrituri şi o bucată de carton.

S-a uitat pentru ultima oară la păianjen, apoi l-a pus în borcan, peste nişte şerveţele. A aprins lumânarea şi a băgat-o şi pe ea acolo, apoi a legat un capăt de sfoară de gura borcanului, iar capătul liber l-a trecut printr-o gaură făcută în bucata de carton şi l-a legat de creangă. Borcanul atârna acum în aer ca un lampion, clătinându-se uşor în bătaia vântului. Pe bucăţica de carton, Millie scrisese cât putea de frumos „Păianjen? – 2011”.

Trecându-şi întruna degetele peste liniuţa dintre semnul întrebării şi anul morţii, fetiţa se gândea cât de ciudat era faptul că întreaga existenţă a păianjenului se reducea la liniuţa aceea, la o simplă linie dreaptă.

karl, dactilograful orb

ce ştie karl despre înmormântări

Karl nu vorbise niciodată cu Evie despre aranjamentele pentru înmormântare. De ce-ar fi făcut-o? Era prea complicat să formuleze cuvintele de care avea nevoie. Le simţea atârnându-i, grele, pe limbă. Nu-şi dorea decât ca ea să nu moară înaintea lui, restul nu mai conta.

Aşa că fiul lor a organizat totul, în timp ce Karl se chinuia să-şi aducă aminte cum să se ridice din pat, să se spele pe dinţi, să-şi pieptene părul, să mestece. Slujba în sine a fost lungă, lentă, cu multe repetiţii. Înainte de începerea ei fusese îmbrăţişat de un şir nesfârşit de oameni pe care abia dacă-i cunoştea. A avut grijă să nu li se atingă obrajii. Simţea că e nepotrivit să-şi pună mâinile pe spatele unor persoane care nu erau soţia lui.

În timpul slujbei, Karl a stat în strana din faţă, cu ochii aţintiţi la sicriu, abia respirând. I se părea ciudat să respire dacă ea nu mai putea s-o facă. Un munte de flori acoperea capacul sicriului. El îşi dorea cu ardoare ca acel capac să se deschidă şi Evie să iasă de acolo strigând: „Surpriză!”. Ar fi trebuit să sară peste maldărul de flori.

— Dacă asta e un fel de farsă, a şoptit el, să ştii că nu mă supăr.

Îşi aminteşte că s-a ridicat în picioare în timpul unuia dintre necrologuri. Cea care vorbea era singura dintre fostele colege ale lui Evie rămasă în viaţă. Celelalte muriseră rând pe rând, căzând ca fulgerate în mijlocul unui magazin sau pe o pistă de bowling ori stingându-se încet prin aziluri şi spitale. Dar femeia aceasta era încă în viaţă şi stătea în faţa pupitrului de parcă ar fi fost buricul pământului, iar Karl s-a gândit: „Aş fi vrut să fi murit tu”.

S-a îndreptat spre coşciug.

— Evie, a şoptit el dând ocol sicriului, cu mâna pe marginea lui.

Auzea în jur murmur de voci, dar toate păreau să vină de la câţiva kilometri depărtare. Şi-a apăsat faţa pe capacul de pin. A închis ochii. A tras aer în piept.

— Evie, a şoptit din nou, cu buzele lipite de lemn.

Trebuia să ştie. A pus mâna pe capac. A deschis sicriul.

Stătea întinsă acolo, moartă, asta era clar, cu faţa împietrită cum nu i-o mai văzuse niciodată, dar el nu-şi putea lua mâinile de pe coşciug. Nici măcar atunci când preotul l-a apucat de cot, încercând să-l tragă deoparte; nici măcar atunci când o rafală de vânt a pătruns pe uşa deschisă; nici măcar atunci când capacul sicriului s-a trântit cu atâta putere încât i-a strivit degetele. N-a simţit durerea, pentru că fiinţa întreagă îi era deja cuprinsă de durere.

Şi voia să tasteze toate astea, dar nu putea, pentru că îl ţineau de mâini ca să-i oprească sângerarea, aşa că a strigat, a strigat cât a putut de tare:

— SUNT AICI, EVIE. O SĂ FIU ÎNTOTDEAUNA AICI.

— Îţi lipsesc buricele de la câteva degete, spune Millie, luându-l pe Karl de mână când ies din cafenea.

— Da, răspunde el, bătând cu degetele pe mâna ei. Îmi lipsesc.

Buzele lui strânse desenează linia aceea dreaptă pe care o au toţi adulţii când sunt hotărâţi să nu discute un anumit subiect în momentul respectiv, poate chiar niciodată. Aşa că Millie îşi păstrează întrebările pentru ea, în acel colţ al minţii în care pune lucrurile de care trebuie să-şi amintească mai târziu. Ţinându-l în continuare de mână, îi mângâie cioturile degetelor. Oare şi-a ros unghiile în asemenea hal încât a muşcat şi din degete? Oare i le-a mâncat o familie de şoareci în timp ce dormea? Sau poate că i le-a tăiat cineva pentru că n-a fost cuminte. Millie îşi aduce aminte că şi maică-sa o ameninţase odată cu o asemenea pedeapsă pentru că bătuse cu degetele în marginea farfuriei în timp ce se uitau la *Dansez pentru tine.*

— Dacă mai faci aşa, ţi le tai, i-a zis maică-sa, fără măcar să se uite la ea. Nu întinde coarda.

Iar Millie n-a întins-o – nici n-avusese intenţia s-o întindă –, ci şi-a pus mâinile sub fund, ca nu cumva degetele ei să întindă ceva din greşeală.

Acum îl duce pe Karl până la stativul cu Lenjerie Femei Talii Mari, îi dă drumul la mână şi se strecoară dedesubt. Apoi trage umeraşele deoparte ca să-i arate ascunzătoarea.

— Ce pui la cale acolo, Doar Millie? întreabă el.

— Ţi-am spus deja, răspunde ea, deşurubând capacul borcanului.

Apoi desface fermoarul rucsacului şi scoate din el Penarul Funerar. Mai ia o lumânare-pastilă şi o cutie de chibrituri şi le pune pe podea. Se uită lung la ele. După o clipă de gândire, i le dă lui Karl.

— Poţi să faci tu asta? Te rog?

El se uită în jur.

— Chiar trebuie să le aprindem?

— Da, spune Millie.

Karl cântăreşte în minte răspunsul ei, apoi încuviinţează din cap. Millie vede fitilul aprinzându-se şi se ţine de burtă. Strânge din dinţi şi încearcă să nu-şi amintească de Noaptea dinaintea Primei Zile de Aşteptare. Se străduieşte s-o mute în acel colţ al minţii ei care nu-şi aminteşte niciodată nimic. Îi dă borcanul lui Karl.

— Pune-o acolo, te rog, spune ea.

Karl pune cu grijă lumânarea în borcan şi i-l dă înapoi. Millie îl leagă de bara de haine, iar musca începe să se legene acolo, în spatele unui şir de piese de lenjerie de culoarea pielii.

— Trebuie să spui câteva cuvinte, îi zice fetiţa lui Karl.

— Eu? întreabă el, arătând cu degetul spre piept.

— Da, tu, răspunde Millie, arătând cu degetul spre bătrânul care se arată cu degetul pe sine. Tu ai făcut asta. Ai făcut o Chestie Moartă. Nu-ţi pare rău?

Mintea ei trece brusc la o altă scenă: îl vede pe taică-său strivind păianjenul cu pantoful. Oare lui îi păruse rău?

— Ba da, zice Karl punând mâinile în şolduri. Sigur că da. Dar, adaugă apoi, trăgând adânc aer în piept, e o muscă.

— Aşa e, încuviinţează Millie. Ai dreptate. E o muscă.

Karl se uită în jos spre ea.

Ea se uită în sus spre el.

Bătrânul oftează.

— Ce-ar trebui să spun?

— Ţie ce ţi-ar plăcea să se spună la înmormântarea ta?

Karl priveşte în pământ.

— Mă îndoiesc că o să spună cineva ceva.

— Chiar şi-aşa, zice Millie încrucişându-şi braţele, tot trebuie să spui ceva.

— Cum de ştii atâtea despre lucrurile astea?
— Tu cum de nu ştii nimic? i-o întoarce ea.

ceva ce millie ştie cu siguranţă despre lume

Toată lumea ştie tot ce e de ştiut despre ce înseamnă să te naşti, dar nimeni nu ştie nimic despre cum e să fii mort.

Asta a uimit-o întotdeauna pe Millie. La şcoală li se arătaseră cărţi cu ilustraţii în care apăreau mămici cu burţi prin care se vedeau bebeluşii şi întotdeauna şi-a dorit să ridice bluza unei femei însărcinate ca să se convingă că burta chiar îţi devine transparentă când rămâi gravidă. E logic, se gândeşte ea, să-i dai bebeluşului ocazia să se obişnuiască puţin cu lumea înainte să vină în ea, e ca o plimbare într-o barcă din acelea cu fundul de sticlă; dacă nu, ce şoc ar avea când s-ar naşte! Ce înspăimântătoare ar fi lumea dacă n-ai şti dinainte ce te aşteaptă! Millie a văzut şi cărţile cu benzi desenate în care personajele se iubesc atât de mult, încât bărbatul îi dă femeii un peştişor, iar peştişorul intră în ea şi depune icre care se transformă în bebeluşi. Ştie că bebeluşii vin pe lume prin locul pe unde faci pipi, dar n-a văzut nicio poză care să arate asta. După fiecare repriză de înot în ocean, Millie se uită cu atenţie după bebeluşi atunci când face pipi. Pentru. Orice. Eventualitate.

Oamenii mari vor ca ea să ştie toate astea, altfel nu i-ar fi dat cărţile respective. Dar nimeni, niciodată, nu i-a dat vreo carte despre Chestii Moarte. Ce-i aşa de secret la ele?

—

— Aşadar, zice Karl. Musca, mult iubită, niciodată uitată.

Îşi drege glasul.

— Dumnezeu s-o apere pe regină, intonează el atât de încet, încât Millie abia îl aude.

— Mai tare, spune ea.

Karl se conformează:

— Trăiască nobila noastră regină, Dumnezeu s-o apere pe regină[2].

În timp ce el cântă, Millie priveşte prin spaţiul dintre haine picioarele celor care trec prin faţa stativului cu lenjerie. Unii măresc pasul când se apropie, alţii încetinesc. O pereche de pantofi rămâne pe loc.

— Să o ţină victorioasă – Karl strigă acum din toţi rărunchii, iar gropiţele din obraji i se trezesc iarăşi la viaţă –, fericită şi glorioasă, întru mulţi ani să domnească.

Bătrânul ridică dramatic braţele, fluturându-şi degetele în aer.

— Dumnezeu s-o apere pe regină!

Face o plecăciune. Pantofii – lătăreţi, negri, butucănoşi – sunt tot acolo, iar unul bate nervos în podea. Millie îşi duce genunchii la piept.

— Aţi terminat, domnule? întreabă o voce de femeie.

Karl se uită spre pantofi, cu ochii măriţi de surprindere.

— Da, mulţumesc, domnu'! Adică tanti! Adică doamnă.

O pereche de braţe îl înşfacă şi-l împing de-a lungul culoarului, iar vocea de femeie rosteşte:

— Haideţi să mergem!

— Scuzaţi-mă, domnule! zice Karl. Adică doamnă. Doamnă! Îmi pare rău că vă tot spun „domnule". Nu vreau să sugerez că aţi semăna cu un bărbat, nici pe departe!

Millie se reazemă cu spatele de stâlpul care susţine stativul.

Karl continuă:

— Vă găsesc foarte feminină, pe cuvânt.

Apoi îşi cere din nou scuze, o dată şi încă o dată, până când vocea lui nu mai ajunge la Millie.

O doamnă din apropiere întreabă:

— Ce-i cu tămbălăul ăsta?

Buzele lui Millie formează în tăcere cuvântul „tămbălău” în timp ce pune la loc în rucsac Materialul Funerar. Strângând rucsacul la piept, se ghemuieşte cât poate de mult, ca un bebeluş în burta mamei. Îşi lipeşte faţa de stâlpul metalic. Îi simte răceala pe obraz. Borcanul cu musca se leagănă în bătaia unui vânt imaginar, iar lumânarea desenează dâre luminoase prin aer, care ba se văd, ba nu se văd. Millie îşi trece degetele prin aer şi aerul n-are nicio greutate, dar îi ţine pe toţi în viaţă.

Cum se poate să n-aibă nicio greutate?

Prin crăpătura dintre piesele de lenjerie, manechinul se uită la ea, iar Millie îi întoarce privirea. Îi place că o ţine mereu sub observaţie. Simte că noul ei prieten nu i-ar lăsa pe pantofii butucănoşi s-o ducă şi pe ea de acolo.

Stă aşa până când în magazin se lasă iar întunericul. I-au transpirat picioarele în cizme. Genunchii i se lipesc unul de altul. Lumânarea din borcan încă mai arde, dar e abia o pâlpâire, iar umbrele ei mişcătoare fac piesele de lenjerie să pară legate unele de altele, alcătuind o singură super-maxi-gigantică-pereche-de-chiloţi-pentru-femei care se roteşte în jurul capului lui Millie, din ce în ce mai aproape. E sigură că Superperechea de Chiloţi îi va înfăşură faţa şi o va sufoca, dar tocmai atunci lumânarea se stinge şi Millie respiră prea repede şi prea adânc şi are obrajii uzi de lacrimi. Îşi pune capul pe genunchi şi închide strâns ochii.

Aude zgomot de paşi şi se gândeşte „Pantofi aurii, pantofi aurii, pantofi aurii”, iar răsuflarea îi devine sacadată, ca a bătrânilor care trag zgomotos aer în piept doar ca să arate că încă mai respiră, dar paşii care vin spre ea nu sunt ai maică-sii, pentru că alunecă de-a lungul podelei, iar mami nu merge aşa. Paşii se apropie, lumina unei lanterne cercetează toate ungherele şi se opreşte pe

borcanul cu musca, iar acum paşii sunt chiar lângă ea, raza de lumină fixează borcanul şi paşii s-au oprit locului, lanterna pare un reflector aţintit asupra muştei, o navă extraterestră care încearcă să atragă borcanul la ea cu un tentacul luminos şi Millie trebuie să-şi ţină respiraţia întretăiată pentru ca nu cumva acea lumină spaţială să ajungă şi la ea.

Apoi vede cu coada ochiului ceva, o mişcare dincolo de raza lanternei, o scurtă sclipire puţin mai departe pe culoar, manechinul se uită la ea, ochii lui, nu se ştie de ce, par mai mari decât de obicei şi Millie simte un fel de nod în stomac, ceva care se întinde şi trage exact cum făcea Punctul Trei, dar asta e imposibil, şi imediat după aceea manechinul se prăbuşeşte ca din senin cu faţa în jos, paşii lunecoşi strigă „Au!" şi lanterna cade pe podea cu un clinchet, manechinul e şi el pe jos şi se uită în continuare la ea, acum lanterna îl luminează din plin, ca şi când s-ar afla pe o scenă, iar Millie simte cum faţa i se destinde într-un zâmbet şi şi-o pipăie cu degetele. Ar vrea să mângâie şi chipul manechinului, pentru că şi el îi zâmbeşte în lumina lanternei.

altceva ce millie ştie cu siguranţă despre lume

E important ca mama să fie lângă tine.

Mamele îţi aduc haina groasă şi pun pătura electrică în priză înainte să te bagi în pat şi ştiu întotdeauna ce vrei, mai bine chiar decât tine. Şi uneori te lasă să stai la ele în braţe şi să te joci cu inelele lor în timp ce la televizor se difuzează *Rişti şi câştigi.*

Mama lui Millie se mişcă prin casă ca vântul. Veşnic spală salopete sau calcă maiouri sau şterge abajururi sau mătură aleea sau acoperă mobilele cu cearşafuri. Părul îi e mereu ud de transpiraţie şi dezordonat, iar vocea ei ca un sunet de vioară se aude ca şi cum ar încerca să ridice tot timpul ceva

foarte greu. Millie îi stă întotdeauna în drum, oricât ar încerca să n-o facă, aşa că a învăţat să se lipească de pereţi şi să se ascundă prin colţuri, să meargă pe afară şi să se pitească prin tufişuri sau să se caţăre în copaci.

Uneori, înainte de a Ieşi în Oraş, mama lui Millie dispare în baie preţ de câteva clipe. Millie ascultă la uşă şi i se pare că înăuntru e o uzină în plină activitate care zdrăngăne, pufăie şi împroaşcă. Maică-sa iese de acolo cu ochii, buzele şi obrajii coloraţi şi cu părul aranjat ca fetele de prin reviste. În urma ei rămâne un parfum dulce, ca o umbră mirositoare.

Într-o zi când mama ei s-a dus să discute ceva cu vecinii, Millie a îngenuncheat pe podeaua băii şi a deschis dulăpiorul de sub chiuvetă. Acolo se găseau lucruri pe care le strângeai şi lucruri din care turnai. Cu toatele aşteptau cuminţi. Millie le-a înşirat pe gresia rece, de la cel mai mic la cel mai mare. Şi a stat mult timp aşa, uitându-se la publicul ei de cosmetice.

— Mhm, le-a spus.

Apoi a luat un ruj şi s-a dat cu el pe lobii urechilor, a pulverizat parfum în aer iarăşi şi iarăşi, doar ca să vadă norul de stropi fini, după care şi-a pus rimel pe obraji şi fard de obraz pe unghii. Mama ei a apărut deodată în pragul uşii şi Millie a încercat să se lipească de perete ca să nu-i stea în drum, dar maică-sa a ridicat-o de subsuori, a urcat-o pe băncuţa de lângă chiuvetă şi a şters-o pe faţă cu un prosop ud. Apoi i-a periat părul, a dat-o cu ruj pe buze, cu ceva pe gene şi cu altceva pe obraji. Stătea foarte aproape, iar vocea ei zâmbea când a întors-o pe Millie ca să se poată privi în oglindă.

— Vezi?

Şi Millie a văzut, a văzut că putea fi altcineva dacă voia. O Persoană Nouă de Calitate Superioară.

—

Acum, în A Doua ei Noapte de Aşteptare, Millie decide să se transforme în această Persoană Nouă de Calitate Superioară. Vrea ca mama ei să se apropie şi să-i spună: „Scuzaţi-mă, doamnă, caut o fetiţă. N-aţi văzut-o cumva?”. Şi atunci Millie şi-ar da jos pălăria, şi-ar şterge rujul de pe buze cu dosul palmei şi ar zice: „Sunt eu, mami! Millie Bird!”. Iar mama ei ar râde şi ar lua-o în braţe şi ar duce-o aşa până la maşină, în timp ce Millie ar face cu mâna înspre centrul comercial. „Pa-pa, cafenea; pa, lenjerie uriaşă; pa, ghivece cu plante decorative; pa, Karl; pa, manechinule”, şi maică-sa ar duce-o înapoi acasă, unde Millie ar avea voie să stea cocoţată pe blatul din bucătărie cât timp pregătesc împreună legumele pentru cină.

Aşa că alege cea mai frumoasă rochie din magazin – una galbenă, uşoară ca un nor – şi o îmbracă peste propriile haine. Apoi se duce la raionul cu produse de machiaj, unde pe un perete întreg sunt aliniate cârlige metalice în care atârnă, ca momelile pentru peşti, cutiuţe negre de plastic. Le ia pe cele la care poate ajunge şi aplică cu grijă rujul, fardul de pleoape şi cel de obraz, aşa cum a învăţat-o mama ei. Ca să se uite în oglindă trebuie să se urce pe un teanc de cărţi, dar reuşeşte să nu-şi piardă echilibrul nici măcar o dată.

— Ai văzut? îi spune ea manechinului.

Pescuieşte de undeva o pălărie roşie cu boruri moi. Îşi dă cu lac verde pe unghii. Aruncă o privire la raionul de pantofi, ştiind că cizmele ei de cauciuc probabil o vor da de gol, dar nu renunţă la ele, nici gând. Îşi lipeşte cu scotch de fiecare talpă câte patru maşinuţe Matchbox şi se plimbă prin magazin ca pe role.

Alunecă pe lângă umeraşele cu sutiene, nenumărate umeraşe aliniate ca soldaţii gata să intre în focul luptei. Mintea o poartă dintr-odată altundeva şi o vede pe maică-sa ieşind de la duş,

cu părul ud căzând moale în jurul feţei şi corpul învăluit în aburi. Sânii i se bălăngănesc ca nişte baloane umplute cu apă şi încearcă să se lovească unul de altul în timp ce maică-sa merge de la baie la dulap. Trecându-şi bretelele sutienului peste umeri, o prinde pe Millie că trage cu ochiul.

— O să ai şi tu într-o bună zi, îi spune ea.

Millie nu vrea să aibă. Niciodată. Mai demult a găsit nişte reviste în noptiera tatălui ei. În pozele acelea, sânii atârnau pe corpurile femeilor de parcă ar fi fost ataşaţi acolo şi i-ai fi putut desprinde ca pe o broşă. Păreau imprevizibili. Pretenţioşi. Şi apoi a mai fost Femeia Goală Care Nu Era Maică-sa şi care s-a ascuns într-o după-amiază în baie.

— N-ai văzut nimic, puştoaico, a zis ea.

Privirea lui Millie fusese atrasă de sfârcurile necunoscutei ca de nişte magneţi. „Ba am văzut”, i-a răspuns în gând.

Alunecă pe patinele ei cu rotile până la raionul de jocuri şi scoate cutiile din raft una câte una, înşirându-le în faţa manechinului. „Twister” şi „Monopoly”, „Incognito” şi „Jocul Gâştelor”, şah şi table, „Battleship” şi „La spital”, „Scrabble” şi „Pinguinii” şi „Connect 4”. Nu ştie cum se joacă niciunul dintre acestea, aşa că se mulţumeşte să dea cu zarul, o dată pentru ea şi o dată pentru manechin, şi să mute piesele de colo colo, aşa încât flota atacă Park Lane, personajele din „Incognito” le fac galerie gâştelor, iar pinguinii înfulecă jetoane galbene şi roşii.

— După ce ai căzut peste el l-am urmărit, îi spune Millie manechinului, acoperindu-şi gura cu o cupă de sutien şi legându-şi bretelele la ceafa. Din motive de igienă, explică ea cu vocea uşor înfundată, amintindu-şi de emisiunile medicale la care se uită maică-sa. A intrat acolo, continuă apoi, arătând spre uşa unui birou din spate.

În timp ce vorbeşte, umple pacientul din „La spital” cu piese de „Scrabble”.

— Şi-a pus un pachet cu mazăre congelată pe cap, unde l-ai lovit, zice, scoţând cu grijă un M din stomacul pacientului. După care a adormit. Cu cheia în uşă.

Millie îi arată manechinului cheia, zâmbind triumfător.

— L-am încuiat înăuntru. Îţi rămân datoare, îi şopteşte la ureche, apoi îl bate uşurel cu palma pe cap.

Millie invită la cină personajele din „Incognito", manechinul, un cal de lemn – poate că personajele din „Incognito" se vor simţi mai în largul lor dacă e de faţă şi cineva cu un băţ în loc de corp – şi un căţel de pluş care seamănă leit cu Rambo. Îi instalează pe toţi la cea mai mare masă din raionul de mobilă. E cel puţin de două ori cât masa din sufrageria ei de acasă şi n-are urme de ceşti, stropi de ceară sau numele lui Millie scrijelit pe unul dintre picioare, iar şerveţelele şi suporturile de farfurii, farfuriile şi castroanele sunt toate albe şi toate la fel.

Pe manechin îl aşază pe scaunul din capul mesei, iar pe Rambo pe un suport de farfurie. Personajele din „Incognito" şi calul de lemn o privesc peste masă. Îi place cum se uită la ea, de parcă ar aştepta să vadă ce are de gând să mai facă.

— Foarte bine, spune Millie şi dispare, alunecând pe role.

După câteva clipe se întoarce cu un maldăr de panglici de hârtie cu care decorează masa şi spătarele scaunelor şi cozile furculiţelor.

Mamei ei îi pregăteşte un loc lângă manechin.

Pentru.

Orice.

Eventualitate.

Apoi îşi trage un scaun între manechin şi Rambo, îşi netezeşte rochia şi îşi potriveşte pălăria. Simte privirea manechinului asupra ei.

— Care-i problema? întreabă ea. E prinsă cu treaba.

Apoi, dregându-şi glasul, continuă:

— Sfinte Doamne (cu mâinile unite în rugăciune şi uitându-se la manechin printre pleoapele întredeschise), astăzi vom avea supă de Fanta la felul întâi, şerpi şi dinozauri la felul doi, salată din frunze de mentă şi îngheţată cu banane ca desert. Sper să fii mulţumit.

Îşi toarnă suc de struguri în pahar.

— Dar mai întâi propun un toast.

Se ridică şi ciocneşte paharul cu invitaţii ei. Şi încă o dată, pentru că-i place sunetul cristalului – ciocneşte paharele din ce în ce mai repede, patinând în jurul mesei pe rolele ei improvizate, *clinc clinc clinc clinc clinc*, şi înapoi, *clinc clinc clinc clinc clinc.*

Se urcă pe masă în loc să stea pe scaun, pentru că ea e Şefa, şi încep cu toţii să mănânce, discutând despre câinele vecinilor care-şi face mereu nevoile la ei pe peluză şi despre doamna Pucker, care comandă întruna prin poştă tot felul de cosmetice scumpe, dar niciun produs nu-i aduce o schimbare în bine, şi despre cum Ablett probabil regretă amarnic că s-a transferat la alt club, pentru că noii lui colegi de echipă joacă mai rău decât nişte fete. Şi în tot acest timp manechinul o priveşte fără să clipească, fără să spună un cuvânt.

şi încă ceva ce millie ştie cu siguranţă despre lume

Nu ştie unde e trupul tatălui ei.

Când au mers la cimitir, era pus într-o cutiuţă aşezată într-o nişă din perete.

— Taţi n-are cum să încapă acolo, a spus ea.

— E o cutiuţă magică, a răspuns maică-sa.

— Ce fel de magie e asta?

— Magie şi gata, bine?

— Pot să mă uit înăuntru?

— Dacă te uiţi se rupe vraja.

— Ca la Moş Crăciun?

— Da. Exact ca la Moş Crăciun.

Aşa că Millie i-a dus o cutie de stafide lui Perry Lake, un băiat mai mare de la ea de la şcoală, care ştia totul despre orice.

— Ce se întâmplă cu corpurile morţilor după ce mor? l-a întrebat ea.

Perry şi-a îndesat un pumn de stafide în gură şi a început să mestece.

— Depinde, i-a zis.

— De ce depinde?

— De câte cutii de stafide mai ai.

A doua zi, Millie a golit din ghiozdan la picioarele lui Perry un morman de cutii. El a deschis una şi şi-a turnat tot conţinutul în gură.

— Se fac ţepene.

— Ţepene?

— Mhm. Şi reci.

— Reci?

— Da.

— Ca plasticul?

Perry a ridicat din umeri.

— Poate.

— Dar se micşorează?

— Dacă se micşorează?

— Exact.

Perry a aruncat o stafidă în aer şi a prins-o în gură.

— Nu, corpurile morţilor nu se micşorează.

—

Millie tocmai toarnă din belşug sos de ciocolată peste un castron plin vârf cu îngheţată de banane când îi vine ideea. Îşi pune mâna peste mâna manechinului.

— Te rog să nu te simţi jignit, îi spune ea, simţindu-i mâna ţeapănă şi rece sub palma ei. Dar…

Se apleacă spre el. Ochii lui o privesc cu neclintirea unei ilustraţii.

— Eşti cumva o Chestie Moartă?

a treia zi de aşteptare

Millie stă în biroul din spatele magazinului. Biroul arată altfel la lumina zilei. Înăuntru e o masă pe care sunt aranjate frumos, unele lângă altele, pixuri, hârtie şi agrafe de hârtie, iar alături două tăviţe, pentru corespondenţa primită şi cea de trimis, fără nimic primit sau de trimis în ele. Millie ia o agrafă de hârtie şi un pix şi pune agrafa în tăviţa de primit şi pixul în tăviţa de trimis. Rochia galbenă pe care a purtat-o seara trecută e şi ea pe masă, împăturită cu grijă. Pe peretele de alături se vede un ecran mare de televizor. Cu o mişcare bruscă, Millie învârte roţile maşinuţelor prinse de tălpile cizmelor ei de cauciuc.

Îşi deschide pe masă Caietul cu Chestii Moarte şi netezeşte foile cu mâna. Se uită la pagina unde a desenat cutia magică a tatălui ei. Cratima îi pulsează în faţa ochilor. Ca o inimă care bate. Acum ştie cum stă treaba cu cratimele. Ştie că poţi să te plimbi cu grămezi întregi de cratime prin buzunare. „Harry Bird", scrie pe desen. „1968–2012. Mult iubit." Rosteşte cuvintele cu voce tare. „Mult iubit."

—

— De cine? o întrebase Millie pe maică-sa.

Stăteau amândouă în picioare, ţinându-se de mână, şi se uitau la cutiuţa magică a tatălui ei ca la un tablou într-un muzeu.

— De tine, a venit răspunsul.

— Şi de tine nu?

Maică-sa şi-a dres glasul.

— Ba da, şi de mine, bineînţeles.

Millie a văzut-o răsucindu-şi de mai multe ori verigheta pe deget. Începuse din nou s-o poarte în săptămâna aceea.

— Şi de toată lumea?

— Da, Millie.

— Şi atunci acolo de ce nu scrie aşa?

— Millie!

Maică-sa şi-a smucit mâna dintr-a ei, a îngenuncheat şi şi-a ascuns capul în palme.

Millie a rămas nemişcată.

— Mami?

— Pentru că totul costă bani, Millie, a spus mama ei. Până şi porcăria asta.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre maşină fără să se uite la fetiţă.

— Hai să mergem, a zis ea.

Înainte de a pleca, Millie s-a mai uitat o dată la cutiuţa magică a tatălui ei.

În seara aceea, Doamnele de la Tenis au venit în vizită, iar una dintre ele a îmbrăţişat-o pe Millie şi i-a spus:

— Trupul lui nu mai e, dar sufletul va rămâne mereu cu noi.

— În cutiuţa magică? a întrebat Millie.

— Nu, în tine, a răspuns doamna, punându-şi palma deschisă pe pieptul ei.

Millie s-a uitat lung la mâna doamnei.

— Şi cum a ajuns acolo?

— Acolo a fost dintotdeauna.

— Ce?

— Fetiţele bine-crescute nu spun „ce?”.

— Ce?

— Fetiţele bine-crescute spun „poftim?”.

— Poftim?

— Bravo!

Doamna de la Tenis s-a ridicat s-o îmbrăţişeze pe mama lui Millie.

— Poftim? a repetat Millie, dar doamna n-a auzit.

A doua zi, Millie a trecut pe la patiserie. Când fata de la tejghea a început să chicotească cu un băiat care nu lucra acolo, Millie şi-a umplut ghiozdanul cu stafide şi a plecat.

— Ce e sufletul? l-a întrebat mai târziu pe Perry Lake, arătându-i stafidele.

— E ca inima, doar că e în stomac, a răspuns el.

— Şi cum arată?

— Ca o stafidă foarte mare, a spus Perry cu ochii la ghiozdanul ei.

Millie a închis fermoarul şi a ascuns ghiozdanul la spate.

— Ce se întâmplă cu sufletul când mori?

— Se elimină.

— Se elimină?

— Da, ca un placebo.

— Ce-i aia, placebo?

— Ce elimină femeile. După ce nasc un bebeluş şi-aşa.

— Şi ce fac cu el?

— Îl pun în frigider şi-l mănâncă.

— Sufletul?

— Nu, pe placebo. Sufletul îl păstrează.

— Unde?

— În alt frigider.

— Şi frigiderul ăsta unde e?

Sunetul clopoţelului s-a auzit până la ei. Copiii au început să alerge spre uşa şcolii în grupuri, strigând şi râzând.

— Undeva, a răspuns Perry, dându-şi ochii peste cap. Nu ştiu. Nu ştiu CHIAR TOT.

— Se poate să fie în mine şi să nu simt?

Perry a întins mâna – o mână îngustă şi osoasă, cu degete lungi.

— Dă-mi stafidele, a zis el.

—

Uşa biroului se deschide brusc. Millie simte cum curentul de aer îi lipeşte hainele de corp ca un aspirator. Se îndreaptă în scaun, închide caietul şi-l ascunde la spate. În uşă stă o femeie şi vorbeşte cu o persoană pe care Millie n-o vede.

— Ce-ai zice de o cină la mine acasă, în seara asta? întreabă femeia cu o voce joasă.

— Nu, Helen, răspunde un glas de bărbat.

— Chiar nu? Fac mâncare mexicană.

— Am treabă.

— Dar mâine?

— Şi mâine am treabă.

— Atunci îmi spui tu când poţi.

— Helen, n-o să pot în nicio seară din viaţa asta.

— Cum zici tu, Stan, spune ea ceva mai tare, pe un ton vesel, îţi aduc acum crema împotriva vânătăilor. Te dau cu ea şi-ţi trece imediat.

Millie îl vede din spate în timp ce bărbatul se îndepărtează de uşă.

— Nu te atingi de faţa mea, Helen, spune el.

— Bine, bine, răspunde Helen în urma lui. Să-mi spui dacă totuşi ai nevoie, da, Stan?

Apoi se întoarce spre Millie.

Helen e scundă pentru un adult, dar solidă, de parcă toată înălţimea s-ar fi mutat pe lăţime. Nasturii îi stau agăţaţi de uniformă cu disperarea unor oameni atârnaţi de-o stâncă deasupra unei prăpăstii. Millie se uită la pantofii ei. Mici, negri, butucănoşi.

— Aşa, deci, zice Helen cu o voce plină de entuziasm, trântindu-se pe scaunul din faţa lui Millie.

Are obraji dolofani şi îmbujoraţi.

— Ai cam dat de belea, nu?

Ia de pe masă o telecomandă şi o îndreaptă spre perete. Ecranul televizorului se luminează. Pe ecran apare Millie.

Nu se distinge prea bine, iar imaginile sunt în alb-negru şi fără sonor, dar nu încape îndoială că e Millie. Millie de la TV stă în faţa acestui birou. Se apropie şi se uită pe geam. Scoate limba. Apoi ia cheile din uşă şi pleacă.

Helen apasă pe butonul de pauză. Millie cea Reală o priveşte pe Millie de la TV. E ciudat să se

vadă făcând un lucru care s-a întâmplat deja şi pe care nu-l mai poate schimba.

Millie cea Reală se uită sfidător la Helen. Helen ridică din sprâncene. Millie cea Reală face şi ea la fel.

ce a făcut millie cu o noapte înainte

Millie ştia cum să ajungă acasă, dar credea că mama ei vrea să se asigure că poate Să Facă Ce I S-a Spus, că poate să fie Cuminte. Aşa că după discuţia de la cină cu manechinul s-a hotărât să-i dea mamei ei o mână de ajutor ca s-o găsească mai repede. A luat de la raionul de bricolaj nişte vopsea cu care a scris, cât a putut de mare, AICI MAMI pe uşile automate de sticlă de la intrarea magazinului. Literele erau desenate de-a-ndoaselea, bineînţeles, ca să poată fi citite de afară. A aranjat jetoanele colorate de la „Connect 4" aşa încât să formeze o săgeată care indica spre dreapta şi a pus tăbliţa lângă intrare. Toate manechinele de pe culoarele dintre rafturi aveau braţul întins în direcţia în care ar fi trebuit să se îndrepte mama lui Millie. Unele aveau chiar şi indicaţii scrise. „Bună, mami!", scria pe un bilet. „Mai ai de mers", preciza altul. „Ia o pauză de gustare!", sugera alt manechin, în a cărui palmă deschisă Millie pusese una dintre bomboanele ei gumate. Personajele din „Incognito" formau şi ele o săgeată, casele din „Monopoly" îi arătau că trebuie s-o ia la stânga, săgeata de la „Twister" indica drept înainte. Cele opt manechine din apropierea standului de lenjerie ţineau fiecare câte o hârtie cu una dintre literele care alcătuiau mesajul AICI MAMI. Ultimul „1" era la manechinul cu cămaşă hawaiiană. Din mai multe sutiene prinse unele de altele, Millie alcătuise un fel de coardă care traversa culoarul ca o linie de finiş; un capăt al acesteia era agăţat de braţul întins al manechinului, iar pe celălalt îl legase de stativul cu Lenjerie Femei Talii Mari.

După ce a împodobit întregul traseu cu ghirlande de Crăciun luate dintr-un coş cu produse la preţ redus, Millie s-a întins sub stativul cu lenjerie – lăsându-şi vârful cizmelor roşii la vedere – şi s-a pus pe aşteptat.

Dar pantofii care au ajuns la ea nu erau aurii.

—

— Eşti cu el? o întreabă Helen. Cu bărbatul care cânta pe-aici zilele trecute?

Deschide sertarul mesei de lucru şi începe să scoată din el tot felul de lucruri, aranjându-le într-un şir ordonat. Un ambalaj de Toblerone.

— Părea simpatic.

O cutie goală de suc.

— Dar nu cumva e un pic…

Borcanul cu musca.

— Un pic…

Doi pumni de ambalaje de acadele pe care le împrăştie pe birou, lăsându-le să cadă de la înălţimea braţelor întinse, de parcă ar vrea să-i arate lui Millie cum picură apa când plouă.

— Dus? Cu capul? Nu? Sigur că nu. Îmi pare rău.

O pungă de bomboane gumate.

— Dar chiar nu e, aşa, mai încet la minte?

Se apleacă peste masă şi şopteşte:

— Retardat?

Apoi îşi pune palma peste gură.

— Oh. Sigur că nu. Îmi pare rău. Nu pot să cred c-am zis aşa ceva. Eu nu voiam să-l dau afară din magazin, doar că. Stan ţine mult la reputaţia noastră.

Helen cade pe gânduri, mângâind absentă punga de bomboane. Se apleacă spre uşă.

— Are ciudăţeniile lui, spune ea tare.

Apoi se aşază mai bine pe scaun.

— Bărbatul acela, cel care cânta. Are cumva. Are o temniţă sau un turn, ceva?

Scotoceşte sub birou şi scoate de acolo mai multe cutii cu jocuri pe care le pune unele peste altele, într-o grămadă cu echilibru precar. „Connect4”, „Battleship”, „Twister”, „Monopoly”. Propteşte teancul cu cotul.

— Bice şi chestii? Lanţuri? Nu ţine pe nimeni legat în lanţuri, nu-i aşa?

— Ne-am împrietenit ieri, zice Millie.

— E doar un bătrânel, continuă Helen. Poţi să fii un biet bătrânel singur şi să te împrieteneşti cu o fetiţă şi să nu fie nimic anormal în asta. Nu?

Se apleacă iar să scoată ceva de sub masa de lucru şi apoi se ridică, ţinând ghiozdanul lui Millie într-o mână şi o cutie începută de vopsea în cealaltă.

— Tanana!

Vopseaua se scurge peste marginea cutiei şi picură pe podea.

— Asta-i opinia publică, înţelegi?

Helen se opreşte din vorbit, pune ghiozdanul şi cutia cu vopsea pe birou, dă jocurile deoparte şi se aşază pe tăblie.

— Toate astea, machiajul… întreabă ea arătând cu degetul spre faţa lui Millie, sunt pentru el?

Millie se şterge cu palma la gură. Pe mâna ei rămâne o pată de un roşu aprins, ca sângele fals din filme.

— Mi-e foame, spune ea.

— Of, scumpa mea, îmi pare rău. Aveam nişte fursecuri. Dar Stan, continuă ea mai tare în direcţia uşii, Stan mi le-a mâncat pe toate. Fursecurile mele le mănâncă. Atunci când are el chef.

Apoi se opreşte şi ascultă.

Stan apare deodată în prag, iar Helen tresare. Millie trage adânc aer în piept. E paznicul de noaptea trecută. Are un ochi vânăt. Vorbeşte la telefonul mobil, dar ţine ochii aţintiţi asupra lui Millie şi îşi pipăie cu buricele degetelor umflătura de deasupra pometelui.

— Păi, terminasem DVD-ul cu ultimul sezon din *The Cosby Show* şi voiam să caut altceva, nu? zice el la telefon. N-aveam de unde să ştiu că o să sară cineva la mine.

Ochii lui n-o slăbesc pe Millie.

— Mi-a dat Helen drumul de dimineaţă.

Millie simte cum i se încordează tot corpul.

— Mama, poţi să aştepţi o secundă? întreabă el acoperind microfonul telefonului cu mâna. Mai bine te-ai duce să-i iei ceva de mâncare, îi spune lui Helen. Înainte să vină după ea.

Helen se dă jos de pe birou.

— Sigur că da, zice ea şi deschide alt sertar.

Obrajii îi sunt roşii ca focul.

— Mentosane? Nici nu ştii ce bine ţin de foame.

— Cine vine după mine? întreabă Millie.

— Ţin regim, spune Helen. Dieta Atkins, parcă. Oare Atkins era? Sau CSIRO? Ai voie să miroşi orice mâncare vrei. E grozavă.

Se uită cu coada ochiului la Stan.

— Nu c-aş avea nevoie.

Desface pachetul de mentosane, îşi vâră două în gură şi pune alte două pe birou, în faţa lui Millie. Fetiţa le ia şi le ronţăie cu poftă.

— De regim, vreau să spun. Nu-s genul de femeie care să-şi bată capul cu aşa ceva. E vorba mai mult de a-mi arăta mie însămi respectul care mi se cuvine. Asta creşte stima de sine.

Stan îşi dă ochii peste cap.

— Helen, zice el. Du-te şi ia-i nişte mâncare ca lumea, bine? O să vină în curând după ea. Şi au mult de mers de aici, aşa că trebuie să mănânce.

Se uită pentru ultima oară la Millie, apoi se întoarce şi pleacă.

— Ce spui? îl aude ea zicând la telefon în timp ce se îndepărtează. Nu, era o fetiţă. Nu fac plângere, mama. Mama! Nu fac. Doar au lăsat-o aici, nu-i aşa? Probabil că sunt săraci lipiţi.

— E drăguţ, nu? Stan, adică.

Helen, cu ochii la uşă, scuipă mentosanele într-un şerveţel de hârtie.

— Cine vine după mine? întreabă Millie, luptându-se cu un val de greaţă. O să vină mama, adaugă ea. Doar că. S-a pierdut.

— Of, draga mea, zice Helen, aruncând şerveţelul în coşul de sub birou şi ştergându-şi mâinile de pantaloni. Sunt sigură că aşa e.

— Tata a murit. Dar o să vină mama.

— Draga de tine!

Helen ocoleşte biroul şi se aşază în genunchi în faţa lui Millie, luând una din mâinile fetiţei într-ale ei.

— Cum a murit? Oh, nu-mi spune.

Vorbeşte de parcă ar fi ea însăşi surprinsă de cuvintele pe care le spune, de parcă acestea ar fi rostite de altcineva.

— Nu-mi spune. Dacă nu vrei. Dar dacă vrei… Cum? A fost? Când a murit? Juca… Jocuri de noroc? Din când în când? A avut ceva probleme?

— Probleme?

— Cu medicamentele şi-aşa?

— I-au dat medicamente când a fost în spital.

— Era… un spital de boli nervoase?

— Ce-i aia?

— Nu contează.

— A avut cancer.

— Of, scumpa mea. Şi eu am avut odată cancer. Mă rog, am crezut că am. A fost îngrozitor. Îngrozitor. Dar de fapt nu era decât un furuncul foarte mare.

— O să vină mama.

— Pe gât. Uite-aici. Îngrozitor. Cum? Da, bineînţeles. Draga de tine. Sigur că o să vină.

Din buzunarul lui Helen se aude soneria unui telefon mobil. Femeia se ridică în picioare şi răspunde.

— Da. Da. E aici, cu mine. Sigur că da.

Apoi, închizând telefonul:

— Draga mea, vin să te ia.

— Cine?

— Cei de la Protecţia Copilului. Au grijă de copiii abandonaţi.

— Abandonaţi?

— O să-ţi dea altă mamă şi alt tată. Temporar, până îi găsesc pe ai tăi.

Prin uşa deschisă, Helen se uită la Stan, care glumeşte cu o angajată mai tânără.

— Dar mama mi-a spus s-o aştept aici.

— Ştiu, scumpo. Ştiu. Dar.

Helen oftează şi se duce la uşă. Sprijinindu-se de toc, îl priveşte pe Stan.

— Unii oameni nu spun întotdeauna ce gândesc.

Millie ţine strâns Caietul cu Chestii Moarte pe care l-a ascuns la spate.

Helen se întoarce spre ea. Corpul ei tresaltă sub uniformă. Nasturii-excursionişti se agaţă cu disperare de marginea stâncii.

— Nu-ţi face griji, draga mea. O să le placă de tine. Eşti o scumpă. Acum, drăguţo, stai aici şi aşteaptă-mă. Da? Promiţi? Da?

Face o mică pauză, timp în care se uită lung una la alta.

— O să-ţi aduc suc. Şi prăjituri. Bine?

Iese din birou fără să mai aştepte răspunsul.

Millie se uită după ea până o pierde din vedere. Îi vine să vomite. Un puşti trece cu maică-sa prin faţa uşii, urlând:

— Da’ eu o voiam pe aia albastră!

Millie are chef să-i strige în faţă:

— Da, şi eu o vreau pe mama!

Îşi desface maşinuţele prinse de tălpile cizmelor de cauciuc şi se ridică de pe scaun. Îşi ia ghiozdanul şi pune maşinuţele în el. Aruncă o privire afară. Nici urmă de Helen. Nici urmă de Stan. Trage adânc aer în piept şi o ia la fugă înspre cafenea cât poate de repede. Ghiozdanul îi saltă pe spate. Străbate culoarul pe care sunt măturile, cârpele de şters şi mopurile viu colorate. Trece de secţiunea unde se prelucrează fotografii, plină de

oameni care se uită la pozele de pe ecrane. Trece de CD-uri şi telefoane şi aparatură electronică. Când îl vede pe Stan, se ascunde în spatele siluetei de carton a unui cântăreţ celebru. Stan se uită la DVD-uri, mormăind în barbă:

— Pe ăsta îl am, pe ăsta îl am, ăsta nu mă interesează, pe ăsta îl am.

Îi sună telefonul.

— Da? Da, da. Vin acum.

Trece pe lângă ea fără s-o vadă.

Karl e la cafenea, în acelaşi loc ca de obicei. Millie se ascunde după acelaşi ghiveci ca de obicei. O vede pe Helen la tejghea.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.

— O felie de prăjitură, vă rog, una mică, îi spune ea fetei care serveşte. Prăjitură cu morcovi, da. Da, numai două felii, vă rog. Da, da, aceea. Perfect, mulţumesc, trei felii, asta-i tot.

— Karl, şopteşte Millie.

Karl se îndreaptă de spate şi se întoarce spre ghiveci.

— Mmm… Da? spune el.

— Sunt eu, Millie.

Fetiţa îşi scoate capul de după ferigi.

— Doar Millie? Pe unde ai umblat?

Stând în continuare ascunsă după ghiveci, Millie îi povesteşte pe scurt ce i s-a întâmplat de când s-au văzut ultima oară.

— Mai întâi, manechinul mi-a salvat viaţa. Apoi am furat o cheie. Apoi l-am încuiat pe paznic înăuntru. După aia am luat cina. A venit şi Rambo. Şi căluţul de lemn. Şi personajele de la „Incognito”. Şi manechinul. O să vă fac cunoştinţă mai târziu. Apoi l-am întrebat pe manechin dacă e o Chestie Moartă. Şi apoi am încercat s-o ajut pe mami. După aia Helen a spus că-mi aduce suc şi prăjituri, dar n-am primit nimic. Şi noii mei părinţi vin încoace. Aşa că am fugit. Şi apoi am dat peste tine. Mănânci aia?

Karl îi întinde brioşa.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, spune Millie cu gura plină.

— De cine ai fugit?

— De ea.

Millie, ascunsă după marginea mesei, arată cu degetul înspre Helen, care vorbeşte cu cineva la nici douăzeci de metri de ei.

— Nu sunt pentru mine, zice ea. Eu ţin regim. Dieta North Beach, parcă. Pe asta o face şi Kate Moss. Poţi să atingi ce mâncare vrei.

Karl îşi ascunde faţa când Helen trece pe lângă ei, îndreptându-se spre birou.

— O evadare, deci, spune el ridicându-se. Sunt de acord.

— Eşti de acord? întreabă Millie.

— Hai să te scoatem de-aici, zice Karl cu voce tare.

Fata de la tejghea se uită la el peste aparatul de espresso.

— Şşşt, şopteşte Millie.

Karl se aşază la loc.

— Aşa-i. Scuze.

Şi îi face cu mâna fetei care serveşte.

— Trebuie să plecăm.

— Da, spune Karl şi se ridică iarăşi de pe scaun.

Se duc împreună până la raionul de lenjerie, având grijă să evite culoarele principale. Manechinul în cămaşă hawaiiană se uită la Millie. Ea nu-i poate ocoli privirea.

— Pune mâna pe el, îi spune lui Karl.

— Ce?

— Oamenii bine-crescuţi spun „poftim?”.

— Poftim?

— Îl luăm cu noi.

— Pe ăsta?

— Da.

— De ce?

— Mi-a salvat viaţa.

Karl se uită la ea, apoi la manechin, apoi din nou la ea.

— Bine, îl luăm, spune el, mai tare decât ar trebui. Prietenii tăi sunt şi prietenii mei.

— Şşşt, îl atenţionează Millie.

— A, da. Aşa-i.

Karl ia manechinul în braţe, ca pe o parteneră de dans.

— Eşti gata? întreabă Millie.

— Sunt gata, răspunde el.

Se strecoară cu grijă pe lângă raionul cu produse electrocasnice şi ustensile de bucătărie, pe lângă cărţile de colorat, pe lângă prosoapele de baie. O femeie încearcă să-l dea pe Karl cu nişte parfum. El se amuză. Uşile magazinului sunt la câţiva metri de ei, strălucind orbitor printre etalaje. Karl şi Millie aleargă spre ele. Fac zgomot şi probabil că arată ciudat, dar nimeni nu pare să bage de seamă şi aproape că au scăpat.

— Suntem invizibili, spune Millie.

— Da, confirmă Karl.

Se uită unul la altul, zâmbind. Chiar că aproape au scăpat.

Dar apoi Millie vede personajele din „Incognito” cu feţele întoarse spre ei şi nu mai apucă să spună nimic înainte ca piciorul lui Karl să alunece pe ele. Bătrânul îşi pierde echilibrul şi aterizează cu capul în coşul cu ghirlande de Crăciun la preţ redus, aflat în mijlocul culoarului. Millie cade odată cu el şi dă cu capul de marginea coşului. Manechinul se prăbuşeşte peste ea, iar un picior i se desprinde şi alunecă pe podea.

Apoi aude cele două cuvinte de care se temea.

— Uite-o.

Helen şi Stan, însoţiţi de o femeie şi un bărbat în haine elegante şi incomode, se apropie de ei. Noua ei Mamă. Noul ei Tată.

— Haide, Karl, spune Millie trăgându-l de braţ în timp ce se ridică în picioare şi se freacă la cap în locul dureros.

Dar el s-a încâlcit de tot în ghirlandele luminoase, iar faptul că se zbate din răsputeri să

scape de acolo nu face decât să înrăutăţească situaţia.

— Prinde-l, Stan, spune Helen alergând spre ei în urma paznicului. Cred că e. Adică. Nu vreau să trag concluzii pripite. Dar. Toată lumea. Din experienţa mea. Probabil că e. Mai mult ca sigur. Aşa cred.

Când Stan ajunge la ei, Karl încă îşi mai agită mâinile şi picioarele în toate direcţiile. Paznicul îl ajută să iasă din coşul cu ghirlande şi-l prinde strâns de braţ.

— Gata, moş pervers ce eşti, spune el. S-a terminat cu circul.

— Oh, Stan! exclamă Helen cu răsuflarea tăiată, apropiindu-se în fugă. L-ai prins.

Pune o mână pe braţul lui, iar ochii i se măresc de uimire.

— Ce muşchi puternici ai!

Karl nu se uită la Millie, dar îi şopteşte din colţul gurii:

— Fugi, Millie, fugi. O să vin după tine.

Personajele din „Incognito” o privesc de parcă ar vrea să vadă ce are de gând să mai facă, aşa că Millie înşfacă piciorul manechinului şi *face ceva*: îşi croieşte drum prin mulţimea de oameni, pe lângă şi printre şi pe sub ei.

— FugiMilliefugi, intonează ea alergând cât poate de repede spre uşă şi apoi afară, prin parcare. Fără să se oprească, priveşte peste umăr şi da, mesajul ei e încă acolo, scris cu litere mari care se suprapun atunci când uşile automate se deschid: AICI MAMI.

—

Millie străbate aleea care duce spre casă, pune piciorul manechinului pe scări şi apasă pe clanţă. Uşa e încuiată. Ia cheia de rezervă de sub preş, descuie, se uită pe stradă după maşina de poliţie care o caută, apoi intră. Înăuntru e întuneric şi frig,

iar ea e obosită, pentru că a venit în goană tot drumul de la centrul comercial până aici. Din pragul uşii, strigă:

— Mami?

Se duce în bucătărie.

— Mami?

Ecoul vibrează în pereţi. În chiuvetă e un maldăr de vase murdare, iar gunoiul nedus a început să miroasă. Millie intră în sufragerie.

— Mami?

Canapeaua goală pare uriaşă, iar televizorul e o imensă gaură neagră în mijlocul camerei. Cum de n-a văzut niciodată cât e de mare şi de negru, parcă gata să soarbă întreaga casă la o simplă apăsare de buton?

Vede pe măsuţa de cafea manşonul termic pe care tatăl ei îl folosea ca să-şi păstreze berea rece. Se uită la el în lumina care intră pe fereastră. În jurul lui dansează fire de praf. Millie pipăie materialul cu vârful degetelor. Manşonul e negru, cu harta Australiei desenată cu galben pe o parte şi o femeie cu sânii mari, îmbrăcată în costum de baie, pe cealaltă. Millie şi-l trage pe braţ şi îşi freacă obrazul de el.

Apoi se duce în dormitorul părinţilor ei. Pe partea de pat unde doarme maică-sa aşternutul e mototolit. Millie îşi trage plapuma peste cap şi stă aşa un timp. Şi aici e întuneric şi frig. Întinde mâna spre locul tatălui ei, apoi iese de sub plapumă, se dă jos din pat şi îşi lipeşte palma de uşa dulapului, de parcă ar încerca să lase acolo urma mâinii ei. Închide ochii şi împinge uşa glisantă. Când deschide ochii, nu vede înăuntru decât umeraşe de sârmă. Ca nişte clavicule de schelete.

Se aşază pe pat şi îşi trece degetele prin aer; aerul n-are nicio greutate şi ei îi vine să spună:

— Iartă-mă, mami, iartă-mă, te rog, îmi pare rău pentru tot ce-am făcut.

ceva ce millie ştie cu siguranţă despre lume

Uneori, „îmi pare rău” este singurul lucru pe care-l poţi spune.

— Ce spui atunci când moare cineva? îl întreabă Millie în şoaptă pe tatăl ei, în timp ce maică-sa se uită la *Rişti şi câştigi.*

Unei colege de la şcoală îi murise sora şi învăţătoarea îi spusese lui Millie să-i scrie un bilet de condoleanţe.

— Haide, Mills, îi răspunde el tot în şoaptă, luând-o în braţe. Nu moare nimeni.

Millie se încruntă.

— Toată lumea moare.

— Mda… zice el.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Da. Aşa-i. Dar nimeni dintre cei pe care-i cunoşti.

— Ba da, toţi cei pe care-i cunosc.

— Da, dar nu prea curând.

— De unde ştii?

— Ştiu.

— Ce tot vorbiţi voi acolo? întreabă maică-sa pe fundalul zgomotos al reclamelor de la televizor, fără a-şi întoarce capul spre ei.

— Mami, zice Millie, ce le spui prietenilor tăi când le moare cineva din familie?

Maică-sa se răsuceşte brusc şi-i aruncă soţului ei Privirea Aceea. Apoi o prinde pe Millie de amândouă mâinile şi se apleacă spre ea.

— N-ai nevoie să ştii lucrurile astea, Millie, spune ea. Eşti doar un copil. O fetiţă. Ar trebui, nu ştiu, să te joci cu păpuşile. De-a magazinul. De-a şcoala.

Millie ridică din umeri.

Maică-sa se sprijină pe spătarul scaunului şi se uită la ea.

— Cine a murit?

— Sora lui Bec. De la mine de la şcoală.

S-a terminat pauza publicitară, la televizor e din nou *Rişti şi câştigi.*

— Trimite-i un bilet de condoleanţe, zice maică-sa, întorcându-se spre ecran. Scrie-i ceva drăguţ.

— Ce să-i scriu?

— Scrie-i… nu risca! Eşti cu capul? Ia banii!

Tatăl lui Millie o mângâie pe păr. Mâna lui pare uriaşă pe creştetul fetiţei.

— Scrie-i că-ţi pare rău pentru pierderea pe care a suferit-o.

— Dar nu e vina mea.

— Bineînţeles că nu.

O ia în braţe şi o strânge la piept.

— E doar un mod de-a fi alături de ea, spune el. Asta contează.

Mai târziu, după ce el a murit, iar maică-sa stătea toată ziua în faţa televizorului, Millie şi-a pus mâna pe braţul ei şi i-a spus:

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Maică-sa a luat-o în braţe, a strâns-o atât de tare încât abia dacă mai putea să respire şi i-a zis:

— Şi mie îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o tu, Millie.

—

Acum, în timp ce se uită pe geamul de la dormitorul părinţilor ei să vadă dacă maşina de poliţie nu e cumva pe stradă, Millie întâlneşte privirea bătrânei de vizavi. Şi ea se uită pe geam. Şi ea a pierdut pe cineva, Millie e sigură de asta. Nu ştie ce o face să fie sigură, dar este.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, spune ea fără glas, mimând cuvintele încet şi clar, cu fruntea sprijinită de sticla ferestrei.

Bătrâna se uită la ea. Apoi trage perdeaua.

agatha pantha

Tot timpul cât a fost căsătorită, Agatha Pantha a încercat pe cât posibil să nu se uite la trupul gol al soţului ei. Era subţire şi încovoiat ca un greiere. Oasele lui păreau surprinse că există şi se iţeau prin piele de parcă ar fi căutat drumul spre ieşire. În noaptea nunţii, când el i-a desfăcut fermoarul rochiei de mireasă în felul acela umed care avea să-i devină în curând insuportabil de familiar, Agatha i-a văzut cu coada ochiului penisul strălucind în lumina lunii ca o sabie scoasă din teacă. Şi atunci a înţeles de ce mergea el mereu ca şi cum l-ar fi împins cineva de la spate. Penisul acela părea imposibil de mare pentru corpul lui. În timp ce făceau sex, întregul lui trup părea să crească sub ochii ei ca într-un număr de iluzionism. Iar ea îl fixa cu o privire înceţoşată, încercând să-l facă să dispară, să se topească în pereţi. El, pe de altă parte, credea că aceea e Privirea ei de Sex, pe care începi s-o exersezi în oglindă de îndată ce afli că există un asemenea lucru pe lume.

Când soţul ei îşi termina treaba şi se ducea în grabă la baie, Agatha îşi trăgea plapuma până la gât şi îşi imagina penisul lui bălăngănindu-se de la o coapsă la alta în ritmul mersului, ca un urangutan străbătând jungla din liană în liană. Iar în timp ce stătea şi-l aştepta întinsă în pat, ceea ce simţea nu era nici uimire, nici spaimă, nici furie; era dezamăgire. Dezamăgire la gândul că omenirea n-a putut inventa nimic mai bun decât un bărbat care se zvârcolea deasupra ei ca un peşte în undiţă.

Şi-a adus aminte de momentul în care a aflat că toţi bărbaţii au astfel de monstruozităţi care le atârnă între picioare. Luni de zile după aceea n-a mai fost în stare să se uite la niciunul. Numai ideea că în jurul ei existau atâtea penisuri invizibile o făcea să-şi piardă cumpătul. Nu înţelegea cum pot

trăi celelalte femei într-o asemenea lume. Se simţea înconjurată din toate părţile, prinsă în capcană. Bărbaţii treceau pe lângă ea pe stradă şi îi dădeau bună ziua cu aerul lor plin de sine, iar ea nu putea decât să-şi ţină ochii în pământ şi să repete în minte: „Are penis, are penis, are penis”.

Mai târziu însă, văzând cum podoaba soţului ei se ofileşte cu vârsta, după cum le e sortit tuturor celor create, s-a simţit din nou capabilă să ţină capul sus atunci când întâlnea bărbaţi pe stradă. „Bună ziua”, răspundea ea cu privirea limpede şi vocea sigură. Dar în sinea ei îşi spunea „Vai de tine şi de scula ta scofâlcită”.

Penisul moale al lui Ron a fost pentru Agatha primul semn că soţul ei îmbătrânea. Al doilea, firele de păr din urechile lui, fluturând în vânt ca braţele unor naufragiaţi. A asistat neputincioasă la migraţia părului dintr-o parte a trupului său într-alta. A urmat apoi atacul cerebral care i-a paralizat piciorul stâng. Când mergea se ţinea cu mâna de coapsă şi-şi ţâra piciorul după el.

Pas, târşşş. Pas, târşşş. Pas, târşşş.

Al patrulea semn a fost punga de urină pe care Ron o ţinea pe noptieră. Din momentul acela, primul lucru pe care Agatha îl auzea dimineaţa era plescăitul urinei în punga de plastic în timp ce soţul ei îşi târa piciorul către baie.

Pas, pleosc, târşşş, pleosc. Pas, pleosc, târşşş, pleosc.

Într-o bună zi, Agatha şi-a dat seama că sucul de portocale din bidonul de plastic făcea exact acelaşi zgomot când era dus de la frigider la masă. De atunci n-a mai cumpărat suc de portocale.

Al cincilea semn a fost un fald de grăsime care se întindea de sub bărbia lui Ron până la baza gâtului, ca o guşă de pelican. Fiecare cuvânt era însoţit de un tremur tăcut al cărnii, ce creştea în intensitate odată cu volumul vocii. Faldul acela tresălta sub ochii Agathei zi şi noapte, devenise un

punct fix al vieţii ei, ca soarele. Şi, tot ca soarele, nu-l putea privi prea mult timp.

Acesta a fost momentul când a încetat să-i mai vorbească soţului ei. Mormăia, ofta, dădea din cap, arăta cu degetul, îl lovea cu cotul, dar nu-i vorbea. N-o făcea din rea-voinţă. Atâta doar că nu mai avea nimic să-i spună. Vorbiseră despre ce le plăcea, despre ce nu le plăcea, despre diferenţele dintre ei, despre ce aveau în comun, despre înălţime, greutate, număr la pantofi. Timp de patruzeci şi cinci de ani se certaseră, schimbaseră opinii, discutaseră despre cea mai bună strategie ca să câştigi la *Preţul corect.* Iar acum ajunsese să prevadă, cu o siguranţă uimitoare, orice spunea, gândea, făcea, îmbrăca sau mânca Ron. Puţinul care-i mai rămăsese de spus – de pildă „Ia-ţi singur" – putea fi comunicat foarte bine şi prin gesturi. Aşa încât mâncau împreună, dormeau împreună, stăteau împreună, respirau împreună, dar nu fuseseră niciodată mai departe unul de altul.

Când Ron a murit, vecinii au început să vină pe la ea neinvitaţi. Apăreau pur şi simplu în pragul uşii, încărcaţi cu cratiţe burduhănoase pline cu animale moarte şi milă. Îşi cărau după ei şi copiii lipsiţi de chef, însărcinaţi cu transportul prăjiturilor cu nucă de cocos. Şi-şi instalau tabăra la ea în bucătărie, transformându-i casa într-un fel de birou de campanie. Erau prezenţi peste tot, în hol, în dormitor şi în baie, de parcă ar fi trecut prin pereţi, cu capul înclinat compătimitor şi ghearele întinse spre ea. Îi vorbeau cu buzele la câţiva centimetri de faţa ei. „Ştiu prin ce treci", spuneau cu toţii, pentru că şi Susie/ Fido/ Henry al meu a murit acum un an/ săptămâna trecută/ cu zece ani în urmă de cancer la plămâni/ lovit de o maşină/ nu e mort de-adevăratelea, dar pentru mine e ca şi cum ar fi, de vreme ce s-a mutat cu o tipă de douăzeci şi şase de ani undeva pe malul mării.

— Ce caută nouăsprezece buchete de flori la mine pe verandă? a întrebat Agatha în timpul uneia

dintre eternele ei plimbări dintr-o cameră în alta.

Nu i-a răspuns nimeni. Buchetele cu pricina erau nişte aranjamente florale sofisticate, o simfonie de culori ca un stop-cadru cu focuri de artificii.

Phillip Stone, vecinul de la numărul şase, i-a întins o ceaşcă de ceai de care ea n-avea nevoie şi i-a pus o mână pe umăr. Era prima oară când o atingea.

— N-o mai ţine în tine, Agatha, i-a spus el.

Simţind căldura palmei lui, pielea Agathei s-a încreţit de repulsie sub pânza bluzei.

— N-am de gând s-o las să iasă chiar acum, dacă la asta te referi, a răspuns ea, trăgându-se deoparte.

— Nu vrei să-ţi accepţi suferinţa, a intervenit Kim Lim de la treizeci şi doi, cu faţa aproape lipită de a Agathei. Nu te feri să te exprimi.

Răsuflarea îi mirosea a nucă de cocos.

Apoi a dat peste Frances Pollop, vecina de la numărul doisprezece, cotrobăind prin dulap şi muncindu-se de zor cu o rolă de scotch. Podeaua era plină de cutii de carton cu hainele lui Ron. Femeile s-au uitat lung una la alta. Lui Frances a început să-i tremure scotch-ul în mână. După mai bine de un minut, Agatha i-a întors spatele şi a ieşit din dormitor, închizând uşa în urma ei.

După care au dispărut cu toţii, la fel de brusc cum apăruseră, în urma lor n-au mai rămas decât cratiţele, mirosurile străine şi o tăcere asurzitoare. Agatha i-a privit pe fereastră cum ies pe poartă şi se duc fiecare pe la casele lor. Ferestrele luminate semănau cu nişte pupile. Cutiile de scrisori arătau ca nişte periscoape îndreptate spre ea. Până şi florile din grădini păreau să se adune unele lângă altele, şuşotind.

N-a aprins nicio lumină. Cutiile cu hainele soţului ei fuseseră stivuite de-a lungul peretelui din hol. Chiar şi pe întuneric putea distinge cuvântul SALVOS[3] scris pe ele cu o cariocă neagră. Fiecare

literă fusese îngroşată de mai multe ori. Benzi implacabile de scotch brăzdau cartonul.

Telefonul din bucătărie a început să sune. Robotul a intrat în funcţiune. „Aţi sunat la Agatha Pantha”, a spus el cu o voce care parcă nu suna ca a ei. „Vă rog să lăsaţi un mesaj.” Lipsa numelui lui Ron a făcut-o să simtă că o ia ameţeala.

— Agatha? a rostit o altă voce. Eşti acolo?

Ea n-a ştiut ce să răspundă.

În picioare în mijlocul dormitorului, se uita la papucii de casă ai soţului ei. Asta făcea mai nou, se plimba prin camere şi se holba la lucruri. Şi atunci a simţit; a simţit cum ceva încerca să-şi croiască drum prin gâtlejul ei. S-a sprijinit de un stâlp al patului şi a înghiţit greu de mai multe ori, până când nodul acela a dispărut.

— E din cauza vorbăriei lor, a spus ea către papucii de casă. Aproape că m-au convins să cedez.

S-a aşezat pe pat şi şi-a cuprins genunchii cu mâinile.

— Cum poţi să îmbătrâneşti fără să simţi că totul te apasă?

Mama ei fusese şi ea tânără, avusese picioare sprintene şi degete subţiri, dar apoi se scofâlcise şi se cocârjase. Toate frazele ei păreau să se termine cu un semn de întrebare şi vocea îi suna ca şi cum şi-ar fi ţinut mereu respiraţia.

Rudele Agathei numeau asta „suferinţă”. Cuvântul nu era rostit cu glas tare, ci doar mimat, ca o vorbă de ocară. Agatha, care pe vremea aceea era deja femeie măritată şi în toată firea, cu opinii proprii ce câştigau tot mai mult teren, găsea că e un termen vag. Caricatural. Şi, mai ales, considera că această stare a mamei ei era ceva ce putea fi evitat, aşa cum ocoleşti o băltoacă de pe stradă.

În momentul respectiv n-avea de unde să ştie că viitorul îi rezerva acelaşi lucru. Că mama ei era ea, că Agatha va fi la fel în curând. Nu asta e ideea evoluţiei, să treci de stadiul în care au rămas

părinţii tăi? Agatha nu simţea câtuşi de puţin că ar fi depăşit punctul unde ajunsese maică-sa. O vedea acum în ea însăşi, în mâinile ei pătate de vârstă, în Ridurile Fatale care-i străbăteau faţa, în venele varicoase ce-i înconjurau gambele ca nişte rădăcini de copac. Conştiinţa inevitabilei transformări îi întorcea stomacul pe dos. De parcă scopul întregii ei vieţi ar fi fost să devină oglinda maică-sii.

Aşa că s-a dus la bucătărie şi a deschis frigiderul. Lumina dinăuntru a năpădit încăperea. Agatha s-a uitat îndelung la rafturi, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu strălucirea aceea bruscă. Frigiderul era plin cu chiftele groase cât palma, sendvişuri lungi ca nişte degete, prăjituri rotunde şi rozalii cu câte o cireaşă ca un sfârc în vârf. A scos toate recipientele cu mâncare şi le-a golit, unul câte unul, în faţa uşii de la intrare, simţind cu satisfacţie cum supa de pui şi bucăţile de morcov şi sosul şi ceapa şi carnea de vită îi împroaşcă picioarele. A luat o tavă cu negrese şi le-a azvârlit cât colo din prag. Acestea au aterizat în tufele de trandafiri, pe parbrizele maşinilor parcate şi la picioarele cutiilor poştale din vecini. Încordându-şi braţul, a aruncat o ruladă cu gem ca pe o minge de fotbal american. Prăjitura s-a desfăcut în aer şi gemul stacojiu s-a împrăştiat în băltoace vâscoase pe alee. A aliniat toate sendvişurile pe marginea gardului scund de cărămidă. Apoi, cu braţele întinse în lateral ca să nu-şi piardă echilibrul, a început să calce peste ele, simţind cum le storceşte sub tălpi. Felii de castravete îi ţâşneau de sub picioare. Pe cutia de scrisori a pus două prăjituri cu glazură roz. Apoi, luând nişte musaca în căuşul palmei, a aruncat după ele. Musacaua s-a descompus în zbor, prăjiturile s-au rostogolit pe jos. O cireaşă s-a oprit lângă piciorul ei, iar Agatha i-a tras un şut.

A spălat caserolele, cratiţele şi cutiile de îngheţată refolosite. Apa din chiuvetă se ridica în valuri la mişcările energice ale mâinilor ei. Apoi

le-a şters pe toate, rotind cârpa în aer ca pe o floretă. După care le-a pus unele peste altele pe aleea din faţa casei. Turnul de vase arăta ca un stâlp totemic aparţinând unei culturi vechi şi uitate. Legănarea lui uşoară purta în ea o urmă de tristeţe pe care Agatha a încercat să n-o bage de seamă.

Lângă teancul de vase a pus o bucată de carton pe care a scris, cu litere mari şi negre, „VĂ MULŢUMESC PENTRU AMABILITATE". Fiecare literă era îngroşată de mai multe ori. „DAR N-AM NEVOIE DE EA."

Mesajul avea şi un post-scriptum cu litere mai mici: „Şi nu-mi place nuca de cocos".

Agatha a rămas un timp în prag, clipind des ca să îndepărteze transpiraţia care-i picura în ochi. Mâncând nişte cartofi franţuzeşti luaţi cu mâna direct din vasul în care fuseseră pregătiţi, şi-a contemplat opera. Era o formă de artă? Sau o declaraţie de război? Nu se pricepea nici la una, nici la alta, dar uitându-se la resturile de mâncare ce se scurgeau încet în rigolă s-a gândit că probabil avea câte ceva din amândouă.

În casele din vecini se aprindeau şi se stingeau lumini ca nişte mesaje codificate. Agatha şi-a vârât în gură un pumn de cartofi cu brânză. Simţea încordarea de pe stradă.

— Îmi exprim suferinţa, Kim Lim! a strigat ea în noapte, împroşcând cu bucăţi de cartof.

Apoi a intrat în casă, a trântit uşa în urma ei şi a încuiat-o. La fel şi pe cea din spate. A ferecat ferestrele. A tras toate perdelele.

— Acum deschid televizorul! a urlat ea şi a făcut întocmai.

Pe pereţi au început să joace umbre. Agatha a dat volumul la maximum. Zgomotul alb a umplut camera. Şi-a adus un scaun la geam şi s-a aşezat, aplecată spre pervaz. A ridicat un colţ de perdea ca să se uite în stradă. „Fşşşşş", făcea televizorul în fundal. Soarele stătea să răsară.

— Abia aştept să le văd mutrele! a strigat Agatha.

Strigatul părea s-o ajute.

—

De la noaptea aceea au trecut şapte ani, timp în care Agatha n-a ieşit deloc din casă. Nici ca să ude grădina, nici ca să ia autobuzul, nici ca să mătură aleea. N-a mai deschis uşa de la intrare şi n-a mai tras perdelele; n-a dat drumul la radio şi n-a mai citit ziarele. În tot acest timp televizorul n-a fost oprit nicio clipă, iar fâşâitul lui e singura certitudine a Agathei. Holul e inundat de corespondenţa strânsă în şapte ani. Ca să ajungă din dormitor în sufragerie trebuie să-şi croiască drum printre plicuri.

— Dacă îmi spuneţi pe nume nu înseamnă că sunt datoare să vă răspund! urlă Agatha spre ele în timp ce plicurile se reped s-o apuce de călcâie.

În fiecare luni, o angajată de la supermarket îi lasă la geam o cutie cu mâncare. Din două în două săptămâni, marţea, poştaşul vine să ia banii pentru facturi şi îi strecoară corespondenţa prin fanta pentru scrisori. Agatha pune banii în plicuri pe care scrie „UITE, IA-I” şi le împinge pe sub uşă. Iarba de pe peluza din faţa casei e înaltă, ofilită şi plină de praf. Buruienile cresc în voie. Casa e năpădită de iederă. Agatha a deschis fereastra dinspre drum şi a croit o deschizătură printre tulpini cu foarfecă din trusa de cusut. Habar n-are ce se întâmplă în lume, dar ştie tot ce se petrece la ea pe stradă.

Corpul ei a devenit amorf, ca al tuturor femeilor în vârstă la care nu mai ştii unde încep şi unde se termină diversele părţi din care sunt alcătuite. Pe bărbie i-au apărut fire de păr lungi şi dezordonate. Le smulge mereu, dar ele revin cu încăpăţânare, de parcă ar face parte dintr-o ordine superioară dictată de providenţă. Agatha a început să poarte ochelari

de soare de când se trezeşte şi până se duce la culcare. Zidul maroniu din faţa ochilor ei are acelaşi rol ca făina de mălai: face ca lumea din jur să fie mai densă şi, prin urmare, mai lentă.

o zi din viaţa agathei pantha

6.00: Se trezeşte fără să aibă nevoie de ceas deşteptător. Nu deschide ochii până nu-şi pune ochelarii de soare. Verifică ora la ceasul de pe peretele din faţa patului. Încuviinţează din cap. Se duce la baie, potrivindu-şi paşii după ticăitul lui. Are grijă să nu se împiedice de papucii lui Ron, care n-au fost mişcaţi din loc de când i-a descălţat el ultima oară.

6.05–6.45: Stă pe Scaunul Neîncrederii şi măsoară Elasticitatea Obrajilor, Distanţa de la Sfârcuri la Talie, numărul Firelor de Păr Crescute în Locuri Nepotrivite, Densitatea Ridurilor, Traiectoria Estimată a Ridurilor şi zonele de Carne Flască de pe braţe. Îşi notează toate aceste date într-un caiet intitulat *Îmbătrânirea.* Descrie cu voce tare întreaga procedură, privindu-se în oglindă.

— Acum măsor Carnea Flască de pe braţe! strigă ea pentru sine, bătându-şi partea superioară a fiecărui braţ cu dosul palmei. Muşchiul e mai flasc decât ieri! E din ce în ce mai flasc pe zi ce trece!

6.46: îşi îngăduie un oftat adânc şi sumbru.

6.47: Duşul.

— Acum mă spăl! strigă ea.

În timpul duşului nu dă niciodată alte amănunte.

7.06: Îşi pune unul dintre cele patru taioare maro cu fustă.

— Ciorapii! urlă ea trăgându-i peste buric. Fusta! Bluza! Pantofii!

7.13: Îşi pregăteşte micul dejun alcătuit din două ochiuri, o felie de costiţă şi una de pâine prăjită integrală.

7.21: Se aşază pe Scaunul Înfruptării, îşi taie mâncarea în cubuleţe mici şi o bagă în gură, cubuleţ după cubuleţ.

— Acum mănânc costiţă! strigă ea printre înghiţituri.

7.43: Stă pe Scaunul Judecăţii. Aplecată peste pervaz, cu mâinile încleştate pe genunchi, supraveghează strada prin gaura din iederă.

— Prea pistruiat! strigă la un trecător ocazional, sărind de pe scaun şi împungând aerul cu degetul de parcă ar fi câştigat la bingo. Prea asiatic! Prea chel! Ridică-ţi nădragii! Pantofi urâţi! Prea multe agrafe! Buze prea subţiri! Costum prea violet! Nas ascuţit! Faţă asimetrică! Genunchi noduroşi!

Uneori criticile Agathei privesc grădinile vecinilor.

— Mai tunde gardul! Prea multe flori! Cutia de scrisori stă să cadă!

Alteori se ia de păsări.

— Ciripeşti prea mult! N-ai destule picioare!

Cuvintele ei se lovesc de pereţii camerei şi tonul îi creşte tot mai mult, până explodează într-o ultimă remarcă profetică ce nu pare să aibă niciodată efectul scontat:

— Omenirea e condamnată la pieire!

12.15: Se prăbuşeşte grămadă pe scaun, gâfâind.

12.16: Se lasă scăldată de transpiraţie şi de sentimentul de eliberare.

12.18: Prânzul. Un sendviş din pâine integrală cu Vegemite. Nu-l taie în cubuleţe, ca la micul dejun, ci în fâşii lungi şi subţiri.

— E important să diversifici activităţile! Dacă vrei să-ţi păstrezi mintea întreagă! strigă ea legănând o astfel de fâşie în dreptul gurii.

12.47: Ceaiul de după-amiază. Un ceainic plin şi un biscuit Anzac. Stă pe hol în Scaunul Nemulţumirii. Se uită le peretele maro şi strigă lucruri precum „Maşini de tuns iarba prea zgomotoase!” şi „Vecini băgăcioşi!”. Uneori n-are de ce se plânge şi atunci zice doar „Pereţi maro!”.

Nemulţumirea îi ascute trăsăturile şi, din motive pe care nu le-ar putea explica, asta o face să strălucească de satisfacţie.

— Îmi place sentimentul! se confesează ea către perete.

13.32: Face curat prin casă, urlând:

— Şterg umeraşele!

Sau:

— Spăl abajururile!

15.27: Stă în sufragerie, pe Scaunul Reclamaţiilor, şi scrie plângeri pe care le pune într-o cutie marcată cu „DE TRIMIS DUPĂ CE SE TERMINĂ CU ASTA”. Cuvântul „ASTA” e subliniat, dar Agatha nu specifică nicăieri la ce anume se referă.

16.29: Se întâmplă unul din următoarele două lucruri. Fie stă pe Scaunul Dispariţiei, ţinând ochii închişi şi ascultând fâsâitul televizorului. Fie. Foarte, foarte rar se aşază pe Scaunul Dezamăgirii şi se uită la papucii soţului ei.

17.03: Cina. De regulă, friptură. Toarnă din belşug sos peste carne, cartofi şi broccoli.

18.16: Stă pe Scaunul Inactivităţii. Bea o ceaşcă de Bonox[4] şi se uită la puricii de pe ecran.

20.00: Se dezbracă – „Pantofii! Bluza! Ciorapii!” – şi îşi pune hainele în dulap.

20.06: Se aşază pe Scaunul Neîncrederii şi se priveşte în oglindă.

20.12: Îşi pune cămaşa de noapte şi stinge lumina.

Abia când camera e cufundată în întuneric îşi scoate ochelarii de soare. Şi nu face asta decât după ce e în pat, cu plapuma trasă peste cap şi ochii închişi. Chiar şi aşa, lumea tot pare să fie prea aproape de ea, planând la numai câţiva centimetri distanţă. Iar în acele secunde incerte dintre somn şi trezie – în acel punct orb al conştiinţei când eşti destul de treaz ca să ştii şi destul de adormit ca să ignori –, cam pe la

21.23, Agatha Pantha îşi îngăduie să se simtă singură.

dar astăzi, la 10.36, se schimbă totul

6.00: Se trezeşte. Pipăie după ochelarii de soare.

6.05–6.45: Stă în Scaunul Neîncrederii şi strigă:

— Acum îmi număr ridurile! Pe ăsta de pe genunchi nu cred că l-am mai văzut!

Trece Ridul Nou în Lista de Riduri.

6.47:

— Acum dau drumul la apă! urlă de sub duş.

7.06:

— Ciorapii! Fusta! Bluza! Pantofii!

7.22:

— Acum mănânc ochiuri!

7.56: Stă pe Scaunul Judecăţii.

— Ai parcat prea departe de bordură!

8.30:

— Florilor nu le merge bine!

9.16:

— Aleea e murdară!

10.12:

— Căştile nu-s accesorii la modă!

10.36: O maşină de poliţie trece încet pe stradă.

— Asta-i ceva nou! urlă Agatha.

10.42: Aceeaşi maşină vine din direcţia opusă.

— Şi asta la fel!

10.47: O fetiţă cu părul roşu şi buclat vine în fugă pe stradă, deschide poarta Agathei, intră în curte şi se ascunde după gard.

— Ce, ce? strigă Agatha.

10.48: Maşina de poliţie apare din nou. Fetiţa se piteşte mai adânc printre buruieni, cu spatele sprijinit de gard. Se uită ţintă la bătrână.

— Ce? strigă Agatha.

10.49: Fetiţa aruncă o privire peste gard. Cercetează strada. Se uită înapoi, spre Agatha. Apoi se ridică în picioare, iese din curte, traversează şi străbate aleea ce duce la casa de

vizavi, încearcă uşa, ia o cheie de sub preş, se uită din nou de-a lungul străzii. După care dispare în casă.

10.50:

— Ce? strigă Agatha.

Ţine casa aceea sub supraveghere de ceva timp. Cu trei luni în urmă a văzut o ambulanţă oprind în faţă, cu girofarul stins. A văzut targa acoperită cu un cearşaf alb sub care se distingea vag conturul unui trup. A văzut vecinii adunându-se acolo, cu cratiţele lor de slavă-Domnului-că-ţi-s-a-întâmplat-ţie-şi-nu-mie. A văzut şirul lung de dubiţe de la florăriile cu livrare la domiciliu. A văzut-o pe mamă ajungând doar piele şi oase.

— Ar trebui să mai mănânci câte ceva din ce-ţi tot aduce lumea! a strigat o dată la ea, bătând în geam.

A văzut copila. Era doar o copilă.

— O să vă las în pace! a urlat ea. E cel mai bine aşa!

S-a sprijinit de spătar şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Ascultă ce-ţi spun!

Aşa că, atunci când Agatha o vede pe fetiţă dispărând în casa de vizavi, ştie că tatăl ei e mort şi că maică-sa nu-i acolo. Cu două zile în urmă, femeia se uitase ţintă la Agatha. Prin gaura din iederă, prin sticla geamului, drept în ochi. Punea o valiză în portbagaj, iar ochii ei îi transmiteau Agathei ceva – o scuză, un ţipăt, o rugăminte, ceva de genul:

— Cum poţi să îmbătrâneşti fără să simţi că totul te apasă?

Iar trupul Agathei vibrase puţin sub acea privire.

Nu înţelegea ce se întâmplă acolo, dar ştia că se întâmplă ceva.

— Se întâmplă ceva acolo! Ceva nu-i în regulă! a strigat ea, ridicându-se şi lipindu-şi obrazul de geam, în timp ce mama şi fetiţa plecau împreună cu maşina. Simţea asta. Se întâmpla ceva.

11.37: Agatha încearcă să uite că fetiţa s-a întors. Încearcă să uite chipul mamei şi faptul că pe alee nu se vede nicio maşină. Încearcă să se concentreze pe orice altă casă, mai puţin pe cea de vizavi.

— Peluza nu e tunsă uniform! strigă ea. Uite o buruiană! Ai un câine urât! Şi prea mulţi copii! Şi ei sunt urâţi!

Dar apoi uşa casei de vizavi se deschide. Fetiţa apare în prag. Agatha o vede traversând strada, deschizând poarta şi apropiindu-se pe alee.

— Ce? urlă ea.

Fetiţa bate la uşă. Ţine în mână o bucată de hârtie.

— Nu, mersi! strigă Agatha din spatele uşii. Am şi eu destule!

Fetiţa pleacă şi se întoarce cu o ladă de plastic pe care o pune în faţa geamului. Se urcă pe ea şi se trezeşte faţă în faţă cu Agatha. Ridică hârtia.

— Ce-i asta? întreabă ea.

Agatha mijeşte ochii.

— Dacă-ţi spun pleci?

Fetiţa dă din cap.

— Este un itinerar.

— Ce-i aia?

— O hârtie pe care scrie unde merge cineva. Acela e numele maică-tii?

Fetiţa dă iarăşi din cap.

— S-a dus la Melbourne. Acum două zile.

Agatha face o mică pauză.

— Iar de acolo pleacă în America peste alte şase zile.

Se uită una la alta prin sticla geamului.

— Şi-acum du-te de-aici.

a doua zi

7.43: Fetiţa stă la fereastra casei de vizavi, uitându-se la Agatha. Agatha se uită la ea. Ochii

fetiţei spun ceva de genul „Cum e să îmbătrâneşti?”.

8.07: Agatha atârnă la geam o faţă de pernă, acoperind gaura din iederă.

9.13: Cineva bate în geam. Agatha tresare.

— Mi-e foame, spune o voce de copil.

Agatha dă sonorul televizorului la maximum. „Fşşşş”

12.15: Agatha ia faţa de pernă din geam. Fetiţa se uită în continuare la ea de la fereastra de vizavi, dar acum stă pe un scaun.

15.27: Agatha încearcă să scrie o plângere, dar singurul lucru care-i vine în minte este „Dragă mamă a fetiţei, cum îţi permiţi?”.

16.16: Copila se uită mai departe la ea pe fereastră. Agatha nu se poate concentra. Se gândeşte numai la chipul mamei şi la aleea fără maşină. Până să-şi dea seama ce face, a înotat printre scrisori şi a deschis uşa. Are în mână nişte biscuiţi Anzac şi o ceaşcă de ceai. Aerul pare atât de proaspăt pe faţa, pe tot corpul ei! N-a mai ieşit la aer de când… de când. Simte suflarea uşoară a brizei pe gambe, prin ciorapi. I se încreţeşte pielea. Răsuflă precipitat.

— Asta-i ceva nou!

Buruienile din faţa uşii de la intrare sunt înalte cât un stat de om şi o înconjoară ca o ceată de subnutriţi.

— Nu vă dau nimic! strigă ea, împingându-le cu coatele în timp ce trece vijelios printre ele.

Se opreşte în poartă şi cercetează strada.

— Trotuarul e prea crăpat! strigă ea. Acum traversez! Gardul ăsta e prea ţipător! Fereşte-te, maşină, doar n-o să mă opresc de dragul tău! Nu-i aşa de greu! E doar mers, până la urmă! Am mai făcut asta de un milion de ori! Câtă vreme încă mai am picioare care să mă ţină, probabil că ar trebui să mă folosesc de ele!

Agatha străbate aleea şi bate la uşa fetiţei. Fetiţa deschide.

— Bună, spune ea.

Agatha îi întinde farfuria cu biscuiţi şi ceaşca de ceai. Fetiţa se uită lung la ele.

— Le iei sau nu? zice Agatha.

Fetiţa ia farfuria, dar nu şi ceaşca.

— Ai sunat-o pe maică-ta?

Fetiţa pune farfuria pe o masă şi începe să ronţăie dintr-un biscuit. Îşi fereşte ochii de Agatha.

— Are telefonul închis.

— Ai încercat pe la rude?

Agatha se uită la ceaşca de ceai, apoi soarbe o înghiţitură.

— Ai aşa ceva?

— Am o mătuşă care stă în Est, spune fetiţa. La Melbourne. Pe lângă ea, Agatha se simte ca un uriaş. Oare a fost şi ea vreodată atât de mică?

— Dar mama a zis că n-avem nevoie de nimeni.

— Aha, deci aşa a zis, nu? Ai sunat la mătuşă-ta?

— Nu-i ştiu numărul.

— N-ai o agendă, ceva?

— Mami avea una în telefon.

— Caut-o în carte.

— Care carte?

— Cum o cheamă?

— Judy.

— Judy şi mai cum?

— Mătuşa Judy.

— Mătuşa Judy! Din Melbourne!

Agatha se întoarce şi pleacă pe alee.

— Şi cu ce mă ajută asta pe mine!

Gesticulează în mers, iar ceaiul se varsă peste marginile ceştii.

Fetiţa aleargă după ea.

— Tatăl meu a murit.

— Ce să spun! zice Agatha întorcându-se spre ea. Şi-al meu! Soarbe cu furie din ceai.

— Când a murit?

— Acum şaizeci de ani!

— Al meu a murit acum trei luni.

— Şi ce, e concurs? Dar chiar dac-ar fi! Eu am petrecut mai mult timp cu tata decât tine! Aşa că…!

— Cum a fost la înmormântare?

— Ce fel de întrebare-i asta?

— Mama nu m-a lăsat să mă duc la înmormântarea tatei.

— Cu atât mai bine pentru tine, probabil!

— De ce ţipi?

— Tu de ce vorbeşti în şoaptă?

— Ba nu vorbesc aşa.

— Nici eu nu ţip!

Agatha se întoarce şi se pregăteşte să traverseze, dar se opreşte brusc. Se uită lung la casa de peste drum. Mai ia o înghiţitură energică de ceai.

— Acolo stau eu?

Fetiţa dă din cap.

— Dar e…

Agatha nu reuşeşte să-şi termine propoziţia. E genul de casă care-i înspăimântă pe copii, iar adulţilor le stârneşte dispreţul sau mila. Se întoarce din nou spre fetiţă.

— Eşti sigură că acolo stau eu?

Fetiţa dă iarăşi din cap.

— Mă ajuţi s-o găsesc pe mama? întreabă ea.

— Bineînţeles că nu! răspunde Agatha. Am treabă! Sunt foarte ocupată! Du-te la poliţie!

— Nu pot. Vor să-mi dea alţi părinţi.

— Du-te înăuntru! strigă Agatha, grăbindu-se spre casa ei. Mai încearcă la maică-ta!

18.16: Stă pe Scaunul Inactivităţii. Bea o ceaşcă de Bonox şi se uită la puricii de la televizor.

18.24: Puricii se adună într-o formă care-i aminteşte de chipul fetiţei.

18.25: Goleşte restul de Bonox în chiuvetă.

18.26: Se dezbracă. „Pantofii. Bluza. Ciorapii.” Îşi pune hainele în dulap.

18.31: Stă pe Scaunul Neîncrederii şi se priveşte în oglindă.

18.33: Chipul ei se transformă în chipul fetiţei. Din greşeală, loveşte ceasul aflat pe băncuţa din baie şi acesta se face ţăndări pe gresie.

18.33–18.45: Se uită la ceasul spart.

18.46: îşi pune cămaşa de noapte şi stinge lumina.

şi în ziua următoare

17.36: Agatha bate la uşa fetiţei şi îi dă o farfurie plină vârf cu friptură, cartofi, broccoli şi sos.

— Mulţumesc, spune fetiţa şi începe imediat să mănânce, fără furculiţă şi stând în picioare.

— Ce faci aici?! strigă Agatha.

— Adică? întreabă fetiţa, cu faţa mânjită de sos.

— Ar trebui să te joci pe-afară! Eşti doar un copil! Nu sta toată ziua la geam!

— Dar tu stai.

— Eu sunt bătrână! Am voie! Am voie să fac orice am chef! Ăsta e singurul avantaj când îmbătrâneşti! Notează-ţi pe ceva! E important!

— Mă ascund.

— De cine?

— De Helen. De Stan. De noii mei părinţi. De poliţie. Agatha se uită lung la fetiţă.

— Dar ce-ai făcut?

— Nu ştiu, spune fetiţa şi începe să plângă.

20.12: Agatha îşi pune cămaşa de noapte şi stinge lumina. Când să se urce în pat, se împiedică de ceva moale. Apasă pe întrerupător.

20.13: Vede că papucii lui Ron au zburat cât colo.

20.14: Aprinde lumina din baie şi se priveşte în oglindă. Simte iarăşi nodul acela în gât.

— Aproape că m-a convins să cedez! strigă ea.

şi după încă o zi

6.00: Agatha s-a săturat până peste cap.

7.43: Vâră în geanta ei încăpătoare tot ce i-ar putea trebui. Caietul de îmbătrânire. Două ceasuri de mână şi unul mic de masă, cu baterie, pe care-l ţinea în bufet. Lenjerie de schimb. Două bluze. Nişte biscuiţi Anzac. Un borcan de Bonox. Un blocnotes pentru plângeri.

8.12: Cu mâna încleştată pe geantă şi taiorul încheiat până sus, bate la uşa fetiţei.

— Ai mai încercat s-o suni pe maică-ta? o întreabă.

Fetiţa lasă ochii în pământ.

— Telefonul e tot închis.

— O suni din nou de la primul telefon din acela public!

Fetiţa se uită la geanta Agathei.

— Unde pleci?

— Şi o suni întruna tot drumul! Să nu-şi închipuie că scapă aşa de uşor!

— Mă duci undeva?

— Da ce sunt eu, mijloc de transport?

— Poftim?

— Şi nici nu pot să merg cu tine la poliţie! Ştiu eu ce le fac femeilor ca mine! Care trăiesc în case ca aceea!

Arată cu mâna spre casa ei.

— O să mă trimită la azil! La un cămin de bătrâni, laolaltă cu toţi boşorogii cărora le curg balele!

Fetiţa nu pare să înţeleagă despre ce vorbeşte şi nu se mişcă din loc.

— Nu sta încremenită acolo! Fă-ţi bagajul!

Fetiţa dispare înăuntru pentru o clipă şi se întoarce cu un ghiozdan în spate.

— Asta-i tot?

Aplecându-se să ia de după uşă un obiect lunguieţ de plastic, fetiţa dă din cap.

— Şi asta ce mai e? întreabă Agatha.

Fetiţa strânge bucata de plastic la piept.

— Un picior.

— Doamne fereşte! Bine, hai odată! Mergem la Melbourne!

karl, dactilograful orb

Karl n-avea nici computer, nici maşină de scris, nici măcar o tastatură. Tasta pe capacele de tomberon, în aer, pe capetele copiilor, pe propriile coapse. Îşi tasta întrebările cu buricele degetelor înainte să le pună, ca să se asigure că merită într-adevăr puse. La el acasă, înainte de a se muta cu fiul lui, desena tastaturi pe măsuţa de cafea, pe pereţi, pe perdeaua de la duş. Îi plăcea cum i se mişcau mâinile în timp ce tasta, îi plăcea că degetele lui păreau să danseze un cadril. Se uitase îndelung la degetele mamei sale, apoi la ale lui Evie, sărind de la o tastă la alta ca picăturile de apă pe asfaltul încins, iar arătătorul deformat al dactilografelor i se părea la fel de elegant şi de aţâţător ca scobitura tălpii sau linia cefei.

—

Când fiul lui Karl îşi luase rămas-bun de la el la azilul de bătrâni, îi spusese:

— Pe curând, tată.

Şi îl sărutase pe obraz.

Karl simţise apăsarea obrazului neras al fiului său pe al lui şi i se păruse dintr-odată imposibil de conceput că băiatul lui trebuie să se bărbierească. O viaţă întreagă trecuse cât ai clipi din ochi, cât ai bate din palme, cât ai schimba un scutec, iar acum iată-l aici, stând pe marginea patului într-o cameră plină de bătrâni care se scăpau pe ei. S-a dus la fereastră şi s-a uitat după fiul lui, care tocmai traversa parcarea. Avea un mers hotărât, fără ezitări, iar Karl s-a întrebat: oare când anume decisese să meargă astfel? Paşii lui Evie erau uşori şi imprevizibili, ca grăunţele de sare căzând dintr-o solniţă. Fiul lui, însă, părea pe deplin conştient că fiecare pas îl duce tot mai aproape de o ţintă încă necunoscută. Fără ezitare, fără ezitare.

—

Fusese ideea nurorii lui, Amy.

— De fiecare dată când intru în casă, trebuie să fiu pregătită sufleteşte să găsesc un mort zăcând în balansoar, a auzit-o el spunând într-o noapte de cealaltă parte a peretelui subţire care despărţea camera lui de a lor.

Amy era o femeie mărunţică şi uscată, al cărei parfum ajungea întotdeauna la destinaţie înaintea ei.

— E tatăl meu, a răspuns fiul lui, Scott.

— Iar eu sunt nevastă-ta!

Apoi, după o scurtă pauză:

— Doar ştii că doctorul a zis că am tensiunea mare.

A urmat un lung moment de tăcere, timp în care Karl a rămas nemişcat în pat, cu braţele întinse de-a lungul corpului ca omul-ghiulea de la circ.

— Bine, a spus fiul lui în cele din urmă.

Karl şi-a lipit degetele unele de altele.

— O să stau de vorbă cu el.

Karl a întors capul într-o parte şi a simţit răcoarea pernei sub obraz. A mijit ochii în întuneric.

— Evie, a şoptit el, întinzând mâna în noapte ca pe o ramură de măslin.

A desenat cu palma în aer conturul trupului ei. A încercat să-i simtă nasul atingându-l pe al lui, răsuflarea ei mângâindu-i faţa, mâna ei de-a lungul spatelui.

— Evie, a rostit iarăşi, pentru că era singurul cuvânt la care se putea gândi.

Şi-a lăsat mâna pe pernă, lângă cap, a închis ochii.

Când Scott şi Amy s-au trezit dimineaţa să meargă la serviciu, Karl stătea la masa din sufragerie, cu bagajul la picioare.

Îşi pusese deja pălăria şi mănuşile pe care le folosea pe vremuri la condus.

— Tată, a spus Scott, oprindu-se în pragul bucătăriei.

Karl şi-a dres glasul.

— Cred că ar fi cazul să trec la etapa următoare, a zis el, bătând cu degetele în masă.

Scott s-a aşezat pe un scaun, lângă el. Karl şi-a încleştat mâinile. Scott le-a acoperit blând cu palma. Karl şi-a trecut degetul mare peste falangele lui, spunându-şi: „Mâna asta e făcută de mine”.

—

Karl s-a aşezat pe marginea patului. Stă într-o cameră cu încă patru bărbaţi. Pielea lor lividă se asortează cu nuanţa palidă a varului de pe pereţi. Zac cu toţii în paturi, într-un soi de stupoare încremenită, cu gurile căscate şi clipind rar, de parcă le-ar fi greu să-şi aducă aminte cum se face.

— Deci, a spus Karl cu voce tare. Cam asta ar fi.

O asistentă s-a uitat la el din uşă.

— Nu-ţi desfaci bagajul, dragă?

— Ba da, a răspuns Karl. Încercam doar să mă obişnuiesc cu peisajul.

Asistenta a zâmbit. Avea un zâmbet plăcut.

— Ia-o încet, a spus ea, rezemându-se de tocul uşii. Dar vezi că cina e peste o oră.

Apoi i-a făcut cu ochiul şi s-a răsucit pe călcâie, biciuind aerul cu părul prins în coadă. Şoldurile ei se unduiau sub halat în timp ce mergea.

Afară era încă lumină când Karl s-a îndreptat către sala de mese. Ceasul din hol arăta 16.30, iar când i s-a pus în faţă o farfurie cu un fel de mâncare neidentificabil, s-a gândit: „Cam asta ar fi, deci”. Era aşezat la o masă lungă, ca acelea din filmele cu deţinuţi. Încă mai avea pălăria pe cap şi mănuşile în mâini.

Asistenta cu şolduri unduitoare şi-a tras un scaun lângă el. Luându-l de mână şi privindu-l în ochi, l-a întrebat:

— Eşti bine, dragă?

Karl nici nu-şi mai aducea aminte de când nu-l mai privise cineva cu intenţia să-l şi vadă. A închis ochii şi a savurat momentul. Asistenta era o brunetă cu ochi negri şi tenul deschis la culoare. Şi atât de curată! Karl şi-a spus că într-un alt loc, într-o altă viaţă, ar fi sărutat-o. Până şi locul acesta ar fi devenit suportabil dacă şi-ar fi putut îngropa capul între sânii ei.

În schimb, s-a uitat la ea cu privirea lui de bătrân.

— Sunt bine, mulţumesc, a răspuns el bătând cu buricele degetelor în palma ei.

În comparaţie cu trupul fetei, al lui arăta jalnic, aşa trecut şi ofilit cum era, dar blândeţea din ochii ei îl făcea să uite de asta. Apoi asistenta s-a ridicat şi a plecat unduindu-se, iar el a rămas acolo, măsurând din ochi ceea ce părea a fi o porţie de piure de mazăre şi gândindu-se cât de mult şi-ar fi dorit ca şoldurile fetei să se unduiască peste el, chiar acolo, pe scaun, de faţă cu toată lumea. Nu că ar fi observat cineva. Şi pe când cedă în faţa piureului de mazăre, băgând în gură lingură după lingură şi simţindu-l cum îi alunecă pe gât, s-a gândit: „Nu fac niciodată ce mi-ar plăcea să fac”.

ce ştie karl

să dactilografieze după „metoda oarbă”

Când Karl era doar un băieţel cu gânduri mari, uneori se prefăcea bolnav pentru ca mama lui să-l ia cu ea la serviciu. Lucra într-o încăpere mare, plină de femei care băteau la maşină, iar Karl stătea sub scaunul ei, cu creştetul aproape atingând şezutul şi ochii aţintiţi la linia elegantă a picioarelor ei, strânse cu atâta înverşunare încât nu

le-ai fi putut desface nici cu ranga. Şi totuşi era ceva blând şi delicat la ele, poate în rotunjimea gambelor. Acum nu şi-o mai aminteşte decât pe bucăţi. Gambe, degete, frânturi într-o oglindă.

Femeile i se păreau nişte fiinţe din altă lume, ceva de expus într-o vitrină de sticlă sau pe un perete. Stând sub scaunul mamei lui, închidea ochii şi asculta. Ţăcănitul maşinilor era puternic şi implacabil. Toate femeile acelea drăguţe, cu trupuri imobile şi degete care se războiau cu tastele.

Lucrurile au început să se lege când Karl a aflat despre „metoda oarbă". A înţeles atunci că femeile n-aveau nevoie să se uite la degete ca să le facă să se mişte în felul acela dramatic. Asta l-a făcut să simtă ceva ce nu-şi putea explica. Şi n-a ştiut că toate astea aveau legătură cu atingerea până când n-a cunoscut-o pe Evie.

Peste ani şi ani, după primul lui curs de dactilografie, Karl s-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a cufundat mâinile într-un castron plin cu cuburi de gheaţă. Buricele degetelor i se înroşiseră şi pulsau de durere. Dar era plăcut să vadă durerea înscrisă acolo şi s-o simtă urcând de-a lungul antebraţelor, ca şi cum ar fi încercat să pătrundă în corpul lui. Era plăcut să simtă cum ceva încearcă să intre în el.

Pentru prima oară în viaţă, avea sentimentul că deţine un fel de putere, iar asta se datora modului energic în care trebuia să-şi folosească degetele. Tastele izbeau pagina – *ţac, ţac, ţac* – ca un rând de pumni. Lui Karl îi plăcea ideea unui şir nesfârşit de posibilităţi pe care i-o sugerau paginile albe. Faptul că începeau prin a nu fi nimic şi apoi deveneau ceva. Asta îl făcea să creadă că şi el ar putea deveni ceva într-o bună zi.

Îşi petrecea ziua umplând pagini întregi cu fraze banale despre câini şi pisici şi Jack şi Jill şi Jane. Le dactilografia cu atâta dăruire, de parcă ar fi fost cele mai importante cuvinte rostite vreodată.

Noaptea, visele lui erau exerciţii de dactilografie. Iar dimineaţa cânta frazele acelea, folosind capul de duş pe post de microfon, cu ochii închişi şi apa curgându-i pe faţă. În timp ce vorbea, fiecare literă se desena în mintea lui ca un contur luminos.

Îi plăcea să vadă cum îi alunecă degetele pe taste. Îşi dădea seama că gestul de a crea ceva îl făcea să pară frumos. Ceea ce crea Karl nu era muzica interpretată în sălile de concerte sau operele de artă expuse în galerii, dar pentru el era toate aceste lucruri, şi chiar mai mult decât atât.

pe evie

Karl o cunoscuse pe Evie la cursul de dactilografie. Cu timpul a început să-i placă felul în care îşi ţinea mâna la piept atunci când vorbea, de parcă s-ar fi temut ca inima să nu i se reverse afară. Însă când a întâlnit-o prima oară nu s-a gândit decât că numele ei ar suna bine în timpul partidelor de sex. Îl excita nuanţa de sacrilegiu din legătura care se crea astfel între actul sexual şi păcatul originar. Pe vremea aceea, desigur, îi spunea Eve; Evie avea să apară mai târziu, după ce va ajunge să-i cunoască genunchii, coatele şi buricul mai bine decât pe ale lui. Încă de la început, numele ei păruse incomplet fără acea silabă suplimentară, prea teatral de concis pentru ea.

În două luni au avut trei conversaţii, câteva schimburi de priviri, nişte atingeri întâmplătoare şi, în plus, legănarea aceea a coapselor ei în mers pe care Karl nu şi-o putea scoate din minte. Când o avea lângă el, nu se mai concentra la nimic în afară de sentimentul prezenţei ei. Căldura şi energia pe care le emana i se păreau palpabile. Iar dorul de ea nu se rezuma la fantasme, la lucrurile pe care visa să i le facă odată ce ar fi devenit apropiaţi, ci era, totodată, ceva pur fizic; întregul lui trup tânjea să

fie lângă ea, de parcă focul care-l mistuia nu putea fi potolit decât de atingerea ei.

Într-o seară, după ce s-a terminat cursul, Eve şi-a lăsat privirea să întârzie asupra lui înainte de a ieşi pe uşă. Karl stătea încă în faţa maşinii de scris, gândindu-se la degeteleei-mâinileei-zâmbetuleipărulei. Când ultimul cursant întârziat a părăsit sala, a scos cu mare greutate tastele V, R, E şi I de la maşina lui de scris. Apoi s-a dus cât se poate de liniştit la masa ei şi le-a scos pe cele cu S şi A. După care şi le-a lipit de buricele degetelor, VREI la mâna dreaptă şi SA la mâna stângă, şi s-a prezentat aşa la uşa ei, în lumina slabă a amurgului. Şi-a ridicat mâinile în dreptul feţei şi a mişcat uşor din degete. Ea şi-a tastat răspunsul pe antebraţul lui: „Da, mulţumesc”.

Nunta lor a fost un exemplu de decenţă. Nici prea exagerată, nici prea modestă. N-au existat incidente, cu excepţia momentului când organistul a leşinat în mijlocul marşului nupţial. Dar până şi asta a fost bine, pentru că atunci când capul i s-a izbit de claviatură, iar sunetul notelor discordante a umplut biserica asemenea muzicii care marchează momentul culminant dintr-un film, Karl a simţit că şi viaţa lui putea fi bogată în suspans şi tensiune dramatică.

Stătea în faţa altarului, cu transpiraţia adunându-se în liniile din palme, sub ochii dactilografelor înşirate în două rânduri de strane ca un stol de păsări pe firele de telegraf. Toate îşi ţineau picioarele încrucişate în acelaşi unghi şi capul înclinat cu bună ştiinţă în exact acelaşi fel, iar el s-a întrebat dacă aşa arătaseră întotdeauna. Ceva în atitudinea lor îl făcea să nu se simtă prea în largul lui.

Dar apoi Evie a apărut lângă el, privindu-l cu o tandreţe care-i lumina chipul banal, şters. Iubea chipul acela. Cei câţiva pistrui rătăciţi, nasul fără personalitate, buzele subţiri, ochii care n-aveau nimic interesant. Când era întrebat cum arată Evie,

lui Karl nu-i venea uşor s-o descrie. Cunoştea toate conotaţiile negative ale cuvântului „ştearsă”, aşa că minţea, spunând că e drăguţă.

Femeile erau nişte creaturi curioase. Nu în sensul de interesate, ci în acela de stranii şi imprevizibile. Asemenea unor prisme prin care se refractă lumina, creând modele complicate pe pereţi, erau capabile să sesizeze simultan semnificaţiile multiple ale oricărui cuvânt. Karl se obişnuise de la o vârstă foarte fragedă să vorbească puţin şi să se prefacă mai încet la minte decât era de fapt. Şi aşa a descoperit că atunci când nu spui prea multe femeile te consideră profund şi misterios; niciodată – şi era imposibil de înţeles din ce motiv – nu te iau drept prost.

Rochia lui Evie era de un alb tern, fără imprimeuri, asemenea topurilor de hârtie care treceau prin maşina lui de scris zi după zi. Verigheta pe care i-o oferise Karl era făcută la comandă: un cerc simplu de argint, cu o tastă purtând simbolul montată la mijloc în loc de piatră. În noaptea aceea, când Karl i-a scos rochia de mireasă la lumina lunii şi a întins-o cu grijă pe pat de parcă rochia ar fi fost Evie însăşi, a bătut cu degetele în material „Sunt foarte fericit că te-am întâlnit, Evie”. Dar mesajul acesta nu l-a tastat cu o energie războinică, nici ca pe un rând de pumni. L-a bătut cu mişcări delicate, ca şi cum ar fi dactilografiat pe o suprafaţă lichidă străduindu-se să nu stropească.

Iar când a tastat „Sunt aici, Evie” pe clavicula ei, atât de uşor încât degetele lui abia o atingeau, ea şi-a apropiat buzele de urechea lui şi a şoptit „Şi eu”.

ce e dragostea

În tot timpul cât au fost împreună, Karl şi Evie n-au călătorit niciodată nicăieri. Fiecare era pentru celălalt o ţară străină.

— Numai oamenii nefericiţi pleacă de acasă, a decretat Evie.

— Iar noi n-avem de ce să plecăm, a spus el, bătând cu degetele pe antebraţul ei.

— Exact, a răspuns ea, sprijinindu-şi creştetul de bărbia lui. N-avem de ce.

Duceau o viaţă cât se poate de obişnuită, compusă din arbuşti şi flori şi ocean şi vecini. N-au escaladat munţi, n-au coborât cataracte şi n-au apărut la televizor. N-au mâncat vietăţi ciudate prin Asia. N-au făcut niciodată greva foamei şi nu şi-au dat foc pentru cauze nobile. N-au ţinut discursuri înălţătoare, n-au jucat în musicaluri şi n-au luptat în ring. Numele lor nu vor figura în manuale şi chipurile lor nu vor apărea pe bancnote. Nu le va ridica nimeni statui. Iar după moarte numele li se vor pierde în aer odată cu ultima răsuflare, rămânând doar nişte litere pe o piatră funerară.

Dar au ştiut ce e dragostea. Au sădit plante, şi-au luat ceaiul în lumina strălucitoare a după-amiezii, le-au făcut cu mâna vecinilor. Urmăreau în fiecare seară la televizor *Vânzarea secolului* şi împreună se descurcau destul de bine. Făceau cadouri de Crăciun măcelarului, brutarului şi vânzătorului de la aprozar. Karl i-a dăruit o maşină de scris mai veche băiatului foarte citit care lucra la chioşcul de ziare. Evie croşeta mănuşi fără degete pentru fetele din schimbul de dimineaţă de la supermarket. Karl a fost invitat să le vorbească elevilor de clasa a şasea despre istoria oraşului. Evie a fost invitată la ora de gospodărie a fetelor din clasa a şaptea, ca să le arate cum se face tortul de bezea. Karl îşi făcea de lucru prin magazia de unelte. Evie îşi făcea de lucru prin bucătărie. Dimineaţa şi seara se plimbau împreună, făcând câte un lung ocol prin pădurricea din apropiere, prin oraş sau pe plajă. Viaţa lor se limita la un perimetru cu raza de douăzeci de kilometri în jurul casei.

ce e moartea

Karl îşi aduce aminte că n-a putut vorbi cu ea cât timp a zăcut acolo, printre aparate şi aşternuturi apretate. În lipsa răspunsurilor ei, sunetul propriilor cuvinte i se părea sinistru. Evie dormea, dormea întruna. Din când în când deschidea ochii, dar privirea ei era nesigură şi nefocalizată, ca a unui nou-născut.

Iar el se ridicase şi dăduse la o parte cearşaful strâns în jurul ei ca o capcană, care părea s-o ţintuiască de pat ca pe un specimen de Persoană pe Moarte. Şi-a pus mâinile pe braţul ei uscat, doar pielea şi osul, şi a bătut cu degetele, cu atingeri uşoare ca ale brizei, „Sunt aici, Evie", apoi s-a dus de cealaltă parte a patului şi şi-a pus mâinile pe celălalt braţ, iar pielea ei se simţea altfel la pipăit, braţul acela era plin de vânătăi violete cu margini bine definite, ca hărţile unor ţări nevizitate, iar el s-a gândit „Pentru mine, tu eşti o ţară străină", dar a tastat „Sunt aici, Evie", după care i-a ridicat cămaşa de spital până peste genunchi, carnea coapselor ei se topise, se dusese cu totul, Karl şi-a pus palmele deschise pe una din ele şi a simţit lipsa aceea, acum plângea, nu se putea abţine, n-avea tărie, nici urmă de tărie, iar vidul era atât de copleşitor, încât a vrut să facă din nimicul acela ceva şi a tastat, de data aceasta cu eleganţă şi energie, privindu-şi degetele cum se mişcă pe pielea ei, dorindu-şi cu disperare ca Evie să simtă frumuseţea a ceea ce creau, a tastat „Sunt aici Evie Sunt aici Evie Sunt aici Evie", iarăşi şi iarăşi, pe coapsa ei, pe genunchi, pe tibie, ca un şir de furnici coborând pe piciorul ei, apoi s-a aplecat peste pat şi a bătut cu degetele pe celălalt picior „Sunt aici Evie", apoi s-a dus la picioarele patului şi a luat tălpile ei în palme, tălpile ei reci ca gheaţa, le-a ţinut strâns, aşa cum îşi ţin copiii mici

creioanele, le-a strâns tare, cât putea de tare, dar ea nu s-a mişcat, ea n-a ştiut, ea nici nu s-a clintit.

„Sunt aici Evie."

„Sunt aici Evie."

„Sunt aici Evie."

ce e tristeţea

În zilele de după moartea lui Evie, Karl a şoptit cuvintele „Soţia mea a murit" în faţa oglinzii, de parcă s-ar fi pregătit pentru o apariţie în public. Îşi imagina expresia femeii de la poştă, a vecinului, a fratelui său. Îi plăcea să le anticipeze stânjeneala. Îi plăcea senzaţia de putere pe care i-o dădea acest exerciţiu. Părea să compenseze cumva tot ce se întâmplase, ca şi cum moartea ei l-ar fi transformat pe ascuns într-un fel de supererou.

Acum dormea în dressing, uitându-se în sus la hainele ei ca la un cer plin de stele. Stăteau suspendate deasupra lui ca nişte fantome, iar absenţa ei devenea şi mai vizibilă în lipsa lor de volum. Avea senzaţia că e culcat sub o ghilotină; fâşiile acelea lungi şi subţiri de pânză vor găsi cu siguranţă o cale să-i vină de hac.

O visa pe Evie, bineînţeles că o visa, şi se trezea spunându-şi: „Doar aşa o s-o mai văd de-acum". Se ridica în picioare pe întuneric şi se afunda printre hainele ei, cu braţele întinse în lături de parcă şi-ar fi luat zborul. Hainele erau goale şi reci.

Şi-a amintit de moartea ei în fiecare dimineaţă. Trezirea era imediat urmată de şocul reamintirii. Nu mai voia să adoarmă pentru că nu voia să uite, fiindcă apoi reamintirea era şi mai dureroasă. O durere aproape fizică.

Stătea pe WC şi se uita la produsele ei de toaletă. Produsele cu care înainte se dădea pe piele şi pe păr şi pe care le pulveriza în aer. A adus o cratiţă mare de la bucătărie. A golit toate sticluţele în ea. Parfumuri, loţiuni hidratante, creme de mâini

şi de corp, pastile. A frământat amestecul cu mâinile. Mirosea groaznic, ca în depozitul unui magazin universal. Dar atingerea pastei pe piele l-a încântat.

Şi-a îngropat mâinile în amestecul acela, adânc, până la coate, frământând în continuare creme şi mirosuri. Sticluţele goale zăceau risipite pe gresie ca nişte cadavre. Karl şi-a împreunat mâinile, scoţând zgomote grase ca nişte pârţuri. A repetat gestul iarăşi şi iarăşi, împroşcând cu amestecul maro din cratiţă oglinda, pereţii, propria faţă. A luat cratiţa şi a pus-o pe patul lor.

— Patul meu, s-a corectat el.

Şi-a trecut mâna peste perna ei, de parcă ar fi încercat s-o materializeze pe Evie prin forţa magnetică a atingerii lui. Lichidul vâscos, de un maro deschis, a picurat de pe degetele lui pe aşternut. Karl şi-a scos toate hainele şi le-a aruncat pe jos. S-a urcat în pat şi a rămas acolo în picioare, uşor dezechilibrat de moliciunea saltelei şi atent să nu dea cu capul de plafonieră. A ridicat cratiţa în dreptul stomacului. A inspirat adânc mirosul amestecului dinăuntru. A închis ochii. Şi gura. Apoi a ridicat cratiţa încă şi mai sus şi şi-a turnat tot conţinutul în cap. A tras adânc aer în piept. Se simţea ca şi cum ar fi plonjat într-un râu în mijlocul iernii. A deschis ochii. Lichidul vâscos i se scurgea pe faţă şi pe gât, dându-i fiori. A aruncat cratiţa, iar aceasta s-a izbit de perete cu un zgomot care i-a făcut plăcere.

Fiul lui l-a găsit în curtea din spate după câteva ore, întins pe ciment, cu burta la soare. Fără nimic pe el, cu excepţia unor pete de lichid maro şi vâscos care-i acopereau tot trupul. Şi care se întăriseră ca o crustă.

—

În prima lui seară la azilul de bătrâni, după cină, Karl s-a dus în salonul comun cu alţi câţiva

pacienţi şi s-a uitat la *Asta-i naşpa!* un film a cărui acţiune se petrecea într-un liceu american. Nu mai văzuse niciodată un titlu de film care să aibă un semn de exclamare la final şi nu ştia ce înseamnă „naşpa”, dar filmul în sine i s-a părut interesant. Personajul principal era un băiat pe nume Branson Spike. Nu era nici pe departe un tip arătos, dar dacă-l priveai mai atent observai o anume drăgălăşenie în felul lui de a se purta, ceva ce nu-l făcea enervant, ci mai degrabă simpatic. Branson Spike nu înţelegea reacţiile colegilor lui şi nu-şi prea găsea locul printre ei, dar se străduia, şi tocmai acesta părea să fie mesajul filmului. Viaţa adolescenţilor care apăreau în el se limita la petreceri pe marginea piscinei, evaluări trimestriale şi punctajul acordat de Veronica la Testul de Aptitudini Fizice, în cadrul căruia diversele părţi ale corpului colegilor ei erau studiate în cele mai mărunte detalii şi notate – adeseori cu rea-voinţă – de la 1 la 10. Branson Spike nu-şi dorea decât să se integreze, să aibă o prietenă şi să fie cool. Iar aceste dorinţe duceau la situaţii uneori amuzante, alteori regretabile.

În timpul pauzelor publicitare, Karl studia încăperea. Mirosea a detergent şi a vomă. O femeie stătea într-un fotoliu şi tricota, ceea ce ar fi fost o privelişte destul de liniştitoare dacă ar fi fost vorba de o bunicuţă dolofană cu obraji îmbujoraţi şi o liotă de nepoţi pentru care să tricoteze jucându-se la picioarele ei, dacă ar fi avut ochii luminoşi şi o tavă cu fursecuri în cuptor. Însă Karl avea impresia că femeia de la cămin folosea în loc de lână cordonul ombilical care o mai lega încă de viaţă, că tricota ca să nu moară. Din când în când se uita la ecran cu o privire goală, aplecată asupra lucrului ei inform, iar Karl şi-a spus că, orice ar fi fost lucrul acela, nimeni nu-i va găsi vreodată o întrebuinţare.

Bărbatul care stătea alături de el pe canapea scotea un fel de gâlgâit din fundul gâtului la

fiecare câteva minute. La un moment dat s-a întors şi s-a uitat la Karl. Cineva încercase să-l bărbierească, dar fără prea mult succes. Pe obrajii raşi răsăreau ici şi colo petice ţepoase.

— Gâlgâl, a făcut el.

— Aşa-i, a răspuns Karl.

Alţi doi bărbaţi erau aşezaţi la o masă din apropiere, jucând (chipurile) o partidă de cărţi. Unul adormise pe scaun, cu capul dat pe spate. Celălalt nu băgase de seamă sau nu-l interesa şi îşi tot aranja cărţile din mână, mormăind apatic.

Karl s-a întors spre ecran. Anunţul unui meci de fotbal, o reclamă la un reality-show, la o cremă de faţă, la o pastă de brânză, la un fast-food. Toate purtând acelaşi mesaj: nu eşti destul de bun aşa cum eşti.

Reclamele acestea îl făceau pe Karl să se simtă banal, greoi, insignifiant.

— Voi cine-aţi fost? s-a întrebat el uitându-se la femeia care tricota, la bărbatul gâlgâit, la cartoforii înrăiţi. N-aţi fost şi voi cineva?

Vârtejul timpului trecut ameninţa să-l soarbă.

Evita privirile celorlalţi. N-a făcut cunoştinţă cu nimeni. Nu voia să lege prietenii. Oamenii aceştia îi păreau la fel de străini ca adolescenţii americani de la televizor.

Şi totuşi, în timp ce urmărea peripeţiile lui Branson Spike şi ale colegilor lui, Karl devenea tot mai interesat de soarta băiatului. Când Branson Spike a început să tânjească după Veronica Hodges, cea mai populară fată din liceu, Karl a simţit cum i se încordează tot trupul şi n-a mai putut să se relaxeze cu niciun chip. Îşi dorea cu ardoare ca Branson Spike să fie iubit.

Aceeaşi speranţă se putea citi şi în ochii băiatului. Dorul după femeia *aceea.* Karl ştia că nu-ţi trebuie decât una, o singură femeie de care să te agăţi ca de o baliză în mijlocul oceanului, o femeie care să te ţină la suprafaţă, să te salveze de la înec. Rămâneai tot în larg, da, dar nu mai conta,

pentru că puteai să-ţi ţii braţele înfăşurate strâns în jurul ei şi să te laşi plutind pe spate, cu ochii la cer, minunându-te de toate lucrurile pe care altfel nu le-ai fi văzut niciodată. Ziua, noaptea, norii, stelele, valurile care te leagănă. Şi s-a gândit: „Hai, Branson Spike!”.

Dar până la urmă s-a dovedit că femeia *aceea* nu era frumoasa Veronica Hodges, ci prietena lui cea mai bună, Joan Peters, care fusese întotdeauna alături de el. Joan cea drăgălaşă şi pe care te puteai baza, Joan cu faţa ei de şoricel. Joan cea disponibilă. Aşa cum Karl o găsise pe Evie, Branson Spike o găsise pe Joan Peters.

Dar ce se va întâmpla cu Branson Spike atunci când Joan îl va părăsi? Pentru o nouă slujbă, pentru un alt bărbat, pentru că moare? Cu Karl ce se întâmplase? Şi în momentul acela şi-a zărit chipul reflectat în ecranul întunecat pe care se derula genericul.

— Ce se va alege de Karl? s-a întrebat el.

Mai târziu, a rămas aşezat în capul oaselor în pat, pe întuneric. Luminile fuseseră stinse cu ore în urmă, dar lui Karl nu-i venea să se culce. Avea impresia că nu se va mai trezi niciodată, sau că la trezire va deveni unul dintre ei. Exista o tristă armonie între plescăielile şi sforăielile şi râgâielile din cameră.

— Eu nu mai contez, şi-a spus Karl.

Apoi, cu o luciditate amară:

— Dar am contat vreodată?

Era ca o foaie goală, dar fără nimic din potenţialul paginii albe sau al pânzei virgine; fără nimic din speranţa şi teama şi uimirea pe care golul le poate uneori stârni. Golul lui era doar gol. În sistemul semnelor de punctuaţie, Karl ar fi fost o cratimă: ceva suspendat între două realităţi, ceva de care te puteai lipsi.

Voia să simtă din nou. Voia să urce într-un autobuz aglomerat şi să se uite în ochii unei femei cu păr castaniu, blond, albastru – n-are importanţă

culoarea, păr să fie – şi să simtă acel nod în stomac, greutatea aceea plăcută. Voia să râdă zgomotos, să se îndoaie de râs, voia să arunce cu boabe de strugure în oameni, să se bălăcească într-o baltă plină de noroi, să strige ceva, orice. Voia să ridice fusta unei femei, să stea pe capota unei maşini în mişcare, să poarte pantaloni scurţi, să clefăie când mănâncă. Voia să scrie milioane de scrisori de dragoste. Voia să vadă nişte lesbiene. Voia să înjure în gura mare. În public. Voia ca o femeie inaccesibilă să-i frângă inima. Voia ca o persoană străină să-i pună mâna pe braţ. Femeie sau bărbat, nu conta. Voia să aibă bicepşi puternici. Voia să-i poată face cuiva un cadou mare. Nu important, doar voluminos. Voia să sară după ceva aflat prea sus. Voia să culeagă flori, să se scobească în nas. Voia să dea cu pumnul în ceva. Tare, de-adevăratelea. Şi s-a întrebat când a încetat oare să facă lucruri şi a început să şi le amintească.

Tot gândindu-se aşa, Karl, dactilograful orb, a dat pătura deoparte. S-a tras la marginea patului şi şi-a aruncat papucii de casă din picioare la fel cum ar face un copil venit acasă de la şcoală cu încălţările lui, fără să-i pese unde aterizează. Un papuc a zburat prin aer, răsucindu-se ca un gimnast, altul a străbătut încăperea şi a căzut la picioarele patului altcuiva. Colegii lui de cameră nici nu s-au mişcat. Karl a coborât din pat şi şi-a dat jos pantalonii de pijama, călcând peste ei şi lăsându-i ghemotoc pe podea. Apoi a tras de gulerul bluzei şi nasturii au zburat în toate părţile. A stat câteva clipe aşa, în mijlocul camerei, bucurându-se de senzaţia că e aproape gol. După care s-a îmbrăcat la lumina felinarului de afară.

La urmă de tot şi-a pus pantofii. De atâta hotărâre îl furnica pielea. A luat o cariocă din foaia de observaţie de la picioarele patului şi a scris pe peretele opus, cu litere mari şi tremurate, „Karl dactilograful orb a fost p-aci”. Apoi a aruncat carioca peste umăr, iar aceasta a căzut cu zgomot

pe podea. După o clipă de gândire, a ridicat-o şi a băgat-o în buzunar. Şi-a lăsat pălăria şi mănuşile la picioarele patului şi le-a făcut cu mâna celor patru tovarăşi adormiţi. A crăpat uşa, a aruncat o privire de-a lungul coridorului şi a ieşit din cameră. Apoi a deschis uşa de la intrare şi a păşit în noapte. În timp ce străbătea aleea şi ieşea pe poartă, s-a gândit că ăsta era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Partea a doua

karl, dactilograful orb

Karl stă în faţa unui birou din secţia de poliţie, aşteptând ca un poliţist să se ocupe de el. Încăperea în care se află nu e cu mult diferită de sala unde se ţineau cursurile de dactilografie: şiruri de birouri cu computere, teancuri de hârtii şi telefoane care nu sună. În jurul lui nu circulă infractori cu cătuşe la mâini, nu se trag focuri de armă şi n-au loc discuţii violente între angajaţi. E exact aceeaşi atmosferă ca în orice birou administrativ, iar pe Karl îl încearcă o uşoară dezamăgire.

Bate cu degetele în tăblia biroului.

— Fugi, Millie, fugi!

Aşa spusese, provocând apoi o diversiune pentru ca fetiţa să poată ieşi din magazin.

E mândru de viteza lui de reacţie. Dar unde o să se ducă Millie? Şi ce-o să facă? E doar un copil, iar el a lăsat-o singură în jungla suburbană.

Se uită pe geam. Pe stradă trece o femeie împingând un cărucior.

— O să vin după tine, Millie, şopteşte Karl.

Femeia se întoarce spre el.

— Nu vorbeam cu dumneavoastră, spune Karl repede, simţind cum îi ard obrajii.

Apoi scutură din cap cu ciudă, pentru că îşi dă seama că femeia n-avea cum să-l audă. Mama cu căruciorul dispare din vedere. Karl se uită la manechinul sprijinit de birou, lângă el. L-a botezat Manny.

— O să mergem după ea, nu-i aşa, Manny?

Karl e bucuros să-l ştie pe Manny acolo: nu e singur împotriva tuturor, are pe cineva de partea lui.

Îi netezeşte cămaşa. Îi aranjează cracul gol al pantalonului. Se uită la propriile degete. Arătătorul de la mâna stângă şi ambele inelare se termină chiar deasupra primei falange. Acum, când tastează, degetele acestea împung aerul, căutând ceva de negăsit. Dar s-a obişnuit să bată cu cioturile, îndoind mai mult încheieturile ca să ajungă la taste. Acum le pipăie cu degetul mare.

Poliţistul care l-a adus aici stă aplecat peste biroul de luare în evidenţă şi vorbeşte încet cu secretara. Îl cheamă Gary. Are un trup solid şi musculos şi se mişcă precum un buldog pe două picioare. Secretara e tânără şi frumoasă, cu părul lung şi blond, unghii roz şi ochi albaştri şi reci, conturaţi cu negru, ca o greşeală frecventă încercuită de un profesor în caietele elevilor. Gary îşi umflă muşchii în faţa ei, prefăcându-se că n-o face special, dar Karl ştie că se dă mare. Arată de parcă s-ar pregăti să facă faţă unui ghiont puternic pe linia de start. Fata măsoară cu privirea antebraţul lui Gary, trece peste biceps şi gât şi ajunge la ochi. Gary observă şi zâmbeşte triumfător, de parcă tocmai ar fi câştigat ceva: o cursă, un pariu, o şansă în viaţă.

Karl se întoarce la treburile lui. Scoate din buzunar o punguţă şi o goleşte pe birou. A găsit-o în sertarul noptierei lui Evie, după ce şi-a făcut curaj să se uite prin lucrurile ei. Pe punguţă este lipită o etichetă pe care scrie „Karl”. Iar înăuntru sunt şapte taste.

M, U, I, T, T, A, A.

Karl ştie că Evie încerca să-i spună ceva. Îşi petrece o mare parte din zi încercând să-i descifreze mesajul. Mută literele aşa încât să formeze toate combinaţiile posibile.

MAI TUTA.

TATI AMU.

TIU MATA.

AM UITAT.

AM UITAT.

Aceasta e varianta la care se opreşte mereu.

Ce-a uitat? Să stingă cuptorul? Să-i mărturisească aventura pe care a avut-o odată cu un fotbalist foarte atrăgător? Că datorează sume astronomice la jocurile de noroc? Să-i spună că nu-l iubeşte? Câtuşi de puţin? Că nu l-a iubit niciodată?

— Aşa deci, zice Gary, aşezându-se la birou. Ce-avem noi aici?

Karl se îndreaptă în scaun şi bagă repede tastele în buzunar.

— Păi, spune el. Nimic.

Gary îşi face de lucru cu nişte hârtii de pe birou, aranjându-le în mai multe teancuri.

— Te numeşti Karl, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunde Karl, tastând cu degetele pe coapse prin căptuşeala buzunarului.

— Şi de ce crezi că te afli aici, Karl?

— Am fost arestat, domnule.

— De ce ai fost arestat, Karl?

— Nu prea ştiu. Gary.

— Mă îndoiesc, Karl. Cred că ştii foarte bine de ce ai fost arestat.

Gary se sprijină de spătar.

— Cred că ai fi de-a dreptul idiot dacă n-ai şti. Şi nu cred că eşti de-a dreptul idiot.

Karl stă puţin pe gânduri.

— Eu nu-s aşa de sigur de asta, Gary. Deseori mă comport ca un idiot.

— Fii atent aici, Karl. Fii atent aici.

Gary se apleacă spre el, sprijinindu-se cu coatele de birou.

— Există nişte acuzaţii foarte serioase la adresa ta.

— Acuzaţii?

Gary se întinde şi mai mult peste birou.

— Ce tot meştereşti acolo?

Karl îşi ţine mâinile în buzunare, tastând în timp ce vorbeşte. Degetele i se mişcă de zor prin pantaloni. La naiba. Ştie cu ce seamănă asta.

Scoate mâinile din buzunare. Şi le pune între picioare. Apoi îşi dă seama că nu-i o idee bună, dar nu ştie ce altceva ar putea face cu ele. Îşi depărtează braţele de corp, ca un copil care se joacă de-a avionul.

Gary arată cu capul spre Manny.

— Cu ăsta ce-i? Făcea parte din joc?

— Din joc?

— Da, din joc.

Gary scrie ceva pe o foaie de deasupra unui teanc aflat în faţa lui.

— Trebuie să examinăm păpuşa. Şi pe tine la fel, zice el fără alte explicaţii.

— Manechinul, îl corectează Karl. Scuze. Cum?

Secretara vine cu două pahare cu apă. Lui Gary i se luminează ochii.

— La fix, drăguţo, spune el luând câteva înghiţituri. Îmi aduci şi mie trusa de probe?

Fata trânteşte celălalt pahar în faţa lui Karl.

— Aha, da, bine, răspunde ea aruncându-i lui Gary un zâmbet năucitor şi răsucindu-se pe călcâie aşa încât părul să-i fluture prin aer.

Gary se holbează după ea preţ de vreo cinci secunde bune.

Şi abia atunci observă Karl, pe peretele din spatele poliţistului, un avizier întreg plin cu fotografii. Unele reuşite, altele mai puţin. „Căutat”, scrie sub unele. „Dispărut”, sub altele.

Una dintre ele este, fără nicio îndoială, a lui.

„Dispărut”, zice acolo. Nu „Căutat”. „Dispărut.”

Karl înţelege ce înseamnă asta şi e de acord că-i o definiţie bună.

Gary îi pune sub ochi o bucată de hârtie. Karl încearcă să se concentreze asupra ei. Simte cum i se accelerează pulsul. Îşi şterge palmele umede de pantaloni.

— Azilul de bătrâni Warwickvale îţi spune ceva? întreabă Gary.

Karl recunoaşte sigla instituţiei pe bucata de hârtie şi i se încleştează fălcile.

— Ăăă, da.

— Da, ce?

— E un azil de bătrâni.

— Ai fost vreodată acolo, Karl?

— Nu.

— Nu?

— Adică da.

— Adică da?

— Păi, da. Şi nu.

Gary pune hârtia pe birou. Îşi lasă coatele să alunece în lateral până când palmele i se unesc.

— Ce naiba tot îndrugi acolo, Karl?

Karl râde. E un râs nervos, forţat. Nu seamănă deloc cu râsul lui.

— Eu, ăăă…

Îşi drege glasul.

— Am fost în vizită. La vârsta mea, toţi prietenii pe care-i am sunt acolo!

Şi râde iar, la fel de forţat.

Gary încuviinţează din cap.

— Aşa, deci, zice el ridicându-se în picioare. Bine. Aşteaptă puţin, da?

Karl dă din cap şi zâmbeşte, iar Gary se duce în alt birou şi închide uşa. Karl se roteşte cu scaunul şi se uită la el pe geam. Gary ridică receptorul şi formează un număr. Îl vede pe Karl urmărindu-l. Karl îşi flutură mâna şi-i face cu ochiul. Gary trage jaluzeaua.

— O-ooo, Manny, şopteşte Karl.

Secretara ţăcăne la computer.

— Salutare! strigă Karl din colţul opus al biroului.

Ea ridică ochii.

— Bună, îi răspunde cu răceală.

Nu e prietenoasă. Buzele i se strâng într-o grimasă.

Ce-ar spune Branson Spike?

— Îţi place să lucrezi aici? întreabă Karl.

Fata nici nu-l bagă în seamă.

— Te plătesc bine? Îţi convine?

Ea îşi pune căştile şi scrie mai departe.

— Trecem la planul B, Manny, zice Karl, trăgând cu ochiul la secretară să vadă dacă nu cumva se uită la el.

Apoi ia paharul cu apă şi şi-l toarnă în poală.

— Mhm, face el, îndreptându-se spre fată.

— Iacs! exclamă ea sărind de pe scaun. Rămâi pe loc! Ce-ai făcut?

Karl se opreşte din mers.

— Cred că am avut un mic accident, spune el ridicând braţele, aşa încât să i se vadă mai bine prohabul umed.

— Ce scârbos, spune fata strâmbându-se. Toţi moşii sunt scârboşi.

Karl ridică din umeri.

— Pot să…? întreabă el arătând cu degetul spre indicatorul pentru toaletă.

— Du-te odată!

— O să-mi pun pantalonii lui, zice Karl, luându-l pe Manny sub braţ.

— N-ai decât, răspunde fata, trăgând adânc aer în piept şi rezemându-se de spătar. Numai să nu te apropii de mine.

— Mă întorc imediat, spune Karl.

Indicatorul pentru toalete arată spre dreapta. Ieşirea e în stânga. Karl trage cu ochiul la secretară. Are căştile în urechi şi stă cu spatele la el. Karl îi zâmbeşte lui Manny, care se uită cu admiraţie la el.

— Venim acum, Millie, şopteşte Karl.

Şi se îndreaptă spre ieşire.

7.43: O ia pe fetiţă de acasă. Pornesc împreună spre autogară.

7.53: Un băiat de liceu trece pe lângă ele. Are coşuri şi aparat dentar şi îşi poartă şapca de baseball cu cozorocul într-o parte.

— Probabil nu se gândeşte decât la masturbare, spune Agatha când umerii li se ating.

— Ce? face el.

Are telefonul mobil la ureche şi-l strânge în mână ca pe un colac de salvare.

— Ce-ai de vorbit la ăla? zice Agatha. Ce-au de împărtăşit copiii altor copii? „Fred, azi-noapte n-am făcut în pat”?

Băiatul clatină din cap.

— Eşti dusă cu pluta, cucoană, spune el întorcându-se şi plecând mai departe.

— Pe vremea mea nu existau adolescenţi! se răţoieşte Agatha spre ceafa lui care se îndepărtează. Erai copil până la doi ani, după care deveneai adult!

Apoi se întoarce spre fetiţă şi-o informează:

— Să ştii că el e dus cu pluta!

8.06: Ajung la autogară.

— Ce înseamnă „masturbare”? întreabă fetiţa.

— E ceva ce fac băieţii ca să-şi ţină mâinile ocupate! răspunde Agatha.

— Dar fetiţele ce fac?

— Ce fac fetiţele! Păi, băieţii se pipăie singuri, iar fetiţele se pregătesc să fie pipăite de băieţi. Şi gata, asta-i viaţa! Ar trebui să-ţi notezi pe ceva!

8.07: În autogară e un telefon public. Fetiţa o sună pe maică-sa.

— E tot închis, spune ea.

8.09: Cumpără biletele de autobuz.

— Două bilete până la Kalgoorlie! îi cere Agatha femeii de la ghişeu.

— Şaizeci şi patru de dolari, vă rog, spune femeia.

— Cât? face Agatha.

— Şaizeci şi patru de dolari, repetă femeia.

— Cât aţi spus? întreabă din nou Agatha.

— Şaizeci. Şi patru. De dolari, răspunde femeia.

— O să-mi dai banii înapoi, o avertizează Agatha pe fetiţă.

— N-am niciun ban, zice fetiţa.

— Îţi cauţi o slujbă, spune Agatha.

— Am şapte ani.

— Tocmai de aia!

— Tatăl meu a murit, zice fetiţa.

— Am mai vorbit despre asta, răspunde Agatha. Şi-al meu la fel.

8.13: Se plimbă prin autogară.

— De ce-s atâtea băuturi? o întreabă pe fetiţă.

Lângă perete sunt înşirate patru automate mari pline cu băuturi.

— Pe vremea mea nu puteai cumpăra decât un pahar cu lapte sau două feluri de suc: galben şi negru. Ştiai ce conţine fiecare. Cel negru avea arome artificiale şi era destul de bun. De ce trebuie să existe acum cincisprezece tipuri de apă?

Mijeşte ochii spre automat.

— Ce, Doamne iartă-mă, e aia apă cu vitamine?

Fetiţa ridică din umeri.

— Pe vremea mea te puteai considera norocos dacă primeai un pahar cu apă fără mizerii prin el!

8.24: Un băieţel blond stă pe celălalt loc de lângă Agatha şi se uită la ea.

— La ce te holbezi?

Băieţelul nu reacţionează.

— Oamenilor nu le place să te holbezi la ei. Nici pisicilor. Ştiu asta de când eram mică. Ar trebui să-ţi notezi pe ceva. Pisicilor şi oamenilor nu le place să te holbezi la ei. Scoate un pix!

8.36: Pe perete e lipit un afiş promoţional cu o femeie ţinând în mână o pancartă pe care scrie „Bătrâneţea poate să aştepte”. Agatha stă în faţa lui

într-o atitudine care aminteşte de scena confruntării dintr-un western. Băieţelul blond se uită în continuare la ea.

— Bătrâneţea nu-i o opţiune! strigă Agatha la el.

Băieţelul începe să plângă, iar maică-sa îi aruncă Agathei o privire îngheţată.

— N-are rost să-i ascunzi adevărul, spune Agatha aşezându-se la loc.

— Ăsta nu-i autobuzul nostru? întreabă fetiţa.

Agatha se uită pe geam şi vede un şir de oameni aşteptând să urce într-un autobuz. „Kalgoorlie”, scrie pe bord.

— Ah, face Agatha şi-şi îngăduie un singur oftat adânc şi sumbru.

millie bird

Uneori, când Millie iese cu cizmele ei de cauciuc în parcul de lângă casă, pe la magazine şi pe plajă, compune în minte Poeme de Plimbare. Culege trei cuvinte de la cuplul musculos care aleargă umăr la umăr („El a spus”), două de la mama care vorbeşte cu bebeluşul aflat în cărucior („Vrei jucăria?”), două de la bătrâneii care se ţin de mână de parcă s-ar susţine unul pe altul („şi anume”) şi tăcerea fetei care-i mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată („…”), dar are nişte ochelari de soare cu lentile mai mari decât orice poartă pe ea şi căştile înfipte în urechi şi se concentrează să transforme cumva ditamai fundul în ditamai sânii. Expresia de pe faţa ei, concentrarea aceea, face şi ea parte din poem.

El a spus
Vrei jucăria?
şi anume
...

Aşa că acum, în timp ce se plimbă prin autobuz pe culoarul dintre scaune, trecându-şi degetele de la un spătar la altul şi târşâindu-şi picioarele pe podea, Millie compune un poem.

ţi-ar plăcea
doar douăzeci de ani
cununaţi la biserică?
O, Doamne!

Îi place cum uneori cuvintele par să se izbească unele de altele, iar alteori se leagă între ele cu foarte multă uşurinţă. Îi place că nu ştii niciodată dinainte cum va ieşi. Şi îi place ideea că poemul rămâne secret chiar şi pentru ea, fiindcă îl uită

imediat. Nu există decât în momentul în care e creat.

Autobuzul merge cu viteză, copacii şi tufişurile şi casele trec în zbor pe lângă ei. Drumul se întinde înainte lung şi drept, iar capătul lui arată ca o trambulină care te poate arunca peste o prăpastie sau în aer sau în spaţiu sau în univers sau în nefiinţă sau în altfel de fiinţă sau în amândouă.

Razele soarelui strălucesc pe iarbă şi orizontul pare cuprins de flăcări şi deodată Millie simte o durere ascuţită în stomac, iar apoi în tot corpul, pentru că se gândeşte la Noaptea Dinaintea Primei Zile de Aşteptare, şi atunci se aşază lângă Agatha şi încearcă să-i trimită maică-sii mesaje cu mintea. Dacă mintea ei o poate purta în trecut, de ce n-ar putea-o purta şi-n alte locuri? Aşa că repetă întruna în minte IARTĂ-MĂMAMIIARTĂ-MĂMAMIIARTĂ-MĂMAMI.

Femeia de pe locul din partea opusă îşi alăptează bebeluşul. Tatăl se foieşte pe lângă ei. Millie simte din nou durerea aceea în stomac.

Se uită înspre Agatha.

— Ai familie, Agatha Pantha?

— Asta nu-i treaba ta!

— Cine se ocupă de familii? insistă Millie.

— Cum? zice Agatha. Guvernul, presupun!

— Dacă o pierzi pe a ta, poţi să-ţi faci una nouă?

Pentru. Orice. Eventualitate.

— Nu poţi să-ţi faci o familie aşa, pur şi simplu! Ai patru ani!

— Şapte.

— Pentru asta trebuie să rămâi însărcinată! Şi fetiţele de patru ani…

— Şapte.

— Tot aia. Nu pot rămâne însărcinate!

— De ce nu?

— Trebuie să-ţi vină! Să-ţi vină!

Agatha înghite cu noduri.

— Să-ţi vină musafirii!

— Cineva de la guvern?

— Doamne fereşte, nu!

— Dar de unde?

— De niciunde!

— Şi atunci de ce le spune musafiri?

— E doar o vorbă!

— A cui?

Agatha oftează adânc.

— Gata, mă dau bătută! Cineva din partea guvernului vine la tine acasă şi te face femeie!

Millie trage cu ochiul la femeia care alăptează, apoi se apleacă spre Agatha.

— Îţi aduce şi sâni? şopteşte ea. Pentru că eu nu-i vreau.

— Aşa zici acum! Azi nu-i vrei, mai târziu o să-i vrei, iar după aia, când ajungi la vârsta mea şi-s mai mult lunguieţi decât rotunzi, o să-ţi vină să mori!

Bărbatul de pe locul opus se apleacă spre ele peste soţia lui.

— Vreţi să vorbiţi mai încet, vă rog? zice el arătând spre bebeluş şi ducându-şi un deget la buze.

— Nu! strigă Agatha.

— Hei! intervine şoferul de pe locul lui. Mai încet acolo, în spate!

Agatha se lasă pe spătar şi-şi încrucişează braţele la piept. Millie bate darabana pe cotieră.

— Tu ce voiai să fii când creşteai mare? şopteşte ea către Agatha.

— N-are importanţă! răspunde sonor Agatha.

— Îmi spui, te rog?

— Fie! Voiam să fiu mai înaltă! Voiam să fiu mai fericită! Voiam să fiu asistentă medicală! Voiam să am un serviciu frumos de lichior! Nu chiar ca la palatul Buckingham, dar frumos! Asta-i tot! Nu era cine ştie ce! Dar n-am avut parte de nimic din toate astea! Partea ta ţi-o dă viaţa, nu ţi-o alegi tu!

— Ai vrut să te măriţi?

— Măritatul nu e un lucru pe care-l vrei, e un lucru pe care-l faci!

Millie se foieşte pe scaun. Şoferul se tot uită la ele în oglinda retrovizoare.

— Tu şi cu soţul tău v-aţi iubit mult?

— Ce-i asta, *Surprize, surprize*?

— Vrei să fii tu Punctul Patru? întreabă Millie.

— Ce?

— Şşşşt, face tatăl.

— Bine, bine, zice Agatha. Ea e aia dusă cu pluta, mai adaugă, arătând spre Millie. Ca să fie clar.

alt lucru pe care millie îl ştie cu siguranţă

Deşi există foarte multe cuvinte, asta nu înseamnă că le poţi folosi pe toate. Dar nu s-a inventat nicio carte în care să scrie care dintre ele sunt interzise; trebuie pur şi simplu să ştii. Toată lumea părea să fie la curent cu asta, în afară de Millie. Unele cuvinte se spun, altele nu se spun şi gata.

Exemple de lucruri pe care nu le puteai spune niciodată nimănui, în nicio împrejurare:

„Cât cântăreşti?”

„Ai penis sau vagin?”

„Ce fel de înmormântare ţi-ai dori?”

Într-o seară, în timp ce mama ei, aşezată în patru labe, ştergea gresia din baie, Millie a întrebat-o:

— Mami, tu ce fel de înmormântare ţi-ai dori? Când o să mori.

Mama ei s-a ridicat brusc, de parcă i-ar fi sărit un animal în spate.

Millie a făcut un pas înapoi.

— Azi s-a spart un balon la şcoală şi George a izbucnit în plâns şi Claire a început să râdă, dar toată lumea a fost surprinsă şi eu aş vrea ca la înmormântarea mea să fie şi o surpriză din asta, una care să le facă tuturor inima să bată mai repede, ca să-şi aducă aminte că încă mai bate, aşa

că mi-ar plăcea ca tu să ţii un balon, şi tati alt balon, şi să le spargeţi, dar nu amândoi odată.

Şi apoi, văzând că maică-sa nu răspunde, Millie a întrebat ezitant:

— Bine?

— Du-te la tine în cameră, a zis maică-sa în cele din urmă.

Iar Millie s-a dus şi s-a aşezat pe covor, lângă pat. Apoi, întinsă pe spate şi cu capul atârnând la marginea patului, a trasat modele pe covor cu degetele şi a privit lumea pe fereastră de-a-ndoaselea. Pământul era în locul cerului şi cerul în locul pământului şi copacii creşteau invers. Totul părea să aibă mai multă libertate în lumea aceea pe dos.

Când tatăl ei a intrat în cameră, Millie se uita la dârele pe care le făcuse pe covor, drumuri minuscule pentru oameni minusculi.

— De ce, tati? a întrebat ea.

Tatăl ei a luat-o în braţe, sprijinind-o de şoldul lui, aşa cum şi-a amintit Millie că făcea când era ea mică, mică de tot.

— Aşa e regula, a spus el. Despre asta nu se vorbeşte.

— Da, dar cine a făcut regula?

Tatăl ei a ridicat din umeri.

— Dumnezeu?

— Dar Dumnezeu omoară oameni tot timpul. Aşa a zis mama.

— Poate altcineva, atunci. Aceeaşi persoană care a hotărât că nu-i frumos să arăţi pe cineva cu degetul şi să râzi de el sau că nu poţi să te duci la poştă fără pantaloni pe tine. Există cineva care face reguli pe care trebuie să le respectăm cu toţii. Înţelegi?

— Nu-mi place de persoana asta.

Tatăl ei a început să râdă.

— Nimănui nu-i place.

Câteva săptămâni mai târziu, Millie stătea pe veranda vecinilor, pe un scaun verde de plastic.

Reţinuse că scaunul era verde pentru că încercase să se gândească numai la lucruri verzi cât timp stătuse pe el. La copaci. La iarbă. La broaşte. La tomberonul lor de-acasă. La husa de canapea. La resturile care rămâneau uneori printre dinţii tatălui ei. La piatra de la inelul unei doamne. La cutia aceea de bere. La penarul ei.

Tatăl ei era şi el acolo, împreună cu toţi bărbaţii din vecini, iar mama ei era şi ea acolo, împreună cu toate femeile din vecini. Bărbaţii, inclusiv tatăl ei, aveau bandane pe cap şi beri în mână, iar tatăl ei mai avea şi un manşon de răcit berea cu harta Australiei pe-o parte şi o femeie în costum de baie pe cealaltă, şi toţi vorbeau tare despre goluri şi placaje şi atacanţi, despre linie de centru şi arbitri şi careuri, iar aceste cuvinte erau însoţite de altele pe care în mod normal n-aveai voie să le spui, dar care în ziua aceea, din nu se ştie ce motiv, erau permise. Cum ar fi „futu-i” şi „băga-mi-aş” şi „Cine-i bulangiul ăla?” şi „Îţi baţi joc de noi, băi muistule?”. Femeile, inclusiv mama ei, treceau printre ei cu mişcări de dansatoare, aducându-le farfurii cu mâncare şi spunând:

— Îl auzi cum vorbeşte cu mine?

Şi:

— Vrei şi sos, iubitule?

Şi:

— Ia mâna de-acolo!

Tatăl ei striga cât îl ţinea gura, mama ei zâmbea întruna, iar asta nu le stătea deloc în obicei. Iar în timp ce copiii de afară ţipau: „Tu eşti!”, şi „Ai trişat!”, şi „Nu mai sunt prieten cu tine!”, Millie stătea pe scaunul ei verde de plastic şi se gândea. La cozi de ţelină. La castraveţi. La guacamole.

Şi iarăşi a avut sentimentul acela că până şi pe veranda vecinilor existau reguli, reguli pe care le ştia toată lumea în afară de ea, reguli despre cum trebuie să se poarte bărbaţii, femeile şi copiii atunci când sunt împreună; reguli care le atribuiau

bărbaţilor câte un loc în faţa televizorului, femeilor rolul de a se plimba printre ei, iar copiilor grădina.

Pe ecran se vedeau bărbaţi solizi îmbrăcaţi în haine identice care stăteau umăr lângă umăr, mişcându-şi buzele pe *Bucuraţi-vă, australieni*[5]. Camerele de filmat au arătat apoi vederi panoramice ale stadionului. Era atât de mare încât părea ireal.

— Dacă aş fi acum acolo, dup-aia aş muri fericit, a spus tatăl ei peste vocile tuturor celorlalţi.

Apoi a izbucnit în râs în rând cu ei, dar Millie nu auzea decât vocea lui rostind cuvintele acelea interzise care se desprindeau de restul conversaţiei asemenea unor pietre sărind pe suprafaţa apei.

— Poţi să mori fericit? şi-a întrebat ea cizmele de cauciuc.

Pagină nouă

karl, dactilograful orb

Înainte de a se îmbolnăvi, Evie lucra uneori la centrul comercial în schimbul de după-amiază. Într-o seară, la cină, l-a întrebat pe Karl:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să fii închis peste noapte într-un centru comercial?

— Ba sigur că mi-am dorit, a spus el.

— Ar trebui să facem asta într-o noapte. Ne-am putea ascunde la ora închiderii în cabinele de probă pentru bărbaţi. Pe astea nu le verifică nimeni, niciodată.

Evie a zâmbit şmechereşte.

— Bărbaţii din oraşul nostru nu-şi încearcă hainele.

Apoi fiecare a spus, pe rând, ce şi-ar dori să facă odată ajuns la faţa locului.

— Să sar pe paturi, a spus ea.

— Să mănânc toată ciocolata, a zis el.

— Să încerc toate rujurile.

— N-ai nevoie de ruj, iubire.

— Să bat la toate calculatoarele alea scumpe.

— Da’ nu ştii să lucrezi la calculator.

— Nu-i obligatoriu să fie pornit.

— Eu aş scoate toate tastele şi aş compune cu ele scrisori de dragoste pentru tine.

— Oh, dragul meu! a spus ea, întinzându-se peste masă ca să-l ia de mână. Numai că noi nu suntem vandali.

— Poate că suntem, totuşi, a zis el. Poate că o să devenim dacă ne pomenim închişi împreună într-un centru comercial.

Fantezia aceea cu centrul comercial ascundea în ea posibilitatea altei versiuni a lor înşişi.

Dar n-au făcut niciodată nimic din toate acestea, pentru că vorbeau multe, dar făceau puţine, şi amândoi erau mulţumiţi aşa.

—

Prin urmare, atunci când Karl, dactilograful orb, a evadat de la azilul de bătrâni, s-a dus direct la centrul comercial şi a aşteptat să deschidă. S-a aşezat pe un scaun din cafenea, ţinând cana cu amândouă mâinile. Îl liniştea să aibă ceva pe care să-l poată ţine astfel.

Se uita la oamenii din jur, care aveau cu toţii vieţile şi viitorul şi iubirile lor, cu impresia că pluteşte pe deasupra tuturor, de parcă sentimentele celorlalţi ar fi fost ceva ce i-ar fi rămas iremediabil străin. După care, la 16.30, a intrat într-o cabină de probă din raionul pentru bărbaţi şi a aşteptat să se închidă magazinul.

Strategia a funcţionat, exact cum prevăzuse Evie, aşa că a rămas acolo şi în nopţile următoare. După ce se stingeau luminile se furişa afară din cabină şi dormea câteva ore într-unul din paturile expuse. În fiecare dimineaţă făcea o plimbare de vreun kilometru şi jumătate de-a lungul plajei până la camping, se furişa la duşuri, se spăla şi apoi mergea înapoi la magazin. După-amiezile şi le petrecea la cafenea, cu ochii aţintiţi în ceaşcă şi

repetând în minte: „Să mănânc ciocolată, să sar pe paturi, să compun o scrisoare de dragoste pentru tine”. Iar apoi, când ceasul arăta 16.30, lua toată povestea cu ascunzătoarea de la capăt.

Era acolo de aproape trei săptămâni şi reuşise să-şi facă un program acceptabil. Nu-l recunoscuse nimeni. Nu părea să fi fost dat în urmărire. O posibilă problemă ar fi fost Stan, paznicul, un tip scund cu aer amenințător, care vorbea puțin şi pe care Karl îl cunoştea de când lucrase Evie acolo. Dar s-a dovedit că Stan era angajat ca agent de pază prin tot oraşul şi venea la centrul comercial doar o dată sau de două ori pe săptămână, iar atunci îşi petrecea timpul în biroul din spate, uitându-se la seriale din anii ’80 difuzate în reluare. Încetul cu încetul, Karl a ajuns să creadă că şi-ar putea trăi tot restul zilelor în magazin. Că nici n-ar fi aşa de rău. Avea tot ce-i trebuia. Nu vedea de ce s-ar fi dus în altă parte.

Dar apoi a apărut Doar Millie şi lucrurile au devenit mai interesante, mai complicate, mai promițătoare. În prima seară pe care fetița a petrecut-o în magazin, Karl s-a ascuns după standurile cu haine pentru gravide şi a urmărit-o cum se uită pe geam la parcarea goală. Apoi a văzut-o întorcându-se în raionul de lenjerie pentru femei şi atunci a hotărât că trebuia să aibă grijă de ea.

În a doua noapte, Karl o privea din spatele lui Manny – gândindu-se cum să facă să-i vorbească fără s-o sperie – când a apărut Stan, tropăind înspre ei. Karl a intrat în panică şi l-a îmbrâncit pe Manny în calea paznicului. Voia doar să-i atragă atenția şi să-i dea astfel lui Millie ocazia să se pună la adăpost, dar manechinul l-a lovit pe Stan în cap şi l-a lăsat lat câteva minute bune. După ce Millie a luat-o la fugă, Karl a studiat scena – Stan culcat pe podea cu fața în jos şi Manny grămadă peste el – şi şi-a spus: „Ei bine, Stan al nostru e cam nătăfleț”.

Dar de data aceasta o să fie mai greu să cutreiere prin centrul comercial. E căutat. Se ştie cum arată. Au făcut chiar şi afişe cu poza lui, pentru Dumnezeu. Şi mai e şi Manny.

Ce-ar face Branson Spike?

Îl duce pe Manny până la autogară şi-l ascunde acolo, în spatele tomberonului mare de afară, acoperindu-l cu haina de la costumul lui violet.

— Vin imediat, îi spune, bătându-l liniştitor pe umăr.

Se duce la magazinul cu Orice Produs la Doi Dolari şi îşi cumpără ochelari şi o pălărie nouă. Apoi intră cu îndrăzneală în centrul comercial. Cu capul sus, privind lumea în ochi.

Dar nimeni nu pare să-l bage în seamă, ceea ce e destul de enervant. El îşi dă atâta osteneală, şi când colo nu observă nimeni! Poate să treacă pe sub nasul paznicului, Helen aia stă chiar lângă el în cafenea, la altă masă, secretara de la poliţie răsfoieşte nişte reviste la câţiva metri distanţă. Şi niciunul nu-l vede. Nu e căutat deloc. Nici nu le pasă dacă-l găsesc sau nu.

Nu contează.

Aşa că atunci când se lasă din nou închis în magazin peste noapte, după ce se asigură că Stan nu e prin preajmă şi după ce verifică de trei ori că Millie nu e ascunsă în raionul de lenjerie pentru femei, nici în spatele ghiveciului cu plante decorative, Karl îşi ia şurubelniţa şi scoate cratimele de pe toate tastaturile pe care le poate găsi.

— Vezi, Evie? spune el. Uite că sunt vandal.

Le aranjează apoi pe tejgheaua cafenelei aşa încât să formeze cuvintele SUNT AICI. Găseşte nişte cretă în rafturile cu rechizite şcolare şi scrie SUNT AICI pe tabla pe care e trecut meniul zilei. Lipeşte toate mesele unele de altele şi aşază solniţele în formă de SUNT AICI.

Uşa biroului din spate nu e încuiată, iar el intră şi răscoleşte prin toate sertarele, căutând ceva,

orice, care i-ar putea oferi un indiciu despre unde se află Millie acum. Nu găseşte nimic. Unde ar putea fi? Au găsit-o? Ce i-au făcut? Se aşază pe marginea biroului şi-şi trece mâinile peste faţă. Se uită la peretele alb. Scoate capacul cariocii şi scrie „Karl dactilograful orb a fost p-aci” cu litere mari, frumoase, rotunjite.

Dimineaţa face o plimbare de vreo opt sute de metri până la autogară, să vadă ce-i cu Manny.

— Eşti bine? întreabă el ridicând haina. Nu mai durează mult, promit. Doar până o găsim pe Millie.

Manny n-are nimic, e doar puţin umed de rouă.

— Ne trebuie un plan, zice Karl.

Scoate capul de după clădirea autogării. În faţă sunt cinci peroane cu locuri de parcare pentru autobuze. Unul tocmai închide uşile şi se pregăteşte să plece. Karl vede capetele pasagerilor înşirate la geamuri. Unii stau cu nasul lipit de sticlă, alţii nici nu întorc capul. Autobuzul dă în marşarier, iar Karl se uită la capetele de la geamuri de parcă ar fi fotografiile de pe avizierul din secţia de poliţie. „Căutat. Dispărut”, se gândeşte el.

Dar apoi vede pe luneta autobuzului un carton lipit pe interior, dar cu partea scrisă vizibilă de afară: „AICI MAMI”.

— Millie? rosteşte el neîncrezător.

Apoi mai tare, în timp ce autobuzul începe să urce dealul, opintindu-se:

— Millie!

Ia haina de pe Manny şi-l scutură puternic de umeri:

— Manny, spune el. Millie e în autobuz.

Ia manechinul sub braţ şi se repede în clădirea autogării.

— Nu vă supăraţi, zice el gâfâind în timp ce se apropie de ghişeu. Unde merge autobuzul care tocmai a plecat?

Doamna de la ghişeu nici nu ridică ochii de la ecranul computerului.

— La Kal, răspunde ea.

— Aşa, bun. Mai e vreun alt autobuz spre Kal?

— Desigur, spune femeia.

— A, minunat! Doar o secundă…

— Pleacă mâine-dimineaţă, la aceeaşi oră.

Karl oftează. Îşi sprijină fruntea de geamul ghişeului.

— Domnule, spune femeia.

Karl ridică ochii. Acum, în sfârşit, îl priveşte şi ea.

— Nu aveţi voie să faceţi asta, îi spune împingându-l uşor deoparte.

Apoi scoate o cârpă de sub tejghea şi şterge locul unde Karl îşi sprijinise capul.

—

Karl stă pe trotuarul din faţa autogării, cu manechinul sub braţ, căutând o soluţie. O maşină opreşte chiar lângă el. Un tânăr foarte blond scoate capul pe geamul din partea pasagerului.

— Aţi pierdut autobuzul, domnule? întreabă el, cu sprâncenele ridicate într-o expresie de sinceră preocupare.

Karl îl place din prima clipă.

— Da, răspunde el.

Băiatul arată cu capul către manechin.

— Vă ducem undeva, băieţi?

Karl vede apărând în vârful dealului o maşină de poliţie care se îndreaptă spre ei.

— Da, spune el repede, întorcându-se cu spatele şi încovoindu-şi umerii, de parcă asta l-ar ajuta să devină invizibil.

Se apleacă în dreptul geamului şi se uită înăuntru, să vadă cine conduce. Un alt chip blond, de data asta de fată, se întoarce spre el. Pare la fel de prietenoasă.

— Mergem spre est, spune ea cu un zâmbet care ar trezi şi morţii.

— Aha, zice Karl. Eu trebuie să ajung la Kalgoorlie.

Picioarele ei perfecte de adolescentă, întinse spre pedale, strălucesc în lumină, atrăgându-i privirea.

— Ăăă, domnule, spune băiatul. Ştiţi. Chestia asta a dumneavoastră.

— Ah! face Karl, observând că creştetul lui Manny e chiar sub nasul băiatului. Îmi cer scuze.

Apoi începe să clatine în glumă manechinul, mimând uimirea.

— Trăieşteee![6]

Cei doi tineri nu par să înţeleagă aluzia. Între timp, maşina de poliţie a ajuns la câteva sute de metri de ei, iar Karl se ghemuieşte lângă bordură.

— Vă e rău, domnule? întreabă tânărul, aplecându-se pe geam.

Lui Karl îi place că băiatul îi tot spune „domnule”, ca vânzătorii din magazinele de costume bărbăteşti.

— Sunt bine, mulţumesc, îi răspunde fără să se ridice, trăgând cu ochiul la maşina de poliţie care trece mai departe. Doar că m-am dezechilibrat puţin.

În clipa asta e bucuros că-i bătrân şi că din pricina asta nimeni nu-l suspectează că minte. Ideea preconceputǎ că bătrânii sunt la fel de inocenţi precum copiii e poate un pic jignitoare, dar nu-i pasă. Din punctul lui de vedere, e o compensaţie corectă, răsplata cuvenită pentru că ai reuşit să supravieţuieşti atâta vreme. Când maşina de poliţie dispare din vedere, Karl se ridică, se scutură de praf, îi face fetei cu ochiul şi zâmbeşte către băiat.

— Suntem împreună, zice băiatul. Şi avem nevoie de cineva cu carnet de conducere.

Karl vede semnul de începător pe parbriz.

— Înţeleg, spune el. N-am treabă. Ştii, n-am nicio treabă cu asta.

Se uită atent la feţele lor, încercând să-şi dea seama dacă asta e o expresie curentă în limbajul tinerilor. Dar chipurile lor nu trădează mare lucru.

Fata se apleacă spre el peste scaunul pasagerului.

— N-avem nimic împotrivă să trecem mai întâi prin Kal, zice ea.

Karl dă din cap.

— Aveţi un loc liber? întreabă vesel, arătând spre bancheta din spate.

—

Karl stă pe bancheta din spate, chiar la mijloc, şi încearcă să nu se gândească la picioarele lucioase ale fetei. Manny e pe locul de alături, cu centura pusă. Spaţiul rămas e ocupat de o cutie de carton cu un mixer şi un prăjitor de pâine. Karl îşi ţine corpul uşor înclinat şi se sprijină cu mâinile de tetiere. Geamurile din faţă sunt coborâte, iar cei doi tineri au fiecare câte un braţ afară, cu degetele fluturând prin aer. Habar n-au Ce-i Aşteaptă. Mai au atâtea de învăţat, atâtea de aflat! Oare el îşi mai aduce aminte când şi-a dat seama că habar n-are de nimic? Nu. A fost ceva ce s-a construit în timp, un fel de dezgheţ care a durat ani de zile. Se gândeşte la *Vrăjitorul din Oz*. „Mă topeeesc!”

Fata îi zâmbeşte în oglinda retrovizoare.

— Centura, zice ea.

Karl se sprijină de spătar, încercând să aibă o atitudine cât mai degajată. Se gândeşte la Branson Spike.

— Ştiţi, când eram de vârsta voastră nu existau centuri, spune el prinzându-şi centura. Şi toate măsurile astea de siguranţă. E un pic exagerat, nu vi se pare?

— Serios, domnule? întreabă tânărul întorcându-se spre el şi făcând ochii mari, de parcă tocmai ar fi descoperit ruinele unui oraş antic. N-aveaţi centuri? Trebuie să fiţi… uau. Bazat.

Acum nu mai spune „domnule” cu atâta convingere.

— Probabil că nici n-aţi condus vreodată după ce-aţi băut, spune Karl pe un ton superior.

— Nu, domnule, răspunde băiatul. Noi nu bem.

— El o să fie neurochirurg, explică fata.

— Mda, confirmă băiatul, ridicând timid din umeri.

— Iubitul meu are o mână foarte sigură, continuă ea.

Băiatul întinde mâna.

— Aşa sper, zice el.

Karl nu-l mai place aşa de mult.

— Şi-aşa, spune el, punând un braţ în jurul lui Manny şi pe celălalt peste cutia cu mixerul. Noi conduceam beţi tot timpul. Poliţiştilor li se părea ceva normal.

Îl vede pe Manny cum se uită la el cu coada ochiului, convins că minte de îngheaţă apele.

— Dumneavoastră ce-aţi fost, domnule? întreabă tânărul.

— Ce-am fost?

— Adică ce meserie aţi avut?

La timpul trecut.

— Am fost, ăăă…

Karl încearcă să găsească ceva cât mai impresionant.

— El cine e? întreabă fata, uitându-se în oglinda retrovizoare la Manny şi scutindu-l pe Karl de un răspuns dezamăgitor. E un fel de, ştiţi, jucărie sexuală sau aşa ceva?

Cuvântul „sexuală” îl spune aproape în şoaptă.

— Să ştiţi că nu vă judecăm, adaugă ea.

— Nu, nu vă judecăm, spune băiatul ridicând din sprâncene spre Karl. Indiferent ce preferinţe aţi avea.

Ce şi-ar mai dori Karl ca manechinul să fie o jucărie sexuală sau aşa ceva!

— Da, răspunde el pe negândite. E pentru sex. Şi toate astea. La greu.

— Uau, zice băiatul înclinându-şi capul într-o parte şi uitându-se la Manny de parcă ar fi încercat să-şi imagineze cum anume se desfăşura toată treaba.

— E o chestie între adulţi, explică repede Karl. Adulţi foarte în vârstă.

— Ne place, spune fata. Ştiţi, e ca-n *IT*.[7]

— Care-i treaba cu mâinile? întreabă băiatul.

— Care treabă cu mâinile? zice Karl.

— Asta. Ce faceţi acolo? De ce tot mişcaţi aşa din degete? Consumaţi ceva?

— Ce să consum? întreabă Karl uitându-se nedumerit în jur.

— Nu-i nicio problemă. De asta mergeţi la Kal? Să faceţi rost de ceva marfă?

— Ce fel de marfă?

Karl nu înţelege nimic din toată conversaţia şi face o scurtă pauză ca să se adune. Întoarce capul şi priveşte pe geamul din spate la panglica neagră a drumului care iese întruna de sub roţile lor ca din mâneca unui iluzionist. Se uită la mixerul şi la prăjitorul de pâine şi se gândeşte ce bine ar fi să împartă şi el cu cineva asemenea aparate; ce bine ar fi să înceapă o viaţă nouă fără alte atuuri decât posibilitatea de-a amesteca mâncarea şi de-a prăji pâinea.

— În autobuz era cineva, spune el. O persoană pe care trebuie s-o găsesc.

Fata îl priveşte curioasă în oglinda retrovizoare.

— O persoană pe care o iubiţi? întreabă.

Karl stă puţin pe gânduri.

— Oarecum, răspunde el.

— Oh, spune ea. Amor de bătrânei. Ce drăguţ!

Apoi, întorcându-se spre băiat:

— Trebuie neapărat să prindem autobuzul ăla. O să vă ducem la autobuz. Sunteţi aşa de simpatic!

„Simpatic?”, îşi spune Karl.

Nu-şi dă seama prea bine dacă e un compliment sau o insultă.

— Sunteţi căsătorit, domnule? întreabă tânărul.

— Da. Adică nu. E complicat.

— De ce? Unde-i soţia dumneavoastră?

Karl se uită în jos, la propriile degete. „Sunt aici, Evie”, tastează el pe genunchi.

— La cimitir.

— Ah, spune băiatul, adăugând după o clipă: Vreţi să spuneţi că…

— E îngropată acolo, da.

— Ah.

Băiatul se întoarce şi se uită la el.

— Îmi pare rău, domnule.

— Te porţi aşa de frumos, iubitule! zice fata cu ochii la prietenul ei.

Maşina virează la stânga. De pe locul lui din spate, Karl arată spre drum.

— Mhm, face el.

— Ba tu te porţi frumos, răspunde băiatul uitându-se adânc în ochii ei. Tu te porţi cel mai frumos, iubito.

Fata trage maşina la marginea drumului şi opreşte motorul. Cuprinde faţa iubitului ei în palme şi, cu vocea plină de nelinişte, îi spune:

— Să nu mori. Să nu cumva să mori.

— Nu, răspunde el punându-i mâinile pe umeri. Promit.

— Spune aşa, îi cere fata, strângându-l şi mai tare. Spune „n-o să mor niciodată”.

— N-o să mor niciodată.

Ba o să moară, ar vrea Karl să-i contrazică, dar tinerii încep să se sărute cu o lăcomie pe care probabil au învăţat-o din filme. Se agaţă unul de altul, trăgându-se de haine şi de păr şi chinuindu-şi buzele de parcă ar vrea să se întoarcă pe dos. N-o să termine prea curând. Sunt puşi pe treabă, cum zic oamenii de la ţară despre ploaie.

— Cred că eu… spune Karl. Că noi. Ieşim un pic la aer.

Tinerii nu l-au auzit. Sau, dacă l-au auzit, puţin le pasă.

Băiatul îşi scoate cămaşa. E normal ca un puşti de şaisprezece ani să aibă asemenea pectorali?

— O să fim… îngaimă Karl arătând cu degetul afară. Vă las…

Nu-şi poate lua ochii de la pieptul băiatului. E incredibil.

Exact ca la televizor.

— Să aveţi…

Karl îşi pune mâna pe piept, acolo unde au fost odată pectoralii lui. Dar chiar a avut aşa ceva?

— Puţină intimitate.

Se apleacă să deschidă portiera, împinge manechinul afară şi se prăbuşeşte peste el. Apoi închide portiera la loc, fără zgomot. Nu ştie de ce face asta, se poartă de parcă tinerii dinăuntru ar fi nişte copii adormiţi, dar aşa îi vine să facă. Îl ia pe Manny în braţe şi-l duce lângă un copac din apropiere. Îl sprijină de trunchi şi rămâne în picioare lângă el. Pe ambele părţi ale drumului sunt arbuşti mici de eucalipt, iar din loc în loc smocuri de iarbă se iţesc din pământul roşu ca tuleiele pe obrajii unui adolescent.

— Nişte încrezuţi, spune Karl, trăgând de gulerul cămăşii şi examinându-şi pieptul.

Simte privirea lui Manny asupra lui.

— Nu te uita aşa la mine, îi zice, sprijinindu-se de trunchiul copacului. Îmi pare rău pentru. Ştii tu. Chestia cu jucăria sexuală.

Şi Karl pronunţă cuvântul „sexuală” în şoaptă.

— N-aş face niciodată aşa ceva.

Apoi ridică din umeri.

— Nici n-aş şti cum să procedez, recunoaşte el încrucişându-şi braţele la piept.

Din maşină se aud zgomote înfundate, care cresc treptat în intensitate.

— Ce ştiu ei despre dragoste, Manny?

Şi deodată claxonul începe să sune ritmic, speriind un stol de cacadu cu pieptul roz.

—

Karl adoarme sprijinit de copac, cu braţele în jurul singurului picior al lui Manny. Îl trezeşte sunetul portierelor trântite – şi chicotitul.

— Domnule? spune băiatul.

— Repede, Manny, zice Karl, pradă unui acces brusc de inspiraţie. Prefă-te că eşti mort!

Se lasă să alunece moale la pământ. Pietricelele de pe jos îl împung în ceafă.

— Nu-ţi face griji, îl linişteşte pe Manny, bătându-l uşor pe picior. O să fie amuzant. O să le placă.

Karl îi priveşte printre gene pe cei doi tineri care se apropie de el. Băiatul îi trage fetei o palmă peste fund, iar ea sare cât colo şi-l ameninţă cu arătătorul, prefăcându-se supărată.

— Domnule? repetă băiatul aplecându-se asupra lui.

Karl simte cum corpul băiatului blochează razele soarelui şi-şi proiectează umbra asupra lui. Apoi un deget împungându-l în umăr.

— Domnule, spune iarăşi băiatul. Suntem gata de plecare.

Îl ia pe Karl de umeri şi-l scutură.

— E timpul să vă treziţi, domnule.

Karl nu se clinteşte.

— E cumva…? întreabă fata cu răsuflarea tăiată.

— Domnule, repetă băiatul, apoi îi trage lui Karl o palmă peste faţă. E timpul să vă treziţi.

Karl îi simte răsuflarea pe obraz.

Fata începe să bocească.

— L-ai omorât, tâmpitule, ţipă ea. Eram sigură că o să omori pe cineva într-o bună zi.

— Nu l-am omorât eu, răspunde băiatul.

Ea continuă:

— Nu trebuia să luăm unul aşa de bătrân, doar ţi-am spus că-i prea bătrân.

Karl tresare un pic.

— Taci, proasto, zice băiatul. Încerc să mă gândesc la o soluţie. Nu mă pot concentra dacă urli

aşa.

Acum fata îl loveşte, îl izbeşte cu pumnii în piept, dar el nici nu clipeşte – cine-i băiatul ăsta, Superman? – şi în cele din urmă ea întreabă:

— Şi acum ce facem cu el?

Iar băiatul răspunde:

— Îl îngropăm.

Şi începe să-l tragă pe Karl de picioare. Karl îşi dă seama că s-a cam întrecut cu gluma, aşa că deschide ochii şi-şi flutură amândouă mâinile spre ei, cum fac uneori concurenţii de la *Vrei să fii miliardar?*

— Surpriză, spune el, cu o voce cam gâtuită.

Băiatul îi dă drumul şi începe să ţipe, fata ţipă şi ea. A mai ţipat vreodată cineva la el în halul ăsta? Karl nu-şi aduce aminte, aşa că zâmbeşte şi se ridică în picioare, strâmbându-se de durerea care-i străbate oasele bătrâne.

— A fost doar o glumă, vedeţi? zice el făcând o piruetă şi ţopăind un pic pe loc.

Restul călătoriei se desfăşoară într-o atmosferă destul de tensionată. Karl încearcă să facă puţină conversaţie şi le vorbeşte despre familie, despre vreme, despre mărci de maşini. Citeşte cu voce tare indicatoarele de pe marginea drumului:

— Kalgoorlie, o sută şaizeci de kilometri, nu mai avem mult. Cedează trecerea. Zonă cu animale domestice.

Arată cu degetul câte o pasăre singuratică, trupul unui animal strivit de maşini sau schimbările de vegetaţie, încercând să varieze tonul şi volumul observaţiilor în aşa fel încât să le stârnească interesul.

Apoi trece la o altă abordare.

— Auziţi, câte Chestii Moarte aţi văzut până acum?

— Poftim? zice fata.

El îşi drege glasul.

— Adică… aţi avut pe cineva care-a murit?

— De ce ne întrebi asta? spune băiatul.

— Ai de gând să ne omori? întreabă fata.

— Nu! Bineînţeles că nu. E o simplă întrebare. Când ajungi la vârsta mea, ştiţi, toţi cei pe care-i cunoşti sunt deja morţi.

Fata trage iarăşi pe stânga şi coboară din maşină.

— Mă duc să fac pipi, zice ea. Dacă vreunul din voi se mai preface mort când mă întorc, vă strâng de gât pe amândoi.

Apoi trânteşte portiera şi dispare printre tufe.

Băiatul se întoarce spre Karl şi-i spune:

— Bravo, tataie.

— N-am fost întotdeauna bătrân, să ştii, răspunde Karl. Băiete!

Apoi se apleacă spre el şi-i şopteşte pe un ton conspirativ:

— Hai să facem ceva.

— Adică?

— Să furăm ceva. Să punem bere în plosca de apă.

— Ce-i aia ploscă?

Karl se gândeşte la *Asta-i naşpa!* La Branson Spike.

— Am putea să dărâmăm nişte cutii de scrisori. Sau să aruncăm cu ouă într-o casă.

— Ca să avem ce curăţa apoi.

— Nu vrei să trăieşti periculos?

— Nu prea.

Karl se trânteşte la loc pe banchetă.

— S-a terminat, tataie, zice băiatul ridicând din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Karl îşi încrucişează braţele la piept. Foarte bine, dacă aşa vrea el.

Se uită iarăşi în spate. Acum, când stau pe loc, drumul arată diferit. Nu mai e panglica unui iluzionist. E doar o suprafaţă pustie şi încremenită. Dar apoi la orizont apare ceva care se apropie de ei. E un autobuz.

— Un autobuz, zice Karl către Manny.

— Ce? întreabă băiatul.

— Autobuzul, spune Karl, în timp ce vehiculul trece pe lângă ei, făcând maşina să se clatine uşor.

Se apleacă peste schimbătorul de viteze şi se sprijină cu amândouă mâinile de bord.

— Hei! face băiatul.

Karl vede un dreptunghi alb de hârtie lipit pe luneta autobuzului.

— Ea e, zice el întorcându-se spre băiat. Ea e. Sigur e ea. Urmăreşte autobuzul!

— Ce? face băiatul.

Autobuzul se îndepărtează şi Karl e disperat, aşa că încearcă să treacă pe scaunul din faţă, dar băiatul îl împinge înapoi; mormăie şi mârâie unul la altul, însă Karl n-are cum să iasă învingător din această confruntare, n-are nicio şansă în faţa pieptului aceluia, în faţa acelor pectorali incredibili, deci se aşază la loc pe banchetă şi în maşină nu se mai aude decât zgomotul respiraţiilor lor.

— Calmează-te, dă să spună băiatul.

Dar Karl tocmai s-a răzgândit, poate să învingă şi chiar o s-o facă, deschide portiera din spate, apoi pe cea din faţă şi vrea să se strecoare pe scaunul şoferului; tânărul îl împinge şi Karl se agaţă cu mâinile de volan, încercând să reziste, băiatul se chinuie să-i desfacă degetele şi asta nu-i corect, pentru că degetele lui sunt întregi şi n-a pierdut nimic altceva până acum, nu ştie ce înseamnă să pierzi, să pierzi totul, habar n-are cum e, habar n-are, aşa încât Karl îşi slăbeşte strânsoarea pe volan, dar băiatul nu ştie, iar Karl îşi concentrează totul în mâini, tot ce a pierdut vreodată e acum în vârful degetelor care i-au mai rămas şi simte lucrul acela pulsând, SUNT AICI, şi cu degetele acelea îl loveşte pe băiat, îl loveşte cât poate de tare drept în frunte.

— Au, face Superbăiatul frecându-şi fruntea şi uitându-se acuzator la Karl.

— Îmi pare rău, zice Karl gâfâind.

Deja regretă că l-a lovit şi se sprijină de aripa maşinii, trăgându-şi cu greu răsuflarea.

— Pe bune, frate, asta nu se face.

— Ţi-am spus că-mi pare rău, răspunde Karl. Frate!

Fata apare dintre tufe.

— Păi ce faci?

— Cum adică ce fac?

— Păi uite-l! spune ea şi arată undeva în faţă.

Karl face câţiva paşi pe lângă maşină, îşi pune mâna streaşină la ochi şi priveşte spre Kalgoorlie. Autobuzul a oprit ceva mai departe.

— Uite-l, repetă el. Aşteptaţi! începe apoi să strige, fluturându-şi braţele. Mulţumesc că m-aţi luat, le spune celor doi tineri. A fost naşpa!

Îl înşfacă pe Manny de pe bancheta din spate şi trânteşte portiera.

— Vin acum!

În timp ce se îndepărtează, o aude pe fată spunându-i prietenului ei:

— Care naiba-i problema ta?

— Mi-a tras una, răspunde băiatul.

— Frate, eşti jalnic, zice ea. Avea dreptate mama.

Vocile lor se pierd undeva în urmă.

— Aşteptaţi! spune Karl, grăbindu-se cât poate. Aşteptaţi-mă şi pe mine!

Îşi doreşte să poată alerga aşa cum o făcea odinioară, îşi doreşte să-şi poată mişca membrele în voie şi fără şovăieli. Se concentrează asupra dreptunghiului de hârtie din geam.

— Te rog să nu pleci, şopteşte el.

Maşina tinerilor trece pe lângă el şi haina lui Karl zboară pe geamul pasagerului, căzându-i în cap. Tinerii accelerează, roţile împroaşcă pietrişul de pe marginea drumului şi-l învăluie pe Karl într-un nor de praf. Îşi dă jos haina care-i acoperă faţa şi se uită cum cei doi adolescenţi dispar la

orizontul îngust al tinereţii. Respiră adânc şi strigă după ei cât poate de tare:

— ŞI EL O SĂ MOARĂ, SĂ ŞTII!

millie bird

Şoferul autobuzului e o femeie, dar arată de parcă ar purta hainele lui taică-su: pantaloni scurţi albaştri, o cămaşă cu mânecă scurtă prea mare pentru ea, şosete trei sferturi, pantofi negri cu şireturi. E slabă ca o scândură şi are părul scurt şi ţepos. Millie se plimbă pe culoarul dintre scaune, cu piciorul manechinului în mână.

Adevărul e
splendid
ai nevoie la baie?

Se aşază pe un scaun gol în spatele şoferiţei. Pe bord e lipit un abţibild pe care scrie „Preferi să vorbeşti cu bărbatul care conduce sau cu femeia care ştie cum merge treaba?”. Se uită la liniuţele albe de pe mijlocul drumului. Îi place că atunci când autobuzul merge foarte repede par să se unească toate într-o singură linie lungă şi albă care desparte lumea în două.

— Ai văzut vreodată pui prăjit la găleată? o întreabă Millie pe şoferiţă.

Femeia tace un timp. Stă pe scaunul ei şi conduce de parcă nici n-ar fi auzit-o. Fetiţa e gata să repete întrebarea când şoferiţa zice:

— Fac treaba asta de treizeci de ani.

Se uită drept înainte şi e greu de spus dacă vorbeşte cu Millie sau cu ea însăşi.

— Ai zice că n-ai mare lucru de învăţat când mergi întruna pe acelaşi drum.

Trec pe lângă o pajişte de un verde viu, cu un singur copac cenuşiu şi golaş în mijloc. Arată ca un om care încearcă să atragă atenţia asupra lui. Millie îi face cu mâna.

Pe ambele părţi ale drumului pământul e drept şi neted şi complet alb. Razele soarelui se refractă

din el şi Millie trebuie să-şi pună mâna la ochi ca să se ferească de strălucirea aceea orbitoare.

— Ce-i asta, zăpadă? întreabă ea.

Şoferiţa pufneşte dispreţuitor.

— N-ai văzut niciodată terenurile de sărătură?

— Nu, răspunde Millie, care-şi doreşte din toată inima să-şi pună limba pe întinderea aceea sărată.

Fruntea i se loveşte uşor de geam.

— Aici a fost pe vremuri apă, continuă femeia. Apoi a apărut sarea şi leoooorp!, a supt tot. Toată vegetaţia a murit.

— Oh.

Pe suprafaţa albă se văd vârtejuri şi forme ciudate, de parcă nişte uriaşi ar fi pictat pe ea cu degetele.

— Dar apoi au apărut alte lucruri care înainte nu erau aici. E frumos, nu?

Sarea străluceşte în lumina soarelui, sub ochii lui Millie.

— Dar nu-i uşor de trăit aici, adaugă şoferiţa. Şi când te gândeşti la toţi hipioţii ăia care se duc să se regăsească prin India sau pe te miri unde! Stând în cap şi mâncând doar linte. Asta nu-i nimic. Floare la ureche! Ia să-şi petreacă o noapte aici, că imediat descoperă sensul vieţii.

Millie îşi vede chipul în geam. I se pare ciudat să vrei să te regăseşti. N-ar trebui mai degrabă să vrei să găseşti pe altcineva? Nu eşti tu singura persoană de care poţi fi sigur? Îşi lipeşte palma reală de sticlă, peste imaginea palmei.

Trec pe lângă şiruri de eucalipţi ale căror ramuri se apleacă peste drum şi se ridică spre cer ca într-un spectacol de balet.

— Vezi copacii ăia? întreabă şoferiţa. Vezi cum sunt trunchiurile?

Millie dă din cap. Au aceeaşi culoare ca interiorul gurii ei.

— Eucalipţi-somon. Zici că-s un apus de soare.

Millie se uită la copaci.

— Doamna aia-i bunică-ta?

Millie ridică din umeri.

— Ce-ai la mână? întreabă femeia.

Millie îşi coboară ochii spre manşon.

— A fost al lui tata. A murit.

Şoferiţa o priveşte în oglinda retrovizoare.

— De ce-a murit?

— Nu ştiu.

Femeia încuviinţează din cap.

— Chiar aşa.

Autobuzul încetineşte.

— Eu sunt Millie Bird.

— Stella, scumpo. Pe mine mă cheamă Stella.

Şoferiţa trage de gulerul cămăşii.

— Astea-s hainele lui frate-meu. Şi autobuzul e tot al lui. Şi el a dat ortu popii.

Millie dă din cap.

— Da' maică-ta unde-i? întreabă Stella.

— Ia zi, Perie de Budă, intervine Agatha.

A străbătut tot culoarul până la ele şi acum se ţine de spătarul scaunului Stellei ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Mai trece trenul prin Kalgoorlie?

Stella se uită la ea în oglindă, mijindu-şi ochii.

— Neah, zice ea.

— Nu?

— Acum avem maşini zburătoare. Tot acolo merg şi ele. Doar că mai repede.

— Bine, răspunde Agatha. Foarte bine, Perie de Budă. Dacă nu vrei să fii de ajutor, zi aşa.

— Hei, cucoană, eu nu-s birou de informaţii. Pot să te las la gară. De acolo te descurci.

— Dar ce, nu poţi să strigi de la geam la una din rubedeniile tale? „Auzi, Mary? Când pleacă trenul?"

Stella semnalizează şi trage pe stânga. Pietrişul scârţâie sub roţile autobuzului. Stella opreşte în staţie.

— Lake Cartwheel, spune ea.

Uşile se deschid şi un băiat înalt cu căştile în urechi trece pe culoar şi coboară scara.

Stella se întoarce spre uşă, cu un braţ sprijinit de spătarul scaunului şi celălalt peste volan.

— Nu-i problema mea, îi zice Agathei fără s-o privească, uitându-se în schimb la pasagerii care urcă în autobuz.

Un băieţel cu ochelari şi părul lins se caţără pe scară.

— Bună ziua, tinere Lawrence, spune Stella.

— Bună, Stella! răspunde el fără să ridice ochii.

Stella îi ştie pe toţi pasagerii pe nume – doamna Cranley, Timbo, Vince, Felicity – şi ei toţi o cunosc. Ultimul e un bărbat înalt şi solid îmbrăcat cu o vestă fluorescentă. E murdar de pământ pe faţă şi pe mâini.

— Sal'tare, Stell! spune el.

— Trent, răspunde ea făcându-i un semn din cap.

Trent se opreşte în capul scărilor şi arată cu degetul mare în urmă.

— Mai e un tip care vine acum, zice el. O să-i ia ceva până ajunge. Cre' că are vreo sută şapteşcinci de ani. Pe puţin, adaugă rânjind.

Şi apoi urmează surpriza ca un balon spart, pentru că în uşă apare Karl, cu manechinul sub braţ şi răsuflând greu. Transpiraţia îi curge şiroaie pe faţă. Millie simte cum îi sare inima din piept în timp ce dă buzna pe scară şi-i sare în braţe.

— Doar Millie, spune Karl.

Apoi se aude vocea Agathei:

— Ce faci, mă urmăreşti, Gene Wilder? întreabă ea scoţând din geantă un biscuit Anzac şi aruncându-l spre el.

agatha pantha

de unde reiese că agatha şi karl sunt cunoştinţe vechi (oarecum)

Karl trecea pe lângă casa Agathei purtând mereu acelaşi costum violet. Uneori avea pe deasupra un pardesiu lung până la călcâie.

— Prea puţin păr! striga ea câteodată, stând în Scaunul Judecăţii. Costum ridicol! Mutră antipatică! Vrei să semeni cu Gene Wilder[8]!

Într-o zi, Karl s-a oprit un timp în faţa casei, mângâind gardul. La început Agatha a fost atât de uluită, încât n-a mai ştiut nici să vorbească.

— Ciue! a strigat ea. Pue! a încercat mai apoi. Ce? a spus în cele din urmă.

S-a ridicat de pe scaun, cu tot sângele bubuindu-i în tâmple, şi şi-a scos degetul arătător pe fereastră.

— Încetează să-mi pipăi gardul!

Apoi a scos şi capul şi a arătat cu mâna spre el. Bărbatul a tresărit şi a ridicat ochii.

— Cară-te! a strigat ea. Da, tu de colo! Ia mâna!

El şi-a pus amândouă mâinile pe marginea gardului.

— Îmi cer scuze, a strigat, bătând cu degetele în gard. N-a fost cu intenţie – doar că – aş putea să vă ajut să faceţi ceva cu buruienile astea.

Agatha a arătat cu degetul spre capătul străzii.

— Fă paşi! a strigat ea şi mai tare. Ia să vedem, asta poţi? Iar el a făcut, dar în timp ce se îndepărta şi-a trecut degetul de-a lungul gardului ei. Apoi a venit din nou a doua zi, şi în ziua următoare, şi în cealaltă. Se apleca peste gard şi smulgea buruienile. Ea se apleca peste pervaz şi arunca după el cu biscuiţi Anzac vechi de-o zi. O deranja, o deranja îngrozitor.

— Mă deranjezi! striga uneori după el când îl vedea plecând. Apoi îşi lipea faţa de geam şi

răsuflarea ei aburea sticla. El nu se uita niciodată înapoi, iar asta o deranja şi mai tare, deşi nu ştia de ce.

— Oare de ce mă deranjează în halul ăsta?! striga ea spre silueta care se îndepărta, trăgând cu ochiul prin curţile vecinilor.

Apoi, brusc, el a încetat să mai vină, iar Agatha a stat la geam o săptămână întreagă între 12.51 şi 13.32, cu degetele vârâte într-un castron cu biscuiţi Anzac tari ca piatra, aşteptând şi tot aşteptând, dar el n-a apărut, iar absenţa lui o făcea să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

A îmbrăţişat-o şi el pe Millie, cu senzaţia că asta era o recompensă pe care n-o merita, dar de care îşi dorea să se arate demn. Probabil că-l îmbrăţişase la fel pe fiul lui, pe vremuri. Dar sentimentul de-acum părea cu totul nou. Şi mai era acolo şi femeia aceea, iar asta îi făcea viaţa mai interesantă şi mai complicată.

alt lucru pe care-l ştie karl despre agatha

Karl cunoştea povestea acelei femei, tot oraşul Warwickvale era la curent. Scott şi Amy trecuseră într-o zi cu maşina pe lângă casa ei după ce-l duseseră la cumpărături.

Amy spusese, întorcându-se spre Scott:

— Sper că nu te aştepţi să mă încui şi eu în casă dacă dai colţul.

— Ba normal că mă aştept, Ames, răspunsese el. Dar dacă te duci tu prima, eu o să dau o petrecere.

Amy i-a tras în glumă un ghiont în coaste.

— Mergi mai încet, i-a zis. Hai să ne uităm după ea.

— Nu, a răspuns el. Hai mai bine s-o lăsăm în pace.

— Pe bune, a insistat Amy. Uneori poţi s-o vezi stând la geam.

Karl nu se gândise niciodată că povestea acelei femei ar fi putut avea vreo relevanţă pentru el şi o clasase în categoria lucrurilor care o interesau pe Amy (cum ar fi necazurile altora, purceii miniaturali pe care-i puteai lua cu tine în geantă şi un individ pe nume Dr. Phil). Dar când i-a văzut casa şi-a dat seama că povestea ei l-ar putea interesa şi pe el. Avea impresia că se uită la interiorul propriului corp transformat în casă.

Întunecat, decrepit, după ce se recunoscuse învins cu mult timp în urmă.

— Aha, uite-o, a spus Amy.

Femeia se uita ţintă la ei de la geam, cu o expresie neprietenoasă şi rece.

— Îţi dă fiori, a mai zis Amy.

Apoi, în timp ce se îndepărtau:

— Să te zăvorăşti de viu în felul ăsta. E ceva romantic, ceva trist sau o nebunie în toată regula?

— Câte ceva din toate, aş zice, a spus Scott. Tu ce părere ai, tată? E o doamnă singură. Vrei să te las la ea în prag?

Karl n-a răspuns. Atât casa, cât şi expresia stăpânei ei, exact aşa cum erau, îl făceau să se simtă mai puţin singur.

—

Stau în faţa gării din Kalgoorlie, lângă un monument dedicat soldaţilor căzuţi în război: statuia unui infanterist cu arma întinsă peste capetele lor. Maşini de teren şi camionete trec în viteză pe lângă ei, iar dârele de noroi întărit de pe aripi arată ca nişte opere de artă abstractă. Acoperişurile barurilor taie cerul cu liniile lor intimidante. Pe când se aflau încă în autobuz, Karl citise textul scris pe tăbliţa de lângă uşa unuia. „Sirene fără balene”, zicea acolo, iar lui Karl asta i-a sunat ca descrierea unui număr de atracţie la delfinariu. S-a uitat lung la tăbliţa aceea în timp ce autobuzul aştepta la semafor. Şi, pe măsură ce-şi dădea tot mai limpede seama de adevărata semnificaţie a textului, pe obraji îi înfloreau doi bujori de un roşu intens.

Acasă, în sud-vest, oamenii aveau priviri adormite, părul decolorat de soare, mers leneş. Cei de aici erau altfel: mai simpli şi mai aspri, ca nişte siluete schiţate în grabă pe o bucată de hârtie, de parcă ar fi fost modelaţi din praful roşu în care li se înfundau picioarele sau din scoarţa eucalipţilor

de pe marginea drumului. Vorbeau tare peste tot: în faţa brutăriei, în faţa magazinului alimentar şi a barurilor, pe strada principală, despicând cuvintele ca pe surcele. Karl nu se simte în largul lui aici. Dar, ce-i drept, nu se simţea în largul lui nici acasă.

Cerul are culoarea zilei când se îngână cu noaptea, albastrul acela închis pe care-l capătă în momentul când una ia locul celeilalte. Agatha se îndreaptă hotărâtă spre ei. Trăsăturile i se disting cu greu în întunericul tot mai adânc, dar felul ei de a merge i se pare lui Karl inconfundabil. E ca şi cum s-ar lupta cu aerul, un aer dens ca o pânză pe care trebuie s-o sfâşie ca să poată înainta.

— Ei bine, nu-i niciun tren până mâine, spune ea, înconjurată de un nor de praf ca un câmp magnetic. Şi sunt sigură că Stella aia ştia foarte bine! Să n-ai niciodată încredere într-o femeie mai slabă decât tine! Notează-ţi pe ceva! Şi-acum ce facem? Dactilografule! Doar n-o să stau aici toată noaptea, uitându-mă la voi! E şapte şi treizeci şi şapte! N-avem niciun ban!

Pe Karl îl cuprinde panica la gândul că e singurul bărbat de acolo. În asemenea împrejurări, bărbaţii au nişte responsabilităţi, atâta lucru ştie şi el. Simte privirea tuturor femeilor asupra lui. Nu doar a celor aflate de faţă, ci privirile a generaţii întregi de femei, din toate secolele, ţările şi culturile.

— Păi, zice el cu o voce pe care şi-ar dori-o plină de autoritate, trebuie să facem ceva.

Şi ridică arătătorul în aer ca pentru a-şi întări cuvintele. Apoi începe să se foiască de colo colo, sperând că mişcarea o să-i activeze cumva acea parte din creier însărcinată cu luarea deciziilor.

— Haideţi să…

— Ne ascundem, propune Millie.

Karl stă puţin pe gânduri.

— Asta nu-i o idee proastă.

— Am avut o prietenă care a venit odată la Kalgoorlie! spune Agatha. Nici că s-a mai întors! Nu s-a mai auzit nimic de ea! Nimeni nu ştie ceva sigur! Dar eu ştiu! E într-unul dintre bordelurile astea, bag mâna-n foc! Făcându-şi treaba!

Respiră adânc şi dă să continue, dar se răzgândeşte. A văzut ceva care i-a atras atenţia. Se sprijină de gărduleţul din jurul monumentului şi citeşte inscripţia de pe soclu: „Ei nu vor îmbătrâni niciodată", scrie acolo. „Aşa cum au îmbătrânit cei rămaşi în urmă."

Agatha rămâne încremenită locului.

— Cei rămaşi în urmă, repetă ea.

Apoi îşi duce încet mâna la gât.

Millie îşi trece braţele printre barele gărduleţului şi se uită la ea.

— Ce-i aia bordel?

Agatha se întoarce cu spatele la monument.

— La ce vă uitaţi aşa? îi întreabă pe Millie şi pe Karl.

Chiar în clipa aceea, un autobuz intră în parcare şi se opreşte lângă ei. Uşa se deschide. La volan e Stella.

— La ora şapte, zice ea.

— Poftim? întreabă Agatha mijindu-şi ochii spre ea, cu pieptul scos în afară şi picioarele bine înfipte în pământ, de parcă s-ar pregăti pentru o luptă corp la corp.

— Trenul, Gogoaşă înfuriată. Pleacă la ora şapte dimineaţa.

— Parcă nu era problema ta, spune Agatha.

— M-am răzgândit, bine? răspunde Stella.

millie bird

Casa Stellei scoate o mulţime de zgomote. Podeaua vorbeşte când Millie păşeşte pe ea, iar din tavan şi din pereţi se aud tot felul de sunete, de parcă ar umbla pe acolo o armată de omuleţi, încercând să intre sau să iasă sau poate dansând step. Millie n-are de unde să ştie. În plus, arată ca magazinul de vechituri de la ea din oraş, cu grămezi de lucruri care nu se potrivesc unele cu altele, dar sunt obligate să formeze cumva un întreg. Fetiţa găseşte la tot pasul alte şi alte lucruri pe care nu le-a mai văzut până atunci şi se întreabă dacă nu cumva Stella şi-a aranjat special locuinţa în felul ăsta, ca să tot uite şi să tot dea de ele.

Millie face baie şi construieşte oraşe întregi din spumă: case şi zgârie-nori şi drumuri, un cimitir, un supermarket, o şcoală, o secţie de poliţie şi un birou de poştă. Rămâne în cadă până când apa se răceşte de tot, apoi Stella vine şi-o scoate, o înfăşoară într-un prosop şi o pune în faţa unui radiator cu rezistenţele înroşite.

Mai târziu, Millie stă la masa din bucătărie împreună cu Karl şi Agatha, în timp ce Stella pregăteşte spaghete pentru toată lumea. Manny e şi el acolo, dar, pentru că nu sunt destule scaune, Karl îl sprijină de perete, lângă cuptorul cu microunde. Millie îi zâmbeşte în timp ce suge spaghetele. După ce termină de mâncat, Stella face câte un ceai pentru fiecare, în afară de Millie, care primeşte un castron mare cu îngheţată. Agatha şi Karl se duc în camera de zi – „Mâine-dimineaţă sunăm la maică-ta”, zice Agatha înainte să iasă –, iar Millie rămâne în bucătărie cu Stella şi Manny.

„E doar un mod de-a fi alături de ea”, aşa spusese tatăl ei, şi, din câte poate Millie să-şi dea seama, Stella ştie exact ce înseamnă asta.

Se uită la ea cum suflă în cana cu ceai şi cum aburul se ridică şi desenează forme în aer, ca

băuturile clienţilor de la cafenea. Şi dacă totul respiră aşa? Animalele şi oamenii, iarba şi copacii. Atunci toţi şi toate ar fi întotdeauna, absolut întotdeauna învăluite în fuioare de aburi care ar forma fel de fel de modele în jurul lor, şi la unii ele ar fi scurte şi întretăiate din cauza oboselii sau a unui atac de cord, la alţii ar fi prelungi şi lente, pentru că dorm sau se uită la televizor. Ar fi ca şi cum ai privi muzica, presupunând că muzica ar putea fi privită, şi lumea ar fi plină de sunetul armonios al respiraţiilor.

Poate că, atunci când îţi dai ultima suflare, odată cu ea se evaporă totul, amintirile şi gândurile şi lucrurile pe care ai fi vrut să le spui şi cele pe care ţi-ai dori să nu le fi spus niciodată şi formele aburilor de cafea pe care le-ai păstrat în minte şi ultima expresie a tatălui tău şi senzaţia noroiului care-ţi rămâne printre degete şi atingerea vântului pe faţă când cobori în fugă un deal şi culorile tuturor lucrurilor care au existat vreodată.

— N-am fost niciodată acolo, spune Stella. Cimitirul e chiar în capătul străzii. Trec pe lângă el în fiecare seară, dar n-am intrat niciodată. Ştiu şi unde e el. Drept înainte, cum intri pe poartă. Apoi pe prima alee la dreapta.

Soarbe din ceai.

— Errol. Era mai mic decât mine.

— Errol, repetă Millie.

— Mda, răspunde Stella. Aşa-l chema. Ştii, în seara asta, când am ajuns acasă, m-am aşezat pe canapea şi m-am gândit la el. Frate-meu s-ar fi îngrijit de voi fără să stea măcar pe gânduri. Aşa că m-am suit înapoi în sărăcia aia de autobuz. Şi asta a fost.

Millie îşi mănâncă îngheţata.

— L-ai văzut când era o Chestie Moartă? întreabă ea.

Stella suflă în ceai.

— Da, l-am văzut.

— Cum arăta?

Stella se gândeşte puţin.

— Ştii cum e când cineva poartă ochelari tot timpul?

Millie dă din cap.

— Şi la un moment dat şi-i scoate să-i şteargă?

— Aham.

— Şi atunci ochii îi par mai mari sau mai mici sau, în orice caz, altfel?

— Mhm.

— Aşa a fost şi cu Errol.

— Eşti sigură că era el?

— Doar nu m-am apucat să-i fac testul de ADN.

— Dar ştii unde e acum?

— În afară de cimitirul din Kal, adică? Depinde cum priveşti lucrurile. Unii ar zice că-i acolo, sus, spune Stella arătând spre tavan.

— Cu Jimi Hendrix?

— Cine?

— Jimi Hendrix.

— Tipul ăla care cânta la chitară?

Millie ridică din umeri.

— Tata îl cunoştea.

— Eu cred că-i în pământ, pur şi simplu. Şi că n-o să se reîncarneze sub formă de insectă sau ceva. Nici n-o să vină să mă bântuie când stau pe budă. E mort şi punct. S-a dus. În clipa asta eşti viu, în următoarea eşti mort şi gata, asta-i tot.

— S-a dus?

— S-a dus.

Stella se uită lung la Millie.

— Tu ce crezi că se întâmplă?

— Nu ştiu.

— Vezi, ăsta-i răspunsul.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ce ştiu sigur este că nimeni n-are habar ce se întâmplă pe fundul mării sau în creierul nostru sau după moarte. Iar asta nu mi se pare o problemă. Măcar aşa avem la ce să ne gândim. Atunci când conducem autobuzul, de pildă.

Millie se uită la Stella, apoi la Manny, apoi din nou la Stella. După care spune, aproape în şoaptă:

— Eu cred că toate Chestiile Moarte se transformă în plastic şi uneori sunt puse în magazine.

Stella încuviinţează din cap.

— Mi se pare corect.

Apoi se uită atent la Millie, de parcă ar vrea să-i radiografieze tot interiorul.

— Unde-i mama ta, scumpo? întreabă ea în cele din urmă. Serios acuma.

— Dar a ta unde-i?

— Ăsta nu-i un răspuns serios.

Apoi încuviinţează iarăşi din cap.

— A mea stă la câteva case mai încolo. Dar nu vorbesc cu ea.

— De ce?

— Ei, ştii şi tu cum se întâmplă.

Millie se uită la ea, iar Stella oftează.

— Nu-i mare lucru de spus, pe bune. Nişte fleacuri.

Se ridică de pe scaun şi începe să strângă vasele murdare şi să le pună în chiuvetă.

— Oricum, în familia mea nu prea se vorbeşte, în general. Parcă ne reţine ceva. Şi sunt sigură că se poate mai bine de-atât.

Millie îşi drege glasul.

— A plecat. Mami.

Stella se întoarce spre ea, rezemându-se cu spatele de marginea chiuvetei. Stropi de apă înspumată se scurg de pe mâinile ei pe pantalonii scurţi.

— Unde-a plecat, iubito?

— Ei, ştii şi tu cum se întâmplă.

Stella zâmbeşte.

Millie scoate din buzunar o foaie de hârtie şi o despătureşte cu grijă. Apoi o pune pe masă, netezind-o cu palma.

— Ăsta-i itinerarul ei, spune ea, sperând că n-a greşit cuvântul.

Stella îşi scoate ochelarii din buzunar şi întoarce hârtia spre lumină. Apoi o împătureşte la loc şi i-o dă înapoi. Îşi scoate ochelarii. Se freacă la ochi. Zumzetul frigiderului pare dintr-odată mai puternic.

Stând în faţa chiuvetei, se uită pe fereastră. Mâinile ei strâng marginea cu atâta putere încât încheieturile i se albesc de efort.

— Scumpo, zice ea fără s-o privească pe Millie. Ţi-a trecut cumva prin minte că poate mama ta nu vrea să fie găsită?

Millie se prinde cu mâinile de burtă.

Stella se întoarce spre ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ăştia doi nu-s bunicii tăi, nu-i aşa?

Millie îşi fereşte ochii.

— Mă ajută s-o caut pe mama.

Stella se aşază la loc pe scaun şi se apleacă spre ea.

— Mâine te duc înapoi acasă, iubire, spune ea. O să fie bine, ai să vezi.

—

Millie se trezeşte în toiul nopţii. Scoate o foaie de hârtie din ghiozdan, iese din cameră, străbate holul, deschide uşa de la intrare şi lipeşte foaia pe partea din afară.

„Aici mami."

Dar somnul tot nu vrea să vină, aşa că Millie se plimbă prin casă, uitându-se la bibelouri, mângâind feţele oamenilor din fotografii, aşezându-se pe canapele, încercând pălării. Desenează cu degetul în praful de pe măsuţa de cafea. Apoi deschide uşa din spate şi se aşază pe o treaptă a scării.

Luna e rotundă şi mare şi luminează curtea micuţă, în mijlocul căreia se înalţă o stivă de buchete uscate, ambalate în celofan şi legate cu panglici. Din mijlocul lor se iţeşte o frânghie de

rufe care se roteşte încet, scârţâind în bătaia vântului. Grămada de flori e mai înaltă decât Millie. Panglicile cu care sunt legate buchetele au culori vesele, roz şi verde şi roşu, dar florile sunt toate îngălbenite şi moarte. Millie coboară scările şi-şi trece mâinile peste maldărul de buchete: dosul mâinilor în sus, palmele deschise în jos. Grămada de flori seamănă cu o secţiune transversală a straturilor geologice, aşa cum apar în cărţi. Seamănă cu o felie decupată din pământ.

Mai târziu, Millie va nota în Caietul ei cu Chestii Moarte: „Numărul 30. Grămada de flori a Stellei".

Mintea o poartă brusc în altă parte: la spital, în vizită la tatăl ei. Nu mai văzuse de când se ştia atâtea flori la un loc. Stătea întinsă pe spate sub patul lui, uitându-se la picioarele vizitatorilor. Picioare mici, picioare mari, picioare aşa şi-aşa. Tenişi, pantofi cu toc, sandale. Pantofi roşii, negri, verzi.

Când toate picioarele au dispărut, tatăl ei a spus:

— Mă întreb pe unde-o fi Millie.

Respira greu, ca oamenii bătrâni sau graşi, deşi nu era nici bătrân, nici gras.

— Habar n-am, a răspuns mama lui Millie.

Stătea în fotoliu, picior peste picior, schimbându-le întruna.

— Probabil că jefuieşte o bancă. Sau militează pentru pace.

Sunetele care alcătuiau cuvintele lor erau rare şi apăsate, de parcă şi-ar fi făcut cu ochiul unul altuia.

Mâna tatălui ei s-a întins peste marginea patului. Millie s-a târât spre ea. N-o mai văzuse niciodată atât de albă. Aparatele din jurul lui ţiuiau, pufneau şi zumzăiau. Şi-a strecurat mâna într-a lui.

—

Acum se caţără pe grămada de buchete. Picioarele i se afundă în celofan şi flori moarte ca într-o dună de nisip. Se gândeşte la acele lacuri făcute din sare şi la copacii făcuţi din peşti şi la oamenii care se pot ascunde de ei înşişi şi că lumea întreagă e altfel decât şi-a imaginat ea vreodată. Se gândeşte la Stella, care a spus că nimeni nu ştie ce se întâmplă pe fundul mării, şi se întreabă dacă Oamenii Mării trăiesc acolo liniştiţi, uitându-se la programele Televiziunii Marine şi râzând de Glumele lor Maritime. Oare ei i-ar spune oceanului cer şi cerului ocean? Oare muzica lor ar pluti prin aer sub formă de bule? Millie şi-ar dori ca toate cuvintele şi muzica şi sunetele să plutească prin aer închise în bule. Şi să trebuiască să spargi o bulă ca să auzi sunetul dinăuntru. Ce tăcută şi plină de surprize ar fi atunci lumea! Ai trage câte-o sperietură de fiecare dată când cineva ar sparge o bulă şi sunetul din ea ar exploda deodată: ta-da! Atâta doar că atunci ar fi, probabil, mai multe accidente şi n-ai mai putea s-o strigi pe mama de pe partea cealaltă a străzii. Şi ce s-ar întâmpla dacă o bulă în care e închis cuvântul „AJUTOR!” s-ar ridica în aer şi ar fi spartă de un avion în trecere, şi nimeni n-ar auzi ce conţine din pricina zgomotului făcut de motoare?

Frânghia de rufe se roteşte şi se tot roteşte deasupra capului ei, scârţâind ca un pat vechi. Millie ia în mână buchetul cel mai proaspăt din vârful grămezii. „Errol”, scrie pe bileţelul prins de panglică.

—

Millie adaugă, cu litere mai mici, „Vin imediat mami” în josul foii lipite pe uşă, apoi iese din curte şi o porneşte pe stradă, cu buchetul lui Errol în mână. Când ajunge la cimitir, vede, în lumina felinarelor din stradă, că nu seamănă deloc cu cel de la ea din oraş. Terenul e plat şi printre morminte

nu creşte iarbă. Doar praf roşu cât vezi cu ochii. Pe morminte sunt găleţi colorate pline cu flori roşii şi violet. Deasupra lor se întind crengile eucalipţilor uriaşi de pe marginea aleilor. Millie îşi dă capul pe spate ca să le vadă vârfurile. Şi tatăl ei era foarte înalt. Atinge în trecere scoarţa unui copac şi se întreabă dacă eucalipţii n-au şi ei nevoie de umbră. Trunchiul copacului încă mai păstrează căldura zilei. Pietrele funerare sunt colorate într-un roz palid de la stropii de noroi roşu care au sărit pe ele. Nişte indicatoare arată spre diferite secţiuni ale cimitirului, organizate pe religii, aşa încât – presupune Millie – să nu se creeze încurcături în Rai.

Şi imediat o săgetează un gând dureros ca un şut în stomac: oare ea va merge în acelaşi Rai ca tatăl ei? Apoi, cuprinsă de panică: în ce Rai e el, de fapt? Nu i-a trecut niciodată prin minte să întrebe.

Pe stradă nu circulă nicio maşină, niciun avion nu se aude bâzâind în văzduh, în copaci nu cântă nicio pasăre, singurul zgomot e foşnetul frunzelor, asemenea târşâitului unor tălpi care se şterg pe preşul de la uşa unei case. E cel mai perfect sunet, un sunet care abia se aude, Doar Atât Sunet cât Millie să ştie că e încă acolo.

Şi atunci îl vede. Primul din dreapta, chiar la colţul aleii.

Îngenunchează lângă mormânt şi aşază cu grijă florile la picioarele pietrei funerare. Pietricelele roşii de pe jos îi lasă urme pe genunchi. Millie îşi umezeşte degetele cu limba şi şterge praful roşu din adânciturile pietrei.

— Errol, spune ea.

Numele e săpat acolo cu linii adânci, de parcă piatra ar încerca să-l absoarbă.

Data de la început şi cea de la sfârşit sunt întotdeauna părţile cele mai importante de pe o piatră funerară şi sunt scrise cu cifre cât mai mari. Liniuţa dintre ele e atât de mică încât de-abia se zăreşte. Dar ar trebui să fie lungă, strălucitoare,

impresionantă – sau nu, în funcţie de cum ţi-a fost viaţa. Liniuţa aceea ar trebui să arate cum a trăit fiecare Chestie Moartă.

Oare Errol a ştiut vreodată că din viaţa lui nu va rămâne decât o cratimă pe o placă funerară? Că tot ce a făcut vreodată, toată mâncarea pe care a mâncat-o, toate drumurile cu maşina şi toate săruturile vor sfârşi rezumate într-o linie pe-o piatră? Într-un cimitir, alături de atâţia străini?

Millie se întinde pe spate, cu capul aproape de marginea plăcii funerare. Şi stă lungită acolo, cu braţele în lături şi degetele răsfirate.

Apoi se uită la cer printre crengile eucalipţilor şi nu-i vine în minte decât un singur cuvânt, pe care-l rosteşte cu voce tare.

— Tata?

Şi îşi dă seama deodată că ea este cel mai mic lucru creat vreodată, mai mic decât pietricelele care-i înţeapă spatele sau decât furnicile care se plimbă în jurul picioarelor ei, pentru că lumea e un loc imens, plin de copaci şi stele şi moarte, şi Millie se gândeşte că şi ea e tot o cratimă.

alt lucru pe care millie îl ştie cu siguranţă

Când tatăl ei era în spital, cuvintele „Tati, eşti pe cale să devii o Chestie Moartă?” nu voiau să-i iasă din gură.

agatha pantha

21.06: Stă pe un scaun străin într-o cameră străină dintr-o casă străină, bând ceai dintr-o cană care nu e a ei, la o oră nepotrivită, şi încearcă să nu se gândească la asta.

— Care-i problema cu mâinile tale? strigă ea la Dactilograf. El îşi pune cana de ceai pe măsuţă şi-şi ascunde mâinile la subsuori.

— Niciuna, îi răspunde.

— De ce tot zvâcnesc aşa? continuă Agatha.

— Nu zvâcnesc, zice Karl. Tastează.

— Tastează? întreabă ea.

— Tastează, confirmă el.

— De ce?

Karl ridică din umeri.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? întreabă ea.

— Nu prea, răspunde el.

21.11:

— Ceaiul ăsta e groaznic! şopteşte Agatha cât se poate de sonor.

21.13:

— Ce-i asta? întreabă Karl, văzând Caietul de îmbătrânire care se iţeşte din geanta deschisă a Agathei. Jurnalul tău?

Agatha îl îndeasă la loc şi închide geanta.

— Despre ce vorbeşti? zice ea.

— Despre chestia aia pe care tocmai ai băgat-o în geantă, răspunde Karl.

— N-am băgat nimic în geantă.

— Ba da.

— Ba nu.

21.16:

— Ce s-a întâmplat cu soţia ta? întreabă Agatha.

— A murit, răspunde Karl.

— Şi Ron la fel, zice ea. Atac de cord în faţa magazinului de animale. La tine?

— Cancer, spune Karl, punându-şi mâinile sub el.

Agatha dă din cap.

21.17:

— De ce mă tot sâcâiai când eram acasă? întreabă ea. Eşti cumva îndrăgostit de mine?

— Nu-s îndrăgostit de tine, răspunde Dactilograful.

— Exact asta ar spune un om îndrăgostit! zice Agatha.

— Nici măcar nu te cunosc, spune el.

— Aşa e, nu mă cunoşti, încuviinţează ea.

21.18: Dar ce voia cu adevărat să spună era: „De ce n-ai mai trecut pe acolo?”.

21.20: Dactilograful adoarme cu capul pe spătarul canapelei şi sforăie cu gura larg deschisă.

21.22:

— Ei nu vor îmbătrâni niciodată, şopteşte Agatha, aşa cum au îmbătrânit cei rămaşi în urmă.

21.23: Agatha Pantha îşi îngăduie să se simtă singură.

karl, dactilograful orb

Karl se trezeşte înainte de ivirea zorilor şi iese pe hol ca să meargă la toaletă, dar se opreşte în drum când aude vocea Stellei în bucătărie.

— Da, spune ea. Da, un copil abandonat.

Karl se sprijină cu spatele de perete, lângă uşa bucătăriei. Lumina dinăuntru se proiectează pe peretele opus, desenând parcă o poartă către o altă lume, mai bună.

— Nu ştiu nici eu mare lucru, continuă Stella. Maică-sa a plecat din oraş. Taică-su nu mai e printre noi. O ajută nişte bătrâni.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Da, uite ce e, habar n-am. Femeia e complet sărită. Şi nici moşul nu-i mai breaz. Sunt pur şi simplu… bătrâni, cred.

Karl îşi ţine degetele strâns lipite.

— Perfect, zice Stella. Da. Îi aduc mâine. Şi, Bert… mai adaugă ea, ezitând. Iartă-mă că te-am sunat la ora asta. Dar nu puteam să dorm, tot gândindu-mă la asta şi-aşa.

Apoi, după o altă pauză:

— Eşti un om de treabă, Bert. Pa-pa!

Karl simte un nod în stomac. Aude cum receptorul e pus la loc în furcă. Lumina se stinge, iar lumea aceea mai bună dispare. El se lipeşte de perete, ţinându-şi respiraţia, şi strânge tare din pleoape, aşa cum fac copiii când se ascund: dacă eu nu te pot vedea, atunci nici tu nu mă vezi pe mine.

Când deschide iar ochii, o vede pe Stella în capătul holului, intrând în camera ei. Se duce la bucătărie şi se uită lung la telefon. Pe masă se află cheile Stellei, un mănunchi de metal rece, ca o insectă exotică.

Karl se furişează în camera Agathei.

— Agatha! o strigă în şoaptă, scuturând-o uşor.

Ea sforăie mai departe.

— Agatha! repetă el ceva mai tare.

— Ce-i? întreabă ea ridicându-se în capul oaselor şi trăgându-şi plapuma până la bărbie. Cine-i? Ce vrei? bâiguie apoi, căutându-şi pe pipăite ochelarii pe noptieră.

— Şşşt, face el, întinzându-i ochelarii. Agatha, te rog!

Agatha îşi pune ochelarii şi se uită la el.

— Dactilografule! N-ai ce căuta la mine-n pat! Vrei să-ţi spun un secret? E 4.46 dimineaţa! La ora asta eu dorm!

Karl se aşază pe marginea patului. Simte căldura aşternutului sub el.

— Trebuie să plecăm, Agatha. Trebuie să plecăm chiar acum.

Dar când aprind lumina în camera lui Millie, văd că fetiţa nu mai e acolo.

—

Karl îl pune pe Manny sub braţ şi Agatha ia ghiozdanul lui Millie, apoi ies amândoi din casă cât de repede pot, având grijă ca podeaua să nu scârţâie prea tare. Piciorul lui Manny se iţeşte din ghiozdanul lui Millie şi degetele lui de plastic ţopăie în sus şi-n jos peste capul Agathei. Karl reazemă manechinul de autobuzul Stellei şi-i pune o mână pe umăr.

— Stai de pază, Manny, spune el pe un ton foarte serios.

— E un manechin de plastic, Dactilografule, şuieră Agatha, aşezând alături de Manny ghiozdanul lui Millie.

Apoi o pornesc amândoi în josul străzii, strigând-o pe fetiţă, uitându-se pe sub maşini, în curţile vecine şi prin copaci.

Când trec pe lângă cimitir aud zgomot de voci. Pe partea opusă, Karl vede, la lumina pâlpâitoare a unor felinare de pe stradă, trei bărbaţi care se apropie clătinându-se de ei. Bărbaţii râd şi înjură. Unul încearcă să se caţăre într-un copac, altul face

pipi acolo, în drum, al treilea aruncă o sticlă într-o piatră funerară. Sticla se sparge şi sunetul reverberează în liniştea nopţii. Câinii de la casele dimprejur încep să latre.

— O, nu! spune Karl

— Ce? întreabă Agatha.

Karl arată cu degetul.

— O, nu! zice şi Agatha.

În faţa lor, nu departe de beţivi, se află Millie, aşezată pe jos, cu spatele sprijinit de un mormânt.

— Se duc direct spre ea, spune Karl, băgându-şi capul printre zăbrelele negre ale porţii.

— Eu nu intru acolo, zice Agatha repede. Eu nu… Toţi morţii ăştia, adaugă ea încet. Nu poţi să mă obligi.

Beţivii dau cu ochii de Millie.

— Hei! strigă ei.

Şi apoi:

— Ce faci aici pe întuneric? Doar eşti copil, nu?

Millie se ridică în picioare, lui Karl i se strânge stomacul, o altă sticlă se sparge cu zgomot şi Millie încearcă să se îndepărteze de cei trei, dar beţivii o înconjoară.

— Cine te crezi, Exploratoarea Dora şi alte rahaturi de-astea?

Agatha îl prinde pe Karl de mână.

Iar asta declanşează ceva. Un fel de curent electric îi străbate braţul, ajungând până la creier şi trezindu-l parcă dintr-o lungă amorţire. Ca pe Frumoasa din Pădurea Adormită. Sau varianta ei masculină, care-o fi aia. Trebuie să existe una, dar nu-i vine acum în minte. Gândurile i se concentrează pe mâna Agathei. Umedă de transpiraţie şi aspră. Pielea lui pare mult mai moale.

— Ce faci tu aicea singurică, măi Dora, măi?

Agatha îl strânge de mână.

Karl o priveşte cu coada ochiului. Curentul acela electric. Se întoarce spre ea.

— Luăm autobuzul, îi şopteşte.

— Cum adică, îl luăm? întreabă Agatha, tot în şoaptă.

— Adică, zice el dându-i cheile Stellei, du-te şi porneşte autobuzul. Îl furăm.

Nici nu termină bine de vorbit şi i se pare că o vede pe Agatha zâmbind. Sau poate că e doar o grimasă. Nu ştie sigur.

— Dar eu nu… dă ea să spună, însă Karl a luat-o deja la fugă, dacă mersul lui târşâit poate fi numit astfel.

Beţivii îşi flutură sticlele de bere prin aer înspre Millie.

— Nu vrei nişte suc de la mine de pe ţeavă, Dora? întreabă unul dintre ei.

Fetiţa pare împietrită de groază. Karl nu ştie ce urmează să facă odată ce ajunge lângă ea, repetă întruna în minte „EvieEvieEvie”, ea ar fi ştiut ce-i de făcut, dar important este să ajungă acolo, pentru că Millie e doar un copil, doaruncopil.

— Hei, face el apropiindu-se de beţivi, dar aceştia nu-l aud, aşa că repetă, de data asta pe un ton răstit: Hei!

Se întorc cu toţii spre el, iar Millie vine în fugă şi-l apucă strâns de picioare. Karl îi pune o mână pe creştet şi o acoperă cu trupul lui, protejând-o de cei trei bărbaţi.

— Hei, zice din nou, cu o voce mai scăzută, în timp ce caută să ia o postură cât mai fermă.

Cei trei arată ca nişte copii la indigo ale aceleiaşi persoane, în blugi, bocanci şi cu părul zburlit în asemenea hal încât în mod sigur nu şi l-au făcut aşa cu bună ştiinţă. Parcă s-ar fi dat cu fixativ într-un tunel aerodinamic. Se uită la Karl cu nişte priviri rătăcite, de parcă ar fi invizibil, iar ei ar încerca să-l localizeze după sunetul vocii. Unul dintre ei are o şapcă albastră cu sigla unei firme ce produce echipamente de surfing, altul poartă un tricou pe pieptul căruia scrie „Poliţia Ţâţelor”, al treilea – o cămaşă de bumbac cu mânecă lungă.

— Ăsta-i bunelul lu Dora! exclamă Şapcă Albastră îmbrâncindu-l pe Karl.

Karl zice:

— Nu vreau scandal.

Poliţia Ţâţelor răspunde:

— Nu ştiai, băşinosule? Asta-i Grădiniţa Cimitirului din Kal!

Karl face câţiva paşi înapoi, cu mâinile ridicate în aer ca personajele din filme, când Şapcă Albastră intervine din nou:

— Tocma' ce ne gândeam să-i dăm lu' Dora lăpticul şi-apoi s-o băgăm în pat, zice el îmbrâncindu-l iarăşi.

Karl, cât pe ce să-şi piardă echilibrul, le spune:

— N-aveţi decât să faceţi ce vreţi cu mine, numai nu vă atingeţi de fetiţă, e doar un copil, lăsaţi-o în pace.

Cei trei au ochii injectaţi şi se clatină pe picioare în timp ce-i înconjoară din toate părţile. Duhnesc a alcool de la o poştă şi nu le pasă de nimic, Karl îşi dă seama foarte bine, nu le pasă nici măcar de ei şi de vieţile lor, iar asta îi face periculoşi.

Îi spune fetiţei:

— Fugi, Millie, fugi!

Dar ea nu fuge, îl ia de mână şi-şi lipeşte faţa de coapsa lui, iar Karl închide ochii şi-şi spune: „Ei, până aici ne-a fost".

Şi chiar în clipa aceea. Se aude o voce.

— Prea beţi!

Agatha se iveşte din senin în spatele celor trei, rotind piciorul lui Manny ca pe o bâtă. Îl pocneşte pe Cămaşă de Bumbac peste ceafa, iar beţivul îşi pierde echilibrul şi se loveşte în cădere de o piatră funerară, pierzându-şi cunoştinţa. Agatha scutură ameninţător piciorul manechinului spre ceilalţi doi bărbaţi.

— Alo! zice Şapcă Albastră.

— 'S-o mai moale, cucoană, rosteşte împleticit Poliţia Ţâţelor. Noi numa'… (picioarele i se înmoaie ca piftia şi se reazemă greoi de trunchiul

unui copac, cu faţa lipită de scoarţă)… ne stram niţel.

— Zău? Vă distraţi? Mie nu mi se pare prea distractiv! zice Agatha şi dă să-l lovească pe Şapcă Albastră cu piciorul lui Manny, dar nu nimereşte.

Şapcă Albastră îşi duce mâinile la ceafă şi începe să-şi rotească sugestiv pelvisul.

— Ţi-ar plăcea o bucăţică? întreabă el. Trebe doar să ceri, iubito.

Agatha se apropie de el şi-i trage una zdravănă în fluierul piciorului.

— Alo! o apostrofează beţivul ţinându-se cu mâinile de gambă.

Face câţiva paşi, ţopăind într-un picior, apoi cade grămadă în praf.

— Pantaloni prea strâmţi! spune Agatha, rotind piciorul manechinului spre Poliţia Ţâţelor şi ratându-i rotula la mustaţă. Prea puţini dinţi! continuă ea, cât pe ce să-i frângă cotul. Nicio perspectivă de viitor!

— Eşti nebună, cucoană, zice Şapcă Albastră.

Stând în picioare lângă el, Agatha îi trage un şut în fund.

— Încetează odată! scânceşte el şi încearcă s-o prindă de gleznă, dar nu nimereşte şi dă cu capul de pământ.

Agatha îi striveşte mâinile sub tălpile ei.

— Ba… face ea către silueta care se zbate neajutorată… nu sunt… (el ridică puţin capul şi încearcă s-o scuipe)… nebună!

Şi, lovind cu piciorul în pământ, îi proiectează în faţă un nor de praf.

— Mamă, frate! bălmăjeşte Şapcă Albastră, îndepărtându-se pe brânci de Agatha şi încercând apoi să se ridice. Ce porcărie!

— Mda, încuviinţează Poliţia Ţâţelor. O PORCărie.

— O să le scriu despre asta mamelor voastre! îi ameninţă Agatha.

— Cez’ de mama? întreabă Şapcă Albastră.

— Mamă, frate! se vaită şi Poliţia Ţâţelor.

— Neah, neah, zice Şapcă Albastră. Ia vezi, cucoană! Uite-acu' mă duc după Nunnas şi Scob şi Fleety şi dup-aia ne ntoarcem şi rezolvăm cu asta.

Şi, în semn de avertizare, întinde un deget nesigur spre Agatha. După care vomită pe pieptul cămăşii.

— Căcat, comentează el. Căcat.

— Nu-i nimic, frăţioare, zice Poliţia Ţâţelor.

— Da' nu-i cămaşa mea, omule.

— Nu contează. Iese la spălat.

Ţinându-se pe după umeri ca un cuplu de îndrăgostiţi, şchiopătează împreună spre poartă, străbătând tot cimitirul ca pe o pârtie de schi în timp ce îngână frânturi dintr-o scandare a unei galerii sportive:

— Mai departe, tot mai departe, spre victoria finală!

Millie înconjoară mijlocul Agathei cu braţele. Agatha o mângâie stângaci pe cap. Karl ar vrea s-o îmbrăţişeze şi el pe Agatha, să-şi pună bărbia pe creştetul ei şi să-i mulţumească, s-o mângâie pe Millie pe cap şi să-i spună că de-acum totul o să fie bine, dar nu schiţează niciun gest. Oare ce-ar face Branson Spike? În schimb, le spune:

— Mergeţi şi urcaţi-vă în autobuz. Acolo o să fiţi la adăpost.

Agatha se uită neîncrezătoare la el.

— Vezi să nu te lălăi prea mult. I-ai auzit doar. Imediat apar şi Numa', Scrob şi Tweety.

— Durează doar un minut, răspunde Karl.

În timp ce Agatha şi Millie se îndreaptă spre poartă, Karl scoate din buzunar carioca pe care a şterpelit-o de la azilul de bătrâni. Aşezându-se în genunchi lângă piatra funerară, suflecă mâneca lui Cămaşă de Bumbac şi îi scrie pe antebraţ „Karl dactilograful orb a fost p-aci". Apoi se dă puţin înapoi şi-şi admiră opera cu un zâmbet larg. Transpiraţia de pe braţul lui Cămaşă de Bumbac

întinde tuşul, iar cuvintele scrise de Karl arată acum ca titlul unui film de groază.

Aruncă o privire în stradă. Începe să se lumineze de ziuă. Trebuie să plece cât mai repede. Caută prin buzunarele lui Cămaşă de Bumbac şi găseşte un portmoneu. Îl deschide. Simte un fel de vibraţie în tot corpul, de parcă acesta ar fi acel Karl care se străduise toată viaţa să devină. Şi-şi spune: „Eu sunt Karl, dactilograful orb. La prezent”.

—

Răsare soarele. Karl se simte de neînvins. A luat decizii, le-a apărat pe femei – ce-i drept, cu ceva ajutor din partea lor –, a vandalizat o proprietate publică, a furat bani, s-a opus arestării. Nu se poate abţine să zâmbească în timp ce-l instalează pe Manny pe bancheta din faţă a autobuzului şi-i leagă centura. Millie stă pe locul de alături, cu piciorul manechinului în braţe.

— Ai făcut o treabă bună ca paznic de autobuz, Manny, zice Karl bătându-l cu palma pe creştet.

— Aşa-i, confirmă Millie, lipindu-se de manechin şi punându-şi capul pe umărul lui. Bravo, Manny!

— Da, da, da, spune Agatha de pe scaunul şoferului, cotrobăind prin geantă. Individul de plastic a făcut o treabă grozavă.

— O să furăm autobuzul? întreabă Millie.

— Te ducem la mama ta, Millie, spune Karl.

— Mergem cu trenul?

— Da, Millie.

— Dar eu n-am niciun ban.

Karl simte teancul de bancnote pulsându-i în buzunar.

— Lasă asta în seama mea.

Millie se uită pe geam la casa Stellei.

— Chiar furăm autobuzul?

— Doar îl împrumutăm.

— Aşa cum ai împrumutat şi tastele?

— Exact aşa.

— Deci îl furăm.

— Da.

— Dar e autobuzul Stellei.

— Da. Nu-i al nostru.

— Fratele Stellei a murit.

— N-am ştiut.

— Nu cred că ar trebui să furăm autobuzul.

— Uneori adulţii ştiu mai bine ce trebuie făcut, zice Karl.

— Uneori adulţii nu ştiu nimic, răspunde Millie.

Dar înainte de-a apuca să dezbată cine ce ştie, Şapcă Albastră îşi face apariţia în lumina farurilor.

— Alo! face el izbind în capotă.

— Închide uşa, Agatha, spune Karl calm.

— Dar eu nu…

— Alo! repetă Şapcă Albastră, dând un şut într-o roată. V-am zis io că ne-ntoarcem.

Karl se ridică şi-l vede într-o parte a autobuzului pe Poliţia Ţâţelor, iar în cealaltă parte un bărbat necunoscut. Poliţia Ţâţelor are în mână o bâtă de crichet şi rânjeşte ameninţător prin geam. Cu toţii izbesc cu palmele în caroseria autobuzului.

— Închide uşa, Agatha, spune iarăşi Karl, pe un ton mai ridicat.

— Dar cum vrei…

— Alo!

Şapcă Albastră apare în dreptul scării cu o sticlă spartă în mână, privirea ameninţătoare şi nările dilatate.

— Închide uşa, Agatha! strigă Karl în timp ce Şapcă Albastră pune piciorul pe prima treaptă, chiar în clipa când Agatha nimereşte în sfârşit butonul potrivit şi-l apasă cu toată puterea.

Şapcă Albastră e pe jumătate în autobuz şi pe jumătate afară, îşi strecoară braţul prin deschizătura uşii, împingând-o cu umărul. Agită furibund sticla spartă, gata să sfâşie mâna lui Karl, care încearcă să-l împingă afară.

— Nu te apropia, Millie, spune Karl.

Fetiţa aruncă după Şapcă Albastră cu tot ce prinde: o trusă de prim ajutor, o pereche de ochelari, un tricou, un cotor de măr. Şapcă Albastră parează loviturile mânuind sticla ca un scrimer amator. Karl încearcă să-l pocnească fără să se apropie prea mult de el. În spatele autobuzului se aude zgomotul unui geam spart.

— Dă-i drumul odată, Agatha! strigă Karl.

— Dar n-am mai condus de şapte ani!

— Adu-ţi aminte!

— Bine, stai aşa, eu nu – nu eu – oare asta e…

— Poţi s-o faci, Agatha, spune Millie.

Autobuzul gâfâie şi pufăie şi, în cele din urmă, porneşte.

— Am reuşit! Am reuşit! exclamă Agatha. Acum ce fac?

— Condu!

— A, da!

Autobuzul se pune în mişcare, mai întâi încet şi poticnit, iar Şapcă Albastră ţopăie pe lângă el, cu un picior pe scară şi o mână încleştată pe marginea uşii. Karl desface centura lui Manny, îl ridică deasupra capului şi spune:

— N-o să doară deloc, Manny.

Dar asta e o minciună, iar el ştie că minte în timp ce se pregăteşte să azvârle cu manechinul după Şapcă Albastră. Mai ştie şi că Manny îi va salva încă o dată, că-l va face pe Şapcă Albastră să scape sticla şi să-şi ia piciorul din uşă, că-i va strivi degetele.

— Călătorie sprâncenată, îi urează Karl, dar în clipa când rosteşte aceste cuvinte timpul pare să-şi încetinească curgerea, loviturile palmelor în caroseria autobuzului amintesc de sunetul înfundat al tam-tamurilor pe o insulă îndepărtată, iar bătrânul înţelege că bărbatul din uşă nu este nicidecum bărbat, ci doar un băieţandru speriat, cu minţile tulburate de alcool. Pe chipul lui plin de coşuri, ochii ard de o furie care nu ştie cum altfel

să se exprime. Furia aceasta are un motiv, iar motivul nu e Karl. Bătrânul recunoaşte în atitudinea lui semnele luptei de a Deveni Bărbat şi ar vrea să-i spună „E-n regulă, sunt de partea ta”; preţ de o clipă, se gândeşte că ar putea ajunge la o înţelegere cu bărbatul, cu băiatul acesta ameţit de băutură, aşa că lasă jos braţele în care-l ţine pe Manny, dar imediat urmează o străfulgerare: beţivul, bărbatul în curs de devenire, a făcut o mişcare rapidă, iar sticla din mâna lui a tăiat o brazdă adâncă în palma lui Karl.

— Karl, se aude vocea lui Millie în spatele lui.

— Ce se întâmplă? întreabă Agatha, cotind brusc ca să evite bordura.

— Nimic, răspunde Karl, deşi pe moment nu e sigur de asta: încep să i se înmoaie genunchii la gândul sângelui care-i curge din rană, aşa că preferă să se uite în altă parte.

I-a pierit cheful de-a mai încerca să-l înţeleagă pe bărbatul în curs de devenire. „Ştii ceva, beţivanule”, îi spune el în gând, „am şi eu motivele mele să fiu furios”. Şi-şi concentrează toată furia în braţe, se simte ca Superman sau ca Hulk, ca băiatul care l-a dus cu maşina de dimineaţă şi, ridicându-l triumfător pe Manny deasupra capului, îl aruncă spre uşa autobuzului cu toată forţa de care e în stare.

Dar, exact în clipa aceea, autobuzul trece peste un limitator de viteză. Karl îşi pierde echilibrul. Manny îi zboară din mâini. Bătrânul cade în fund, cu manechinul peste el. Autobuzul tot n-a prins viteză, dar, chiar şi aşa, Şapcă Albastră e nevoit să ţopăie din greu ca să ţină pasul. Millie îi împinge piciorul cu al ei şi-l muşcă de gleznă; Şapcă Albastră înjură şi încearcă s-o lovească, iar Karl spune:

— Du-te de lângă el, Millie, în timp ce Agatha trece peste bordură, făcând „Ah!” când e cât pe ce să lovească un copac plantat pe zona verde. Apoi autobuzul coboară din nou în stradă, iar Şapcă

Albastră cade pe spate şi piciorul i se desprinde din uşă.

Karl şi Millie se uită pe geamurile laterale cum beţivul se rostogoleşte pe drum în spatele lor.

— Toată lumea e teafără? întreabă Karl. Eşti bine, Doar Millie?

— Aşa cred, răspunde fetiţa aşezându-se pe bancheta din spatele Agathei.

Karl îl ridică pe Manny şi verifică dacă n-a suferit vreo stricăciune.

— Agatha?

— O, sunt bine! spune Agatha. Chiar foarte bine! În afară de stres posttraumatic, n-am absolut nimic! Măcar am scăpat de el?

Autobuzul merge înainte, pe lângă nişte căsuţe de cărămidă joase şi întunecate. Pe stradă se văd copii în uniformă, un bărbat în halat ieşind să-şi ia ziarul din faţa uşii, o femeie care-şi plimbă câinele.

— Da, am scăpat, răspunde Karl.

Stă pe bancheta din dreptul lui Millie, ţinându-l pe Manny în braţe.

— Perfect. Pentru că e 6.06! zice Agatha arătând spre ceas.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Karl, studiindu-şi rana şi simţind cum îl ia cu ameţeală.

— Alo! Căpitane Hai cu Dricul! face Agatha către Millie. Treci încoace şi ţine de volan!

— Am şapte ani.

— Tocmai! Eu, când eram de vârsta ta, străbăteam ţara la volanul camionului!

— Nu-i adevărat.

— Taci şi ţine de volan! zice Agatha ridicându-se de pe locul şoferului.

— Ce faci, Agatha? întreabă Karl.

Sărind de la locul lui, reuşeşte să pună mâna pe volan înainte ca autobuzul să iasă de pe şosea.

Agatha se trânteşte lângă Millie şi deschide geanta. Scoate un caiet şi o oglinjoară pe care şi le pune în poală; şi o riglă cu care începe să-şi măsoare ceva pe faţă.

Karl se holbează la ea în oglinda retrovizoare.

— Agatha, ce nai…

— Ştii ce, Degete Alunecoase? i-o retează ea. Am treabă! Momentan sunt indisponibilă!

Şi notează ceva în caiet.

millie bird

După ce greşesc de câteva ori drumul şi sunt nevoiţi să se întoarcă pe unde au venit, prilej pentru nişte reprize bune de ceartă, ajung în sfârşit la gara din Kalgoorlie. Pe peron, aerul e fierbinte şi lipicios. Trenul e deja garat şi se umple treptat cu călători şi bagaje. Turiştii îşi fac unii altora poze în dreptul siglei Companiei Feroviare Indian Pacific inscripţionată pe vagoane. Bărbaţi şi femei în uniformă verifică biletele şi îi îndrumă pe pasageri spre vagoanele potrivite. Familiile se îmbrăţişează, râd şi lăcrimează.

Karl cumpără biletele şi li se spune unde se află cuşeta lor. E mică, iar înăuntru are o banchetă care se poate transforma în pat, o chiuvetă şi o fereastră cu perdeaua trasă.

— Asta-i tot? întreabă Agatha şi începe să întindă patul.

Pe peron, lângă geamul lor, se stârneşte agitaţie.

— Nu vă pot lăsa să urcaţi fără bilet, doamnă. Trenul pleacă în câteva minute, spune o voce de bărbat.

— Ce Dumnezeu, Derek! răspunde o voce de femeie. Doar am fost colegi de şcoală. Am şi ieşit un pic cu nătărăul de frate-tu prin clasa a şaptea. Veneam duminica la voi la masă.

— Avem un program de respectat, Stella, zice bărbatul. Nu te pot ajuta. Ştii foarte bine. Orarul de tren şi aşa mai departe.

Millie trage perdeaua.

— Stella? face ea.

Zgâlţâie geamul şi reuşeşte să-l întredeschidă.

— Stella! repetă ea.

— O, Doamne, zice Karl, ghemuindu-se lângă banchetă.

— Poftiţi în vagoane! strigă bărbatul în uniformă, sărind pe scara trenului.

Stella îşi flutură mâna spre el şi se apropie în fugă de geam.

— Te văd, Karl, spune ea.

Trenul se pune în mişcare tocmai când Karl se ridică în picioare, făcându-l să se clatine.

— Unde mi-s cheile? întreabă Stella, mergând pe peron de-a lungul trenului.

— În autobuz, răspunde Karl jenat.

— Aţi face bine s-o găsiţi pe maică-sa, continuă Stella.

Karl se uită la Millie.

— O să încercăm.

— Eşti bine, iubito? întreabă Stella.

Millie dă din cap.

— Da.

— Pe cuvântul tău?

— Da.

— Bine.

Stella se opreşte şi-şi vâră mâinile în buzunare.

Trenul prinde viteză, iar Millie o urmăreşte pe Stella devenind din ce în ce mai mică la capătul peronului. Cu ochii la manşonul de la încheietura mâinii, rosteşte încet:

— Dar vreau să vii cu noi.

Simte că-i dau lacrimile şi nu le poate opri, pentru că Stella e cumsecade, tatăl ei e mort, iar maică-sa e ca şi cum ar fi. Se uită după Stella până o pierde din ochi şi simte din nou durerea aceea din străfundul stomacului. Toţi oamenii mari pe care-i cunoaşte tot iau de acolo câte-o bucăţică şi n-o mai aduc niciodată înapoi.

Partea a treia

karl, dactilograful orb

După ce trenul se pune în mişcare, Karl le lasă pe fete şi pe Manny să se instaleze liniştiţi în cuşetă şi se duce la toaletă. Îşi spală rana, se şterge pe mâini şi-şi înfăşoară nişte hârtie igienică peste tăietură. La un moment dat îşi zăreşte chipul în oglindă, întotdeauna i s-a părut ciudat să se vadă astfel, iar senzaţia asta a devenit tot mai puternică pe măsură ce îmbătrânea. Ştie cum arată faţa lui, şi nu e nici pe departe aşa. Cum e posibil să ai aceeaşi faţă timp de optzeci şi şapte de ani, şi totuşi să fii de fiecare dată uimit de felul în care arată? Îşi dă seama deodată că toată lumea îi ştie faţa mai bine decât şi-o ştie el însuşi. Nu-şi cunoaşte nici măcar propria mimică. Încearcă să-şi ia un aer furios. Trist. Fericit. Îngrijorat. Gânditor. Dispărut. Căutat. Dar nu se vede decât obosit. Foarte obosit.

— N-o să mai am parte de sex în veci, spune el. Nu cu mutra asta.

Închide ochii, îşi ţuguie buzele şi se apropie de oglindă. Apoi deschide un singur ochi şi, văzând un chip ca al Morţii dând să-l sărute, se trage scârbit înapoi.

— Bun, zice el. Cam asta ar fi.

Totuşi Evie l-a iubit, cu faţa lui cu tot. Îşi trece mâna teafără prin păr. Abia dacă-şi mai simte şuviţele uscate.

A fost atât de invidios pe băiatul acela de ieri, cel cu pieptul ca al lui Charlton Heston în *Ben-Hur*! Îşi dorea tot ce avea băiatul acela, corpul lui, prietena, maşina, libertatea, felul lui de a gândi. Şi părul, nenorocitul ăla de păr. Ce n-ar da ca şi părul lui să fluture aşa în vânt! Dar n-ar trebui mai degrabă ca băiatul acela să fie invidios pe el? N-ar

trebui să se întrebe ce-a văzut şi ce-a făcut Karl la viaţa lui?

N-ar trebui să se uite la el şi să-şi spună: „Măcar de-aş avea şi eu o viaţă ca a ta”?

—

Când Karl se întoarce în cuşetă, vede că Millie a lipit pe uşă alt bilet cu „AICI MAMI” şi că Agatha e întinsă pe pat, cu mâinile şi picioarele larg desfăcute, ochii închişi şi gura căscată.

Millie îşi duce un deget la buze.

— Şşşt, îl avertizează ea.

Karl încuviinţează din cap. Millie îi face semn să vină mai aproape. Şi-a pus ghiozdanul în spate.

— Pot să plec în explorare? îi şopteşte.

— Bineînţeles, răspunde el, tot în şoaptă. Dar să nu vorbeşti cu oameni pe care nu-i cunoşti.

— Nici pe tine nu te cunoşteam.

Karl cântăreşte în minte răspunsul fetiţei.

— Cu alţi oameni pe care nu-i cunoşti.

Millie închide uşa după ea, iar Karl pune o pernă sub capul Agathei. S-a aşezat lângă ea pe pat, cu spatele sprijinit de perete şi mâinile în poală. Se uită pe geam. Roşu, verde, albastru. Pământul, vegetaţia, cerul. Acelaşi lucru, iarăşi şi iarăşi. Tufişuri scunde şi arbuşti piperniciţi ca nişte siluete încovoiate ce pipăie pământul. Şi, din loc în loc, câte un copac falnic înălţându-se din pământul roşu spre cer.

Manny e sprijinit în colţul cuşetei, lângă chiuvetă.

— Doarme, îi şopteşte Karl, arătând cu capul către Agatha. A avut o noapte grea.

Agatha sforăie scurt şi se întoarce pe-o parte. Karl îi simte căldura corpului. Îşi aminteşte de vremurile când alături de el dormea Evie. Trage perdeaua.

ce mai ştie karl

pe evie (partea a doua)

Părea un puf de păpădie pe care cea mai uşoară răsuflare a lui l-ar fi făcut să-şi ia zborul şi să dispară în văzduh. Şi totul la ea era delicat – nu doar felul în care vorbea, ci şi gesturile: se mişca de parcă ar fi avut în jur numai oameni adormiţi pe care nu voia să-i trezească, mereu în vârful picioarelor, abia lăsând vreo urmă pe plaja unde se plimbau adesea dimineaţa devreme.

Oare fusese prea delicată? Poate. Cu toţii suntem prea într-un fel sau altul, consideră Karl.

Şi, cu toate acestea, avea o fermitate pe care el n-o mai văzuse la nimeni. Fiecare cuvânt părea cântărit cu grijă înainte de a fi rostit, ca făina sau zahărul într-un pahar de măsurat. Şi o extraordinară deschidere faţă de el, faţă de toată lumea. Era mereu cu garda jos, asumându-şi o vulnerabilitate pe care mulţi caută s-o ascundă.

Pe lângă ea, Karl se simţise întotdeauna greoi şi bădăran, strivind cu zgomot frunzele uscate sub tălpi, strănutând de parcă ar fi tras brazde prin aer. Nu-i plăcea că trupul lui interacţiona atât de violent cu lucrurile din jur. Dar când o mângâia pe Evie, când ea îi răspundea la mângâieri, atingerea ei îi transmitea ceva din propria delicateţe, iar ridurile din jurul ochilor soţiei lui, ridurile acelea care deveniseră mai adânci şi mai pronunţate şi mai numeroase cu timpul – ceva din ele îi spunea că era înţeles pe deplin.

—

— Sunt aici, Evie, şopteşte el, cu chipul brăzdat de lacrimi.

Când deschide ochii, o vede pe Agatha în capul oaselor, cu faţa aproape lipită de a lui, şi tresare.

— Ron? Ce-ai păţit, Ron? întreabă ea.

Încă mai poartă ochelarii de soare, iar în cuşetă e întuneric şi nu se văd prea bine unul pe altul.

— Agatha, spune el, eu nu sunt…

Agatha îi acoperă gura cu mâna.

— Ron, repetă ea.

Acum îi cuprinde obrajii cu palmele. Îi şterge lacrimile cu buricul degetului mare.

— Îmi pare rău, mai zice.

Karl nu ştie ce să răspundă.

— Nu-i nimic, rosteşte în cele din urmă.

— Din cauza mea plângi?

— Nu, Agatha.

Nasurile aproape că li se ating.

— Îmi pare rău, Ron, spune ea din nou, apropiindu-se să-l sărute.

Karl nu şi-a dorit în viaţa lui ceva cu mai multă ardoare decât ca în locul Agathei să fie Evie. Trage adânc aer în piept, închide ochii şi aşteaptă să-i simtă buzele pe ale lui, dar asta nu se întâmplă. Agatha îşi lasă capul să cadă pe pieptul lui şi începe să sforăie.

Karl oftează şi o aşază din nou în poziţia de mai înainte. Agatha e întinsă pe pat, cu pantofii ei solizi în picioare şi capul răsturnat pe pernă; ţine gura larg deschisă şi sforăie adânc şi rar, scoţând sunete nazale care fac să vibreze pereţii. În sforăielile ei, în felul în care notele înalte alternează cu cele joase există, fără îndoială, un soi de armonie amintind de ritmul însuşi al vieţii, cu suişurile şi coborâşurile ei. Lui Karl i-ar plăcea să deseneze sinusoida acestor sunete şi îşi imaginează conturul unor munţi trasat pe-o foaie cu linii largi, ondulate.

Dă puţin perdeaua deoparte şi se uită la Agatha, întinsă alături de el. Îşi dă seama deodată că niciodată nu se uită atât de lung la nimeni. Făcea asta în copilărie, dar pe atunci nu ştia că oamenii văd că sunt priviţi. Şi ce contează? De ce toată lumea se teme să se lase privită? Când a încetat să mai privească oamenii în ochi? Trebuie să fi

existat un moment când a înţeles ce semnificaţie are un asemenea gest. Dar care era semnificaţia?

— Pentru tine asta nu pare să fie o problemă, şopteşte el către Manny, care, din colţul lui, îl măsoară din priviri fără să clipească.

Îşi aminteşte cum se uita la Evie. Dintr-un motiv sau altul, dragostea făcea ca lucrul ăsta să nu fie deranjant. Când erau tineri, stăteau amândoi în pat, frecându-şi nasurile, încolăcindu-şi picioarele unul în jurul altuia şi privindu-se în ochi. Ştia fiecare centimetru din trupul ei, dar nu se sătura s-o privească. Mereu apărea câte un unghi nou, o adâncitură, un pliu, un fel anume în care cădea lumina.

ce mai ştie karl

că agatha nu e evie

Nici vorbă. Şi-o imaginează pe Agatha în uniformă militară, aplecată peste o masă pe tăblia căreia îşi sprijină pumnii, trasând fronturi pe nişte hărţi de campanie şi indicându-le bărbaţilor din subordine ce ţări urmează să cucerească. Lui Karl îi place această nouă versiune a feminităţii pentru că-i permite să abdice de la bărbăţie.

Ştie că e bărbat, cel puţin în măsura în care posedă organul care-l califică pentru asta, dar nu s-a priceput niciodată să meargă sau să vorbească sau să se poarte bărbăteşte. Chiar şi acum, la optzeci şi şapte de ani, încă se mai simte ca un băieţel care pufăie pe furiş din ţigara tatălui sau îi încearcă hainele de lucru.

Agatha îşi încreţeşte nasul şi plescăie din buze. Îşi ţine mâinile încrucişate pe burtă. Karl îi studiază degetele. Sunt mari şi groase, iar el şi le imaginează izbind dezordonat şi greoi în clapele unei maşini de scris, ca nişte saci cu rufe murdare aruncaţi de la etajul şapte.

Se întinde lângă ea pe patul îngust, strângându-şi braţele la piept şi ascultând-o cum sforăie. Spatele Agathei e lipit de umărul lui. Pe geam se zăresc, undeva în depărtare, nişte ferme; în jurul lor, ca picate din Lună, sunt risipite camionete pline de rugină şi tot soiul de maşinării al căror rost nu-l înţelege. Prin ferestrele sparte, printre cauciucuri şi pe platforme creşte iarba, mare şi dezordonată ca părul cuiva care nu s-a mai tuns de multă vreme. Karl trage cu ochiul prin deschizătura cămăşii. Îşi încordează pectoralii. Oftează. Îşi masează ceafa. Pe geam se scurg picături de ploaie. Înspre orizont se disting porţiunile de cer senin şi zonele în care plouă, unde nori grei acoperă deşertul ca nişte urme vinete de lovituri.

Pe pat, lângă Agatha, Karl vede caietul în care ea îşi ia notiţe. Se uită la caiet, se uită la trupul ei adormit. Apoi din nou la caiet. Pe copertă scrie *Îmbătrânirea,* iar în partea de jos, cu aceleaşi litere mărunte, aproape ilizibile: „Proprietatea Agathei Pantha (NU ATINGEŢI)”. Trăgând mereu cu coada ochiului la Agatha, Karl ia caietul şi-l frunzăreşte. Scrisul din interior trădează atâta furie, încât pare să strivească hârtia. Caietul Agathei nu e o lectură plăcută.

Îl pune la loc. Simte mişcarea trenului sub trupul lui culcat, legănarea, ritmul nostalgiei.

millie bird

Millie stă pe o banchetă în partea deschisă a vagonului, cu ceafa sprijinită de geam. În faţa ei, o doamnă îi citeşte o carte unei fetiţe. Fetiţa e mai mică decât Millie. Cartea are puţin text, iar întrebările din ea sunt foarte uşoare.

— Cum face vaca? întreabă mama.

Şi tot ea răspunde, ca s-o încurajeze pe fetiţă:

— Muuu!

Fetiţa imită sunetul cu fidelitatea ecoului, iar mama îi spune „Bravo!”, de parcă aia mică ar fi inventat vacile. Fetiţa ţine capul sus şi-şi leagănă picioarele, iar mama se apleacă şi o sărută pe creştet. Millie închide ochii şi-şi doreşte atât de mult ca acel creştet să fie al ei, încât atunci când mama întreabă:

— Cum face calul? răspunde în locul fetiţei, pe cel mai convingător ton cu putinţă:

— Ni-ha-haa!

Ba chiar îşi dă şi capul pe spate, exact cum fac caii, şi se uită spre doamna aceea aşteptând o recompensă, dar mama fetiţei o priveşte de parcă ar fi făcut o prostie.

În clipa aceea Millie simte cum o cuprinde ura faţă de fetiţa mai mică.

— Ştii, îi spune ea ridicându-se de pe banchetă şi privind-o drept în ochi, ai putea să mori chiar astăzi.

Apoi trece în vagonul celălalt.

Sendvişuri
Cum?
şi perdele
ia citeşte asta
cartofi pai

Millie intră în vagonul-restaurant şi se aşază la o masă. Picioarele i se lipesc de bancheta de

muşama. Se uită pe geam la peisajul care defilează de-a lungul trenului; dacă îşi duce mâinile la ochi ca pe un binoclu, lumea întreagă e făcută din dungi roşii, verzi şi galbene derulându-se cu repeziciune. E înspăimântător, dar şi interesant, amândouă odată, iar Millie îşi spune: „Totul e întotdeauna amândouă odată”. De pildă, ea e tristă că a trebuit să se despartă de Stella, dar şi bucuroasă că a plecat cu Karl şi Agatha. E tristă că tatăl ei a murit, dar şi bucuroasă că măcar nu-l mai doare nimic. O iubeşte pe maică-sa, dar o şi urăşte. Oare poţi să iubeşti şi să urăşti aceeaşi persoană? Iar dacă o iubeşti mai mult decât o urăşti, oare te iartă? Te lasă s-o găseşti? Millie ia binoclul de la ochi, se sprijină de spătar şi se uită afară, până departe, cu sentimentul că nimic nu se termină, nici nu începe niciodată.

O doamnă îmbrăcată în uniforma Companiei Feroviare Indian Pacific se apropie de Millie. Are părul lung şi blond, iar ochii îi strălucesc când zâmbeşte.

— Mă scuzaţi, spune Millie cât poate de politicos. Ştiţi cumva când ajungem la Melbourne? Trebuie să fiu acolo peste două zile.

Doamna zâmbeşte înţelegător.

— Of, draga mea, răspunde ea, ştiu că e un drum foarte lung.

Apoi, băgând mâna în buzunar, adaugă:

— Uite, asta e pentru tine.

Şi-i întinde lui Millie o caramea în formă de koala.

Millie se uită la bomboană cu ochii mijiţi. Apoi îşi întoarce privirea spre doamna care i-a dat-o:

— Trebuie să fiu acolo peste două zile, repetă ea.

Doamna începe să râdă.

— O să-ţi aduc o carte de colorat, spune ea îndepărtându-se.

Millie muşcă din picioarele ursuleţului şi, chiar în clipa aceea, din difuzoare răsună vocea unui

bărbat:

— Bună dimineaţa tuturor! Dacă tocmai aţi urcat în tren la Kalgoorlie, vă urăm bun venit în numele Companiei Indian Pacific şi vă dorim o călătorie plăcută. Pe parcursul acesteia, voi folosi sistemul de comunicare de la bord nu doar pentru a vă face câteva anunţuri de interes general, ci şi pentru a vă împărtăşi o serie de informaţii despre minunata noastră ţară. În curând vom străbate platoul Nullarbor. Numele acestuia vine din limba latină şi înseamnă „fără arbori”, dar solul este acoperit cu plante de sărătură, mai exact cu tufişuri rezistente la secetă şi la concentraţii mari de sodiu. Platoul acesta este cea mai mare placă de calcar compactă din lume, cu o vechime de douăzeci şi cinci de milioane de ani şi o suprafaţă de două ori mai mare decât cea a Angliei. De asemenea, solul, care pe vremuri a fost fundul unei mări, este alcătuit în mare parte din cochilii de scoici.

Millie îşi lipeşte faţa de geam.

— Deci aşa arată fundul mării, zice ea.

Să nu uite să-i povestească Stellei. Păstrează informaţia în acel colţ al minţii ei unde se află lucrurile pe care trebuie să şi le amintească mai târziu.

La masa vecină, un băiat cam de aceeaşi vârstă cu ea citeşte nişte benzi desenate. Pe copertă e un personaj din desene animate îmbrăcat într-o mantie; are un braţ întins în faţă, părul îi flutură în vânt, iar sub celălalt braţ duce un om. În spatele lor se vede o clădire în flăcări. La încheietura mâinii poartă un fel de brăţară cu butoane şi luminiţe.

Millie se uită la manşonul tatălui ei, pe care-l poartă în jurul antebraţului. Îşi imaginează că are pe umeri o mantie şi cutreieră în zbor culoarele trenului pe deasupra capetelor pasagerilor, salvându-i pe toţi. Apoi se îndreaptă spre Melbourne, unde maică-sa va fi nevoită s-o ierte, dat fiind că a fost atât de Cuminte. Peste carte,

privirea ei o întâlneşte pe cea a băiatului şi citeşte în ochii lui o încurajare tăcută.

Aşa că Millie se furişează în vagonul de clasa întâi –

când am luat mărul
a fost înţeles mai întâi ca
dar cum s-a făcut
Nova Scoţia?

– şi ia de acolo o faţă de masă albă. Scoate din ghiozdan Penarul Funerar şi, cu carioca neagră, scrie pe ea CHD cu litere groase, apoi şi-o leagă în jurul gâtului. Îşi dă jos cizmele de cauciuc şi desenează pe dreapta un „C" şi pe stânga „HD". Îşi scrie pe un antebraţ „AICI MAMI" şi pe celălalt „IARTĂ-MĂ MAMI". Adună toate meniurile de pe mesele din vagonul-restaurant şi, lângă textul imprimat care spune „Compania Feroviară Indian Pacific vă urează bun venit", scrie cât poate de frumos „O să muriţi cu toţii". Şi dedesubt, cu litere îngroşate: „NU-I NIMIC". Iar alături desenează o faţă zâmbăreaţă.

Vede o doamnă care se dă cu ruj. Când doamna nu-i atentă, Millie îşi strecoară mâna în geanta ei şi şterpeleşte rujul.

— Îl împrumut doar, zice ea pentru sine.

Îl foloseşte ca să scrie acelaşi mesaj în partea de jos a geamurilor, pe oglinzile din toalete şi pe tăbliile meselor. Nimeni nu pare să bage de seamă.

Millie merge prin vagoane, cu mantia fluturând pe umeri, şi i se pare că cizmele ei de cauciuc au arcuri la tălpi. Oamenii se uită după ea. Fetiţa le zâmbeşte şi simte că zâmbetul ei ar putea ilumina întreaga lume. Înaintează pe culoar cu braţul întins în faţă şi pumnul strâns.

O doamnă în vârstă îşi pune palma pe scaunul de alături, de parcă ar încerca să simtă căldura unui trup absent. Millie îngenunchează şi se lasă să alunece pe podea înspre ea.

— O să mori şi tu într-o zi, îi spune.

Doamna se uită la Millie.

— Sper, dragă, răspunde ea mângâind-o pe cap.

O fetiţă stă aşezată pe mocheta din partea deschisă a vagonului şi pieptăna o păpuşă Bărbie.

— O să mori şi tu într-o zi, zice Millie oprindu-se lângă ea.

Fetiţa nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Ba TU o să mori.

— Ştiu, spune Millie.

Un tată hrăneşte un bebeluş, încercând în acelaşi timp să-i împiedice pe alţi doi băieţi să-şi care pumni unul altuia.

— Cu toţii o să muriţi într-o zi, zice Millie, cu spatele drept şi mâna pe care poartă manşonul tatălui ei ridicată deasupra capului.

Tatăl încearcă să astupe urechile băieţilor.

— Cară-te! face el.

Mama, care stă şi citeşte o revistă, îşi dă ochii peste cap.

— E doar un copil, Gerard.

— Şi Charles Manson a fost cândva copil!

— Nu sunt doar un copil, Gerard, şopteşte Millie îndepărtându-se de ei.

Ceva mai încolo e un alt bebeluş în cărucior. Millie îl lasă s-o apuce de un deget. Apoi se apleacă spre el.

— Şi tu o să mori, îi spune în şoaptă.

Bebeluşul zâmbeşte, trage un pârţ şi zâmbeşte din nou.

Fetiţa aia e ciudată rău
Da, ştiu

Millie dă peste o uşă pe care e scris „Derek Fauntleroy: Şef de tren”. O întredeschide şi vede un bărbat aşezat la birou, cu fruntea sprijinită în palme şi telefonul la ureche.

Nu pot, tată, sunt la serviciu

Ăsta e serviciul meu
Pentru Dumnezeu, tată
De ce nu-l rogi pe fiul tău preferat
Păi ăsta-i adevărul
Nu închide
Tată
Tată
Rahat

Millie scrie cu rujul pe geamul din faţa biroului „NU-I NIMIC”. Literele par să plutească deasupra orizontului.

Acum stă sub o masă din vagonul-restaurant. Toată lumea e tristă, doar că unii o arată şi alţii o ascund, unii sunt trişti de prea multă vreme, alţii de prea puţină. Numai gândul de a-i ajuta pe toţi aceşti oameni o stoarce de vlagă.

— Oare aşa se simte un supererou? întreabă ea, afundându-şi faţa în tapiţeria banchetei.

Un băiat bagă capul sub masă, apoi se strecoară lângă ea. E băiatul de mai devreme, cel cu benzile desenate. Are părul castaniu şi nişte ochi care par să-i înghită toată faţa. Se uită unul la altul.

— Am mers cu trenul ăsta de treizeci şi şapte de ori, zice el în cele din urmă.

— Bravo ţie, răspunde Millie.

— Ştiu totul despre el. Întreabă-mă ceva.

— Am treabă.

— Eşti un supererou, continuă băiatul, arătând spre mantia ei.

— Mda, încuviinţează Millie.

— Şi eu la fel.

— Tu cine eşti?

Băiatul oftează, se sprijină într-un cot şi-şi pune bărbia în palmă.

— E secret.

— Eu sunt Căpitanul Hai cu Dricul.

Băiatul se ridică în capul oaselor.

— Eu sunt Căpitanul Toate Alea.

— Ce ştii să faci?

— Păi, de toate, spune el şi-şi dă ochii peste cap. Normal!

— Aha.

— Tu ce ştii să faci?

— Deocamdată, nimic.

Pe lângă ei trec tenişi, şlapi şi picioare goale.

— Îţi plac picioarele? întreabă băiatul.

Millie stă puţin pe gânduri.

— De cele mai multe ori.

— Mama zice că nu trebuie să pui niciodată mâna pe ele. Cică sunt lucrul cel mai scârbos din lume, după clanţe, balustrade şi spinări păroase.

— Sunt lucruri şi mai scârboase.

— Cum ar fi?

— Băieţii.

— Fetele sunt şi mai şi.

— Caca, mai zice Millie.

— Pe tine, poate.

— Bunică-mea avea negi pe pleoape.

— Poate că era vrăjitoare.

— O să…

— …mor într-o bună zi, da, ştiu.

— De unde ştii?

— Toată lumea ştie.

— Ai tras cu urechea!

— Ba nu.

— Ba da.

El se sprijină cu spatele de piciorul banchetei.

— Vrei o bucată din batonul meu cu cereale?

Millie ridică din umeri.

— Bine, vreau.

Amândoi mestecă zgomotos. Millie îşi termină imediat porţia. Băiatul se uită la ea. Apoi bagă mâna în buzunar şi scoate un pumn de biscuiţi. Millie îi ronţăie recunoscătoare.

— Unde te duci, totuşi?

— Într-o călătorie.

Băiatul îşi dă iar ochii peste cap.

— Normal. Dar unde?

Millie inspiră adânc.

— Încercăm s-o găsim pe mama. A uitat să mă ia. Şi toate lucrurile ei au dispărut din casă. Iar înainte de asta tata era la spital. Apoi a murit. Şi cred că de asta mama a uitat să mă ia şi vrea să plece undeva departe, dar tot ce trebuie să fac e s-o găsesc înainte să plece de tot.

— Aha.

— Mama ta e drăguţă? întreabă Millie.

— E de treabă.

— Cu ce se ocupă?

— Cu treburi de mame.

— Adică?

— Să-mi cumpere chestii. Să mă ia de la chestii. Să-mi facă chestii. De-astea.

— Mama mă duce la Movie World, zice Millie. Pe Coasta de Aur. După ce-o găsim, adică.

— Am fost anul trecut.

— După aceea probabil că mergem la Sea World.

— Spectacolul cu delfini e destul de reuşit, cred.

— Mama apare în spectacolul cu delfini, spune Millie.

— N-am văzut-o.

— Nici nu ştii cum arată.

— Sigur nu apare în spectacolul cu delfini.

— Iar după asta cred că mergem în spaţiu.

— Nu puteţi merge în spaţiu, răspunde băiatul încrucişându-şi braţele la piept.

— De unde ştii?

— Toată lumea ştie.

— Mama cunoaşte pe cineva care poate.

— Un astronaut?

— Nu, un bogătaş.

— Aha. Cunoaşteţi bogătaşi?

— Câţiva.

— Eu cunosc o grămadă.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. La mine la şcoală este o fată care-şi cumpără prânzul în fiecare zi.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Millie.

— În fiecare zi.

— Poate să meargă în spaţiu?

— Probabil.

— Şi acolo de unde-şi cumpără prânzul?

— O să-l cumpere dinainte, zice băiatul. Normal!

— Cum te cheamă?

— Nu-ţi spun. Pe tine cum te cheamă?

— Millie Bird.

— Pe mine Jeremy.

— Doar Jeremy?

— Nu, Jeremy Jacobs.

— E un nume frumos.

— Mulţumesc. Nici al tău nu-i rău.

— Mulţumesc.

Din celălalt capăt al vagonului se aude o voce:

— Mă scuzaţi, domnule.

Jeremy face ochii mari.

— Ăsta-i Derek, şopteşte el. Şeful de tren.

Derek trece pe lângă ei. Millie nu-i vede decât picioarele. Pantofi negri, lustruiţi. Pasul rapid şi sigur.

— Nu aveţi voie să suflaţi pe geamuri, domnule, spune el.

— Mama spune că mai demult era controlor de parcare, zice Jeremy. Dar, continuă el aplecându-se spre Millie, l-au dat afară. Umbla la automatele de parcare ca să poată da mai multe amenzi.

Millie se târăşte afară de sub masă ca să-l vadă mai bine. Derek e cu spatele la ea, dar fetiţa îşi dă seama că e bărbatul care vorbea la telefon mai devreme. Are cămaşa băgată bine în pantalonii călcaţi la dungă. Şterge mesele, scaunele, pereţii şi toate celelalte suprafeţe libere. Parcă ar participa la o cursă împotriva lui însuşi. O fetiţă cu urme de Vegemite pe faţă stă la o masă, în timp ce mama ei aşteaptă la coadă în faţa tejghelei. Derek o şterge apăsat cu cârpa, iar fetiţa rămâne câteva clipe încremenită, apoi începe să plângă. Şeful de tren trece pe lângă mama ei în drum spre ieşire.

— Copiii care plâng nu au voie în vagonul-restaurant, spune el.

— Controlorii de parcare se duc în iad, zice Millie târându-se la loc sub masă.

— Ce?

— Aşa spunea tata.

— Aha.

Femeia care i-a dat lui Millie carameaua în formă de koala bagă capul sub masă.

— Ţi-ai făcut o prietenă, Jeremy?

— Nu e prietena mea, mama.

Femeia se aşază lângă ei.

— Iubită, atunci.

— Mama! Asta-i scârbos.

Femeia îi zâmbeşte lui Millie, iar fetiţa îi întoarce zâmbetul.

— E drăguţă, spune mama lui Jeremy.

— Nu. Nu prea.

— Nici el nu e prea drăguţ, zice Millie.

Mama lui Jeremy începe să râdă.

— Aţi fi un cuplu perfect.

— Mama, face Jeremy, încrucişându-şi braţele.

— O să am în curând o pauză, scumpule, spune mama lui. Nu veniţi să luaţi cina cu mine?

Jeremy se uită la ea cu coada ochiului.

— Putem juca „Uno”?

— Bineînţeles, dragă, răspunde ea.

Pantofii negri şi lustruiţi se opresc lângă ea.

— Melissa, rosteşte o voce. Dacă vrei să ştii, nu eşti plătită ca să stai pe podea.

— Da, Derek, spune mama lui Jeremy.

Pantofii negri şi lustruiţi se îndepărtează.

— E răutăcios, mama, zice Jeremy. Nu-mi place de el.

— Oh, scumpule, nu trebuie să gândeşti aşa. E doar un băieţel, atâta tot.

— Ba nu. E om în toată Firea.

— Scumpule. Eu vorbeam despre cum e în interior, răspunde mama lui Jeremy, gâdilându-l pe burtă.

Millie îşi duce mâinile la stomac. Mama lui Jeremy e foarte frumoasă şi miroase a mamă, aşa că Millie îi spune:

— Sunteţi foarte frumoasă şi mirosiţi a mamă.

Chipul femeii se face încă şi mai blând. Punând o mână caldă pe piciorul lui Millie, îi răspunde:

— Mulţumesc, dragă.

Iar Millie ar vrea să se ghemuiască în braţele ei şi să nu mai plece de acolo niciodată, dar nu poate face asta, pentru că doamna aceea nu e mama ei şi nu poţi face aşa ceva cu mamele altora. Deşi ar trebui să ai voie să îmbrăţişezi toate mamele care nu sunt ale tale, pentru că există şi oameni care n-au mamă, iar ei ce-ar trebui să facă cu toate îmbrăţişările pe care le au de dat?

agatha pantha

14.02: Agatha se trezeşte tresărind la auzul unui anunţ făcut la difuzoare.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă daţi ceasurile înainte cu o oră şi jumătate. Pe tot parcursul călătoriei noastre, vom funcţiona după aşa-numitul „Orar de Tren”. Vă vom informa în timp util cu privire la orice alte modificări.

Agatha se ridică în capul oaselor.

— Orar de tren?

Îşi dă toate ceasurile înainte.

15.32: Agatha scoate Carnetul pentru Plângeri şi stiloul şi începe să scrie: „Stimată…”. Vagonul se clatină şi mâna ei face o mişcare bruscă ce întinde căciuliţa ultimei litere de-a latul paginii.

— Of! exclamă Agatha rupând foaia şi făcând-o ghemotoc.

Apoi începe din nou: „Stimată…”, scrie ea şi se opreşte.

Se uită pe fereastră. Trec prin mijlocul unei câmpii. Pe platourile acestea australiene, totul fâşâie şi cârâie la ea, iar copacii au crengile răsucite în aer de parcă s-ar zvârcoli de durere. Şi praful, praful acela gros şi roşu care îţi intră pe sub unghii şi-ţi pătează hainele şi de care nu poţi scăpa nicicum.

Deodată, îi vine în minte părul lui Ron. Roşu ca sârma de cupru, bine netezit în creştet, cu bretonul ondulat şi o cărare perfectă pe-o parte. Când s-au cunoscut, Agatha avea cincisprezece ani; el, optsprezece. Era o vârstă vulnerabilă şi misterioasă, îşi aminteşte că uneori nu-şi auzea propria voce. Îşi aminteşte că simplul fapt de a fi în viaţă i se părea ridicol. Pielea ei se simţea în permanenţă privită. Să te uiţi în ochii cuiva era un gest plin de primejdii. Corpul ei o împingea în direcţii în care nu-şi dorea să meargă, spre o adresă necunoscută pe care oamenii o numeau

„feminitate”. Nimeni nu i-a explicat ce avea de făcut odată ajunsă acolo. Aşa că bâjbâia în continuare, sperând că cei din jur nu bagă de seamă ce se petrece sub hainele ei.

Prima oară l-a întâlnit pe Ron într-un parc din apropierea casei bunicii ei. Se întorcea de la şcoală, ştiind că e mult prea conştientă de felul în care merge, de cum îşi mişcă braţele, şi sigură că lucrul acesta era cât se poate de evident pentru toată lumea care o privea.

Care-a fost oare primul lucru pe care i l-a spus el?

— Ne dai şi nouă mingea aia?

Da, asta trebuie să fi fost.

Şi privirea pe care i-a aruncat-o pe sub mâna pusă streaşină la ochi, şi cum a venit agale spre ea, şi vocea lui, şi gesturile, şi atitudinea.

— Nu eşti în stare să pui mâna pe o minge, a zis el, zâmbindu-i în timp ce lua mingea.

Nu era o întrebare. Agatha s-a uitat în pământ.

— Păi bine, atunci, a spus el şi s-a îndepărtat.

Dar în pasul lui era o ezitare pe care Agatha a observat-o şi a păstrat-o în minte şi la care a continuat să se gândească în seara aceea, stând întinsă pe pat, cu ochii în tavan.

Iar mai târziu, când erau căsătoriţi şi aveau o casă şi trăiseră o viaţă întreagă împreună, Ron i-a pus mâna pe creştet la moartea mamei ei. A fost un gest făcut în treacăt, în timp ce se întorcea de la chiuvetă la scaunul pe care stătuse înainte, dar mâna aceasta era atât de grea de iubire, încât a reuşit să-i ţină drept capul care stătea să-i cadă în piept.

Îi pregătea în fiecare seară câte o cană de Bonox fără să trebuiască să-l roage. Nu juca jocuri de noroc. Nu fuma. Când Agatha era bolnavă, îi citea ştirile din ziar cu voce tare. Mânca ce-i gătea ea chiar şi atunci când mâncarea era groaznică. Nu zâmbea prea mult, dar nici nu se plângea niciodată.

Asta înseamnă că fusese un om bun?

Era un om bun? Mai bun? Decât ea? Decât mulţi alţii?

15.46: Dar a mai fost şi asta. La ani buni după căsătorie, Agatha l-a văzut pe Ron uitându-se la fundul altei femei. O vecină oarecare, Tallulah sau Tiffany sau alt nume în genul celor scrise pe genţi, care-şi curăţa trandafirii îmbrăcată în nişte haine pe care până şi o prostituată s-ar fi jenat să le poarte. Marginea chiloţilor îi ieşea de sub betelia blugilor, mai-mai să i se caţăre pe spate. Ca un câine care trage de lanţ, încercând să ajungă la castronul cu mâncare. Ron o aştepta în maşină, iar Agatha l-a văzut pe geamul din partea şoferului în timp ce încuia uşa. Nu mai făcuseră sex de ani buni, şi totuşi imaginea asta a şocat-o. Era ceva în expresia lui – în aparenţă complet indiferentă, dar nu pentru ea, care a observat schimbarea din privirea lui, gura uşor întredeschisă –, ceva legat de fundul acela expus în văzul lumii, ceva în spaţiul dintre faţa lui şi fundul acela. Ceva care Agathei îi era complet străin.

A deschis portiera şi a urcat în maşină. Când s-a aşezat pe scaun, a simţit cum şezutul i se revarsă până la margini. Nume de Geantă le-a făcut cu mâna când au trecut pe lângă ea, toată numai buze rujate şi rotunjimi. Ron îşi ţinea buzele strânse ca o linie dreaptă pe un monitor cardiac. „Biiip”, păreau să spună.

— Biiip, face acum Agatha uitându-se pe geam.

15.52: Măsoară cu privirea foaia de hârtie pe care o ţine în faţă.

— Stimată, zice ea.

Se întreabă cum o vedea soţul ei. Nu-şi aduce aminte să-l fi privit vreodată cu tandreţe. Se întreabă dacă degetele lui tânjeau după ea. În tonul cu care-i vorbea Agatha existase întotdeauna o uşoară notă de enervare, ca o aură ce înconjura fiecare cuvânt. Nu-i punea niciodată întrebări despre el. Dacă turna suc de portocale pentru amândoi, ea lua întotdeauna paharul mai plin.

Dacă intra sau ieşea pe uşă, o lăsa să se închidă în spatele ei, deşi ştia foarte bine că Ron o urmează. Nu-i masa niciodată ceafa şi umerii atunci când îl dureau, îl lăsa să-şi încline capul dintr-o parte în alta şi să-şi palpeze singur muşchii, bâjbâind cu degetele după punctul dureros ca un mecanic în căutarea piesei defecte. Cu toate că băga de seamă cum se strâmbă de durere, ea îşi vedea mai departe de cină. Problemele lui n-o afectau câtuşi de puţin, de parcă Ron ar fi fost un orfan dintr-o ţară îndepărtată, răvăşită de un război civil.

Oare toate astea erau menite să-l pună la încercare? Să fi fost relaţia lor o provocare permanentă, o confruntare de forţe? Ia să vedem cât poţi duce, Ron! Cât de mult eşti dispus să duci? Şi de ce? De ce le înghiţi pe toate, Ron?

16.01: S-a purtat mizerabil cu el. Fraza aceasta îi răsună în minte cu o asemenea claritate, de parcă ar fi strigat-o din toţi rărunchii. S-a purtat mizerabil cu el pentru că a putut s-o facă, pentru că era uşor, pentru că el i-a permis.

Karl, dactilograful orb

Karl stă la o masă din vagonul-restaurant. Bea o sticlă de vin în compania lui Manny şi se uită pe geam cum apune soarele la marginea deşertului. Garniturile trenului scârţâie, iar sunetul acesta slab şi constant e cumva liniştitor, ca răpăitul ploii pe acoperiş. La orizont se zăreşte un nor de nisip stârnit de un ciclon, asemenea unui vârtej de praf de zâne, iar Karl îl urmăreşte fascinat cum se roteşte ca un titirez până dispare cu totul.

Îşi scoate bandajul improvizat din hârtie igienică şi-şi studiază rana. I-o arată lui Manny, mişcând din sprâncene.

— Să-l fi văzut pe celălalt în ce hal era.

Apoi înşiră tastele de la Evie în faţa lui, pe masă.

— Ce-a uitat, Manny? întreabă el suspinând.

Le mişcă de colo colo.

— Mautita? întreabă el uitându-se la Manny. Există aşa ceva?

Un cuplu în vârstă intră în vagon. Bătrâneii îi zâmbesc lui Karl în timp ce se aşază la o masă din apropiere. Karl înclină politicos capul în direcţia lor. Femeia deschide o carte şi începe să citească. Bărbatul îi face cu ochiul lui Karl.

— Cum vi se pare călătoria?

— Foarte plăcută, răspunde Karl.

— Uită-te la copacii ăştia, continuă bărbatul, arătând cu degetul pe geam. Sunt uscaţi.

O înghionteşte uşor pe nevastă-sa.

— Sunt uscaţi, dar dau lăstari tineri.

Ea nu-l bagă în seamă, aşa că bărbatul se întoarce spre Karl, aşteptând un răspuns.

— Chiar aşa, zice Karl.

Bărbatul i se adresează din nou soţiei lui, care nu-şi ridică ochii din carte.

— Mă duc să arunc o privire la meniu, spune el.

Se întoarce cu două ceşti de ceai.

— Uf, face el punându-le pe masă. O, Doamne! Fierbinţi mai sunt!

Îşi suflă peste degete şi-şi freacă demonstrativ mâinile.

— O, Doamne, ce fierbinţi au putut să fie!

Nevastă-sa citeşte mai departe, fără să-i dea atenţie.

— Copacii ăştia, repetă el, aşezându-se la locul lui şi arătând spre geam. Lăstari tineri!

— Dincolo a fost serviciul mai bun, rosteşte dintr-odată femeia, pe tonul imperativ şi dezorientat al cuiva trezit brusc dintr-un vis, cu aerul că n-a auzit nici măcar un cuvânt din tot ce spusese el.

— Cum? întreabă bărbatul.

— Serviciul mai bun, zice ea fără să ridice glasul.

— Sendvişul mai bun? Care sendviş?

— Serviciul, repetă ea cu ochii în carte.

— A, face el. Serviciul.

Îşi bea ceaiul, iar ea citeşte mai departe.

Karl o priveşte. Pare atât de indiferentă la bărbatul din faţa ei, atât de puţin dispusă să se deschidă spre el!

— Ce rost are o asemenea viaţă? şopteşte Karl uitându-se cu coada ochiului la Manny. Ştiu, ştiu.

Tăblia mesei e rece şi răcoroasă sub degetele lui care tastează.

— E o judecată aspră. Dar…

Se uită la bărbatul care clatină din cap în direcţia copacilor de afară şi la femeia care nu-l iubeşte câtuşi de puţin.

— Eu am iubit-o pe Evie şi ea m-a iubit pe mine. N-ar trebui să ni se dea un fel de premiu?

Se întoarce spre Manny, care priveşte ţintă la cuplul de bătrânei.

— Termină, Manny, zice el înroşindu-se, o să-şi dea seama că vorbim despre ei.

Îl întoarce pe Manny cu faţa spre el ţinându-l de braţ şi simte sub degete umflătura bicepsului.

— Manny! exclamă Karl admirativ.

Îi desface nasturii şi aruncă o privire la pieptul manechinului.

— Uau, face el.

Apoi îi ridică poalele cămăşii.

— Uau, zice din nou, pipăindu-i abdomenul.

— Bună ziua, domnule, spune o voce chiar lângă el, făcându-l să tresară.

Un bărbat în uniforma Companiei Feroviare Indian Pacific stă în dreptul mesei lui. La gât poartă un carneţel prins cu un şnur. Peste curea îi atârnă un şervet împăturit cu grijă.

— Eu sunt Derek. Şeful de tren.

Ciocăneşte cu arătătorul în ecusonul de la piept. Apoi îşi trece un deget de-a lungul cărării din păr şi-şi netezeşte bretonul cu podul palmei.

— Bună, Derek Şef de Tren, răspunde Karl. Eu sunt Karl, dactilograful orb.

— Luaţi masa aici în seara asta, domnule?

— Desigur, zice Karl, punând un braţ în jurul lui Manny. Eu şi prietenul meu aci de faţă, nevastă-mea şi nepoţica.

— Domnule, spune Derek cu voce joasă. Nu aveţi voie să aduceţi la bordul trenului obiecte destinate gratificării sexuale.

— Obiecte destinate cui? întreabă Karl, aplecându-se spre el.

— Ce faceţi la dumneavoastră acasă vă priveşte personal, dar câtă vreme călătoriţi cu trenul…

— Scuze, ce fel de obiecte aţi spus?

— Nu ştiu cum vă satisfaceţi poftele…

— Poftele?

— Dar trebuie să îndepărtaţi această jucărie sexuală din vagonul-restaurant CHIAR ACUM.

Karl îşi ia braţul din jurul umerilor lui Manny, aruncându-i o privire plină de regret. Apoi îşi pune coatele pe masă şi-şi încleştează mâinile.

— Manny nu e deloc aşa ceva, spune el calm.

— Uite ce e, răspunde Derek apucând carneţelul şi notând ceva în el, n-am nici cea mai vagă idee

cum le spuneţi mai nou voi, ăştia, dar nu vreau să-l mai văd pe-aici. E clar?

Apoi rupe foaia din carneţel şi o trânteşte pe masă în faţa lui Karl. Pe ea scrie cu litere de tipar: „1 x PERVERSIUNE SEXUALĂ”. Ultimul cuvânt e subliniat.

Karl nici nu apucă să reacţioneze, că Millie dă buzna în vagon.

— Bună, Karl, spune ea strecurându-se lângă Manny. Bună, Manny, adaugă, îmbrăţişând manechinul.

Agatha apare şi ea imediat şi se aşază pe bancheta din faţă. Karl bagă hârtia în buzunar.

— Acesta e primul avertisment, zice Derek. La al treilea vă dau jos din tren. Domnule.

— Pentru ce e avertismentul? întreabă Millie.

— Scuzaţi-mă, i se adresează Agatha lui Derek, cu ochii la ecusonul lui. Ştiţi cumva cât e ceasul?

Pare agitată.

Derek se uită la ceas.

— Optsprezece treizeci, zice el. După Orarul de Tren.

— Uite care-i treaba, spune Agatha bătând cu degetul în masă, nu poţi să schimbi ora în felul ăsta şi să-i spui cum ai tu chef.

— Dacă vreţi să ştiţi, chiar pot, răspunde Derek, sprijinindu-se pe călcâie şi încrucişând braţele. Să zicem că trenul acesta e casa mea. Cât timp sunteţi la mine acasă, folosim ce orar vreau eu.

— De ce nu Orarul lui Millie? întreabă fetiţa.

— Exact, intervine Karl. Sau Orarul lui Karl.

— Nu, îi întrerupe Derek, punând ambele mâini pe masă. NU. Doar Orarul de Tren.

Şi, după ce-i măsoară îndelung din priviri pe fiecare, spune:

— E CASA MEA, apoi le întoarce spatele şi se îndepărtează pe culoar, ieşind din vagon.

— Ce tip simpatic, bombăne Karl. Cine vrea un sendviş? întreabă el apoi, scoţând de sub masă o pungă de plastic cu trei sendvişuri.

— Eu! spune Millie ridicând mâna.

Karl le întinde câte un sendviş ei şi Agathei.

— Mulţumesc, zice Millie desfăcând ambalajul.

— Tu cam cât crezi că-i ora, Dactilografule? întreabă Agatha muşcând din sendviş.

Karl îşi priveşte încheietura mâinii.

— Un pistrui şi jumătate după ceasul meu, răspunde el. Millie, al tău cât arată?

— Păr fix, spune fetiţa chicotind.

Agatha pare în continuare agitată.

— Mie mi se pare că-i timpul pentru o băutură, Agatha, zice Karl pe un ton pe care şi l-ar dori plin de înţelegere. Poţi să iei paharul lui Manny. Nu te superi, Manny? Nu se supără.

Umple al doilea pahar şi i-l pune în faţă.

Agatha ridică paharul şi-l dă pe gât, apoi îl întinde spre Karl. Ştergându-se cu dosul palmei la gură, se uită la el de parcă ar verifica promptitudinea unui barman.

Karl râde stânjenit şi i-l umple din nou. Îndreptându-şi spatele, întreabă cu cea mai bărbătească voce de care e în stare:

— Ei, Millie, ce-ai mai făcut azi? S-ar zice că ai avut ceva treabă.

Fetiţa poartă pe umeri un fel de mantie şi şi-a desenat pe braţe litere multicolore.

— Am cunoscut un băiat, spune ea.

— Aha, face Karl. E ceva obişnuit pentru fetiţele de vârsta ta? Să cunoască băieţi?

— A zis că o să-mi arate ceva, continuă Millie cu gura plină. Abia aştept!

— Aha, repetă Karl. Şi tu, Agatha?

Agatha nu răspunde. Dă peste cap şi al doilea pahar şi i-l întinde din nou.

— Nu vrei să pun şi un pic de apă? întreabă Karl cu o voce cam nesigură.

Ea bate cu degetul în marginea paharului.

— Aşa, deci, zice Karl, apoi sughiţe şi-şi duce mâna la gură. Ups!

— Poftiţi desertul pe care l-aţi comandat, spune o femeie îmbrăcată în uniforma Companiei Feroviare Indian Pacific, apropiindu-se de ei şi dându-le fiecăruia câte o cutiuţă de iaurt.

Femeia îi face cu ochiul lui Millie. Millie răspunde la fel.

— Dar n-am comandat…

Femeia – pe ecusonul de la pieptul ei scrie „Melissa” – îi pune o mână pe umăr şi duce un deget la buze. Umărul lui Karl se înmoaie de căldura palmei ei.

— Pământul către Căpitanul Hai cu Dricul. Căpitanul Toate Alea către Căpitanul Hai cu Dricul. Terminat. Psst.

Millie se uită sub masă. Jeremy e ghemuit dedesubt. Se lasă să alunece de pe banchetă până lângă el.

— Salutare, Căpitane Toate Alea, zice ea.

— Cine-i ăla? întreabă Jeremy.

— Cine-i cine? face Millie.

— Ăla, repetă Jeremy, arătând cu degetul spre Manny.

— Manny. E o Chestie Moartă.

— Ba nu, răspunde Jeremy ciocănind în piciorul manechinului. E de plastic.

— E prietenul nostru. Mi-a salvat viaţa.

Băiatul se uită lung la manechin.

— Nu poţi să te împrieteneşti cu un om de plastic.

— De unde ştii?

— Scrie în Biblie.

— Ba nu scrie.

— Are şi, ştii tu, cocoşel? întreabă Jeremy fluturându-şi degetul arătător prin aer.

— Nu cred.

Amândoi se uită cu îndoială spre şliţul lui Manny.

— Ai văzut vreodată o Chestie Moartă? îl întreabă Millie pe Jeremy.

— Da. Sigur că am văzut. Tot timpul.

— Cum ar fi?

— Păi… Nu ştiu. Chestii. Pun pariu că tu n-ai văzut.

— Pierzi pariul.

— Ce fel de chestii?

Millie scoate din ghiozdan Caietul cu Chestii Moarte, îl deschide şi i-l întinde.

— Toate astea de-aici. Rambo. Bătrânul de pe stradă. Păianjenul. Tata. Şi mai sunt şi altele.

— Taică-tu?

— Ce crezi că se întâmplă când mori?

Jeremy scoate din buzunar o gogoaşă şi muşcă gânditor din ea.

— Vine o navă spaţială şi te ia.

— Şi unde te duce?

— Pe o altă planetă, normal.

— Care din ele?

— Poate pe Pluto. Sau pe Jupiter.

— Şi cine pilotează nava?

— Dumnezeu.

— Dumnezeu pilotează o navă spaţială?

— Normal.

— Dar n-are o mulţime de alte lucruri de făcut? Să salveze oamenii şi să conducă universul şi toate astea?

— Are ajutoare.

— Cum sunt elfii?

— Aşa ceva. Dar ajutoarele lui nu cântă colinde, dacă la asta te gândeşti.

— De unde ştii toate astea? întreabă Millie.

Jeremy ridică din umeri.

— De ici, de colo. Mama ta e bătrână.

— Asta nu e mama. Ţi-am spus ce s-a întâmplat cu mama.

— Te puneam la încercare.

— Vrei să-ţi arăt cum se fac Poemele de Plimbare? întreabă Millie.

— Mhm, răspunde Jeremy.

Ies amândoi de sub masă în patru labe şi merg aşa de-a lungul culoarului, apoi trec în vagonul vecin fără ca Agatha şi Karl să bage de seamă.

—

Millie şi Jeremy stau pe podea în faţa toaletei din ultimul vagon.

— Nu e amuzant, şopteşte Millie, să te gândeşti că cineva merge la toaletă chiar în faţa ta?

— Presupun că e.

— Cineva stă acolo cu chiloţii în vine.

— Mda.

— Face pipi sau caca chiar acum.

— Am împrumutat mobilul maică-mii, zice Jeremy, ridicându-l şi arătându-i-l.

Millie îl ia.

— L-ai furat, spune ea.

— Îl duc înapoi.

Millie se uită la telefon. Simte privirea lui Jeremy asupra ei. Îşi doreşte s-o sune pe maică-sa mai mult decât orice, dar dacă nu răspunde? Şi dacă răspunde? Dacă răspunde şi nu vrea să vorbească cu ea? Dacă răspunde şi nu mai vrea să fie mama ei?

Poţi să încetezi să mai fi mama cuiva dacă vrei?

Jeremy îi ia telefonul.

— Hei, face Millie.

— Zi-mi numărul, spune el.

Millie îi dictează numărul, Jeremy formează, apasă pe butonul verde şi îi duce telefonul la ureche.

Millie inspiră adânc şi-l ia în mână.

Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.

Telefonul sună iarăşi şi iarăşi. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi.

— Căsuţa vocală, zice Millie către Jeremy. Iartă-mă, mami, începe ea, dar vocea îi sună ciudat, apoi începe să plângă şi cuvintele nu mai vor să vină, pentru că aude vocea mamei ei şi tocmai a spus „Mami”, şi nu şi-a imaginat ce durere aveau să-i provoace toate astea.

Jeremy îi ia telefonul, dar Millie nu se uită la el. Se opreşte din plâns doar când băiatul îi întinde un măr.

— Mulţumesc, spunea ea şi-l pune alături, pe podea.

— Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, Căpitane Hai cu Dricul, zice Jeremy.

— Nu-i nimic, Căpitane Toate Alea, răspunde Millie, ştergându-şi ochii cu manşonul. Am un plan.

— Am şi eu o droaie.

— Bine, atunci care e planul tău?

— E strict secret.

Millie îşi dă ochii peste cap.

— Al tău care e? întreabă el.

— O să mă spui.

— Ba nu.

— Ba da!

— Ba nu!

— Bine, zice Millie venind mai aproape. Promiţi?

— Promit, răspunde Jeremy clipind solemn.

— Ziceai că ştii totul despre tren.

— Dap. Cam tot.

— O ştii pe doamna aia care vorbeşte uneori către toţi pasagerii?

— Adică sistemul de comunicare de la bord.

— Probabil.

— Se numeşte sistem de comunicare.

— Trebuie să ajung la el.

— De ce?

Millie se uită la manşonul de pe mână.

— Ca să fac o faptă bună.

— O să ai probleme.

Millie îşi apropie faţa de a lui. Jeremy nu mai ştie încotro să privească.

— Am nevoie de ajutorul tău, Căpitane Toate Alea. Mă ajuţi? Băiatul înghite în sec.

— Da. Da, te ajut, Că-Că-Că… zice el bâlbâindu-se.

Apoi, dregându-şi vocea:

— Căpitane Hai cu Dricul.

karl, dactilograful orb

— Ce e dragostea, Agatha Pantha? întreabă Karl ritos, clătinând paharul cu vin.

— Dragostea? face ea, cu nasul lipit de geam. Nu se vede nimic!

— Exact. Exact, Agatha Pantha.

— E întuneric beznă!

— Da.

Fruntea ei se izbeşte de geam în ritmul mersului.

— Mă face să mă simt aiurea!

Karl, cu ochii închişi, dă hotărât din cap. Apoi se apleacă spre ea, clătinându-se uşor.

— Da' merită, declară el, bătând cu degetul în masă chiar sub nasul ei, apoi ridicându-l în aer de parcă ar vrea să atragă atenţia unui arbitru de crichet.

Agatha se întoarce spre el.

— Ce zici?

— Merită.

— Cine merită?

— Dragostea.

— Ce să merite?

— Efortul, durerea, emoţiile.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

Karl mai ia o înghiţitură de vin.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Agatha Pantha? întreabă el pe un ton blând, clătinându-se niţel.

— Cum? Am fost măritată mai toată viaţa! Doar ştii foarte bine!

— Da, dar…

Karl cuprinde amândouă mâinile Agathei în mâna cu care nu ţine paharul şi o priveşte adânc în ochi.

— Ţi-ai. Iubit. Bărbatul? ŢI-AI-IUBIT-BĂRBATUL?

Agatha îşi smulge mâna, dă pe gât vinul care i-a mai rămas şi trânteşte paharul pe masă.

— Aşa mă gândesc! zice ea, ştergându-se la gură cu mâneca.

— Te gândeşti, deci. I-ai spus vreodată?

— De ce trebuia să-i fi spus? Se înţelege de la sine!

— Se înţelege? Se înţelege!

Karl se ridică de la masă şi se adresează întregului vagon, de parcă ar ţine o conferinţă publică. Vinul din pahar împroaşcă masa în timp ce el gesticulează larg.

— Faptul că el ştia că-l iubeşti ţi s-a părut de la sine înţeles?

Agatha se ridică la rândul ei, îi ia paharul din mână şi soarbe restul de vin.

— Da! răspunde ea sfidător, răsuflând greu din pricina agitaţiei.

Se măsoară din priviri câteva clipe, niciunul dintre ei nefiind sigur de intenţiile celuilalt. În cele din urmă, se aşază amândoi la loc în acelaşi timp, ca într-un număr de pantomimă.

Lui Karl îi place cum se umflă vena de pe gâtul ei atunci când ridică tonul, o venă ce urcă până la lobul urechii. Simte deodată nevoia irezistibilă s-o lingă; să-şi treacă limba de-a lungul ei şi să-i prindă lobul urechii între dinţi. Vrea să-i scoată ochelarii, să-i acopere faţa cu sărutări, să se lipească de ea. Vrea să vadă ce e sub costumul acela maro.

— Dar el te-a iubit? întreabă el într-un târziu, trasând urme cu degetele prin vinul vărsat pe masă.

Agatha ridică din umeri şi se uită la bezna de afară.

Karl desenează inimi în stropii de vin.

— Sunt convins că da.

— Asta n-a contat. Nu contează. Nu asta-i ideea.

— Asta-i singura idee, zice el.

Agatha îşi lasă capul pe spătarul banchetei.

Karl o priveşte lung: chipul bătrân şi obosit, buzele bătrâne şi ofilite, ochii bătrâni şi obosiţi.

Apoi se ridică, îl ocoleşte pe Manny şi trece cu paşi târşâiţi de partea cealaltă a mesei, strecurându-se lângă ea. Acum îi simte mirosul, un amestec neverosimil de naftalină şi suc de portocale. Agatha nu se uită la el. Karl vine mai aproape, simte atingerea aspră a mânecii ei pe braţ, căldura trupului ei pe coapsă. Oare ar putea-o iubi pe femeia asta?

Oare ea l-ar putea iubi?

Trage adânc aer în piept, îi cuprinde faţa în palme, o apleacă spre el şi o sărută.

Apoi se dă înapoi de lângă o Agatha uluită şi cu respiraţia tăiată şi se ridică în picioare.

— Să ştiţi că suntem aici doar pentru sex. Iar vouă vă e ruşine de treaba asta. Tuturor. Ţie. Şi ţie. Şi ţie. Da, ţie. Trage-i-o, pur şi simplu, spune el, adresându-se unei perechi de tineri de la masa vecină.

Se uită spre Manny, căutând un semn de încurajare, şi e sigur că-l vede ridicând ambele degete mari în sus.

— Nu, se corectează. Fute-o. Futeţi-vă, le zice tinerilor.

— Asta şi facem, răspunde bărbatul.

Femeia icneşte şi-i trage una peste braţ.

— Foarte bine, aprobă Karl. Futai, repetă el, simţind cum cuvântul îi umple gura. Futai futai futere futu-i. Zi şi tu cu mine, Agatha.

Agatha rămâne aşezată, cu privirea în altă parte şi mâinile încleştate pe tăblia mesei de parcă s-ar sprijini de ea să nu cadă.

— Şi aş mai putea spune şi altele, continuă Karl. Pubian! Sfârcuri! Labii!

— Calmaţi-vă, domnule! zice Derek venind în grabă pe culoar, cu carneţelul bălăngănindu-se la gât.

Doi copilaşi de la masa din spate se uită la Karl cu ochii cât cepele.

— Mami? face unul dintre ei.

— Futu-i, spune celălalt.

Bătrâna care fusese prea absorbită de lectură ca să-l învrednicească pe soţul ei cu vreo privire rosteşte deodată:

— Ţâţe.

— Ce zici? întreabă soţul.

— Da, confirmă Karl arătând spre ea. Exact.

— Hei, îl ia Derek la rost bătând din picior. Tu de colo! Apropiindu-se de Karl, flutură mâinile spre el de parcă ar vrea să gonească o orătanie.

— Tu… Tu… continuă el, şi stropi de salivă sar în toate părţile. Ştiam eu că eşti sămânţă de scandal.

Notează ceva în carneţel, rupe foaia şi o aruncă spre Karl. Foaia pluteşte prin aer ca bagheta unui dirijor.

— Ieşi afară! Nu mai ai ce căuta în vagonul-restaurant!

Karl zâmbeşte larg.

— Grozav. Al naibii de grozav!

Agatha, care n-a spus nimic în tot acest timp, se ridică în picioare şi strigă, împingându-l deoparte pe Karl:

— Cred că e 21.23, dar nu sunt sigură!

— Hai, Agatha, spune Karl.

Îl ia pe Manny pe umăr, aşa cum îşi ducea Branson Spike casetofonul, şi iese din vagon pe urmele ei. Dar nu înainte de a se mai întoarce o dată spre public.

— Mulţumesc, zice el făcând o plecăciune.

— Ce zice? o întreabă bătrânul de la masă pe nevastă-sa.

—

Lui Karl noaptea i se pare lungă. Agatha l-a încuiat pe dinafară. Amândoi sunt beţi şi vorbesc tare, iar lui îi face plăcere. Se simte ca un italian. Ca un mediteranean. Ca un străin, oricum, ca într-o ţară îndepărtată, croindu-şi drum printre munţi. Gesticulează larg cu braţele de parcă ar dirija o

orchestră, foloseşte expresii dramatice din filme, îşi simte chipul modelându-se în feluri de care nu fusese niciodată în stare.

Agatha îl împinsese deoparte şi trecuse pe lângă el şi, cum Karl era încă uimit de propriul comportament şi de momentul pe care-l trăia, de toată atenţia aceea, a urmat-o conştiincios, pentru că asta era de aşteptat să facă, nu? Iar acum strigă:

— Agatha!

Şi face asta de dragul publicului care trage cu urechea la această dramă (a LUI!), în timp ce bate cu pumnii în uşă, dar în jurul său e atâta linişte, o linişte nesfârşită şi goală ca deşertul şi cerul, iar Karl îşi priveşte mâinile, le ridică în lumină şi-şi spune „Ticălos sublim ce eşti”.

Ştie că Agatha nu-l vrea lângă ea, dar asta nu-l doare atât cât se temuse; de fapt, nu-l doare deloc. ASTA înseamnă viaţa reală! Suferinţă! El chiar a suferit! Din pricina unei femei reale! A sărutat-o aşa cum se face în filme – sau în realitate, dar asta n-are de unde să ştie – i-a cuprins faţa în palme şi a sărutat-o! În văzul tuturor. Şi toţi s-au uitat la el ca la un om care are INIŢIATIVĂ, ale cărui raţiuni pot fi discutabile, s-au uitat aşa cum nimeni nu-l mai privise vreodată, şi cât de minunat era să faci asemenea lucruri, să cuprinzi faţa unei femei în palme şi s-o săruţi. În văzul tuturor!

Aşa că stă la uşa cuşetei şi vorbeşte întruna, îi povesteşte tot ce-i de ştiut despre el, numărul de la pantofi, profesorul preferat din clasele mici, îi povesteşte despre fiul lui şi despre cum a fost când Evie a sărutat alt bărbat, despre spaima lui de obiectele care zboară prea aproape de pământ, despre motivele pentru care nu-i pare rău că şi-a pierdut buricele degetelor, despre azilul de bătrâni şi despre evadare. Îi povesteşte totul. Şi chiar când e pe punctul de a adormi şopteşte prin gaura cheii:

— Asta-i tot, asta-i tot ce e de ştiut despre mine.

E gata să aţipească cu spatele sprijinit de uşă, dar îşi mai aminteşte ceva şi zice:

— Stai un pic.

Apoi, cu buzele lipite de uşă:

— Cred că te iubesc, dar nu te-aş putea iubi niciodată aşa cum am iubit-o pe Evie.

Însă Agatha nu răspunde nimic, nu scoate o vorbă. Karl ascultă cu atenţie, dar de dincolo de uşă nu răzbate niciun sunet; i se pare că o aude plângând, dar nu e sigur, şi adoarme într-o poziţie imposibilă, cu un braţ în jurul lui Manny, visând despre goluri şi beznă şi simţindu-se pustiu.

ce mai ştie karl (cât de cât)

cum e cu plânsul

Karl poate număra pe degetele de la o mână persoanele pe care le-a văzut plângând. Pe Evie. Pe mama lui. Pe unchiu-su la moartea mamei lui Karl, dar nu în felul obişnuit care-ţi boţeşte faţa şi-ţi înmoaie trupul. Unchiul lui plângea de parcă asta ar fi fost o activitate în sine, vărsând fiecare lacrimă cu atâta hotărâre încât, în comparaţie cu el, Karl se simţea un amator.

Toată lumea ştie că toţi cei din jur arată într-un anume fel atunci când plâng, aşa cum arată într-un anume fel şi atunci când au orgasm, dar amândouă sunt pe Lista Expresiilor pe Care Nu Le Vede Nimeni. Toată lumea ştie că toţi cei din jur se masturbează sau plâng şi orice discuţie are loc pe fundalul acestei cunoaşteri, orice conversaţie trece prin acest zid transparent: „Nu mă masturbez şi nu plâng, nu mă masturbez şi nu plâng, nu mă masturbez şi nu plâng, dar, pentru că în realitate le fac pe amândouă, ştiu că şi tu faci acelaşi lucru, fiindcă toţi suntem la fel”.

Karl a văzut cum arăta Evie atunci când plângea. Sau când avea orgasm. A văzut-o speriată. Moartă. Asta era dragostea, deci? Sfârşitul oricărei prefăcătorii? Faptul că puteai spune cuiva: „Mă masturbez. Plâng. Mi-e frică. Mor”?

agatha pantha

7.36: Agatha se trezeşte. Se uită la ceas. Atât e ora? După timpul real? Sau după Orarul de Tren? Oricum ar fi, începe Estimarea Semnelor de Îmbătrânire.

7.38: Încearcă să se folosească de geam pe post de oglindă în care să-şi privească neîncrezătoare faţa, dar ochii îi fug întruna spre peisajul de dincolo de sticlă. Întunericul de cerneală al nopţii se subţiază treptat, lăsând loc luminii aurii a zorilor; nu mai e noapte, dar încă nu e nici dimineaţă, iar aerul pare făcut din miere.

— Aşa e în fiecare dimineaţă? întreabă Agatha.

7.40: Nu-şi poate lua privirea de la lumina de culoarea mierii.

— Ce treburi atât de importante am eu dimineaţa încât nu apuc niciodată să văd asta?

7.42: Simte prezenţa lui Karl dincolo de perete. Îl aude sforăind pe culoar. Noaptea trecută se întinsese în pat, ascultându-l cum vorbeşte, dar încercând să-l ignore, astupându-şi urechile, dar fără prea multă convingere, şi se gândise la el aşezat alături de ea, cu mâna pe creştetul lui Millie, la el ţinând ceaşca de cafea, la felul în care stătea mereu picior peste picior. Legănându-şi piciorul liber. Se gândise cum ar fi să-l mângâie şi să fie mângâiată de el, iar gândul acesta nu era unul neplăcut.

Când fusese sărutată ultima oară?

Apoi se gândise la întrebarea lui – dacă îşi iubise soţul – şi-şi dăduse seama că nu ştia răspunsul.

7.53:

— Aproape că m-au convins să cedez, şopteşte ea cu mâna încleştată pe piept.

7.54:

— Karl se uită la mine într-un fel în care Ron nu s-a uitat niciodată, spune ea.

7.55: Stă întinsă pe pat şi simte că nu merită să i se întâmple nimic bun.

7.57: Deschide uşa şi-l vede pe Karl stând acolo cu mâna ridicată, de parcă ar fi fost pe punctul să ciocăne.

— Agatha, zice el.

— Karl, răspunde ea.

— Am fost… începe el.

— Eşti… spune ea în acelaşi timp.

Amândoi scutură ruşinaţi din cap.

— Spune tu prima, propune Karl.

— Nu, spune tu, zice Agatha.

În aceeaşi clipă, o voce rosteşte la difuzor:

— O să muriţi cu toţii. Dar nu-i nimic.

Karl şi Agatha se uită unul la altul.

— Millie, spun amândoi deodată.

După care Derek apare pe culoar, venind spre ei.

— Tu, zice el arătând spre Karl. Şi tu, continuă, indicând-o pe Agatha.

Chipul lui e foarte aproape de al ei. Agatha îi simte răsuflarea pe faţă. Miroase a pastă de dinţi şi a cafea.

— Sunteţi. Într-o.

Se apropie de Karl, mai-mai să-l atingă.

— Foarte. Mare. Belea.

Apoi se uită la Manny.

— Şi tu la fel, dacă vrei să ştii.

—

8.06: Agatha stă pe un scaun în biroul lui Derek. Scaunul seamănă cu ale ei de acasă. E maro şi scârţâie când te mişti. Îl priveşte pe Derek străbătând biroul dintr-o parte în alta. Biroul e strâmt, aşa că din doi paşi ajunge la perete, apoi trebuie să se întoarcă şi s-o ia în sens invers. Derek răsuflă greu pe nas. Carneţelul legat cu un şnur în jurul gâtului se leagănă dintr-o parte în alta în ritmul paşilor lui.

8.07: Agatha încearcă să găsească un nume potrivit pentru scaun. Îşi ţine mâinile încrucişate în poală. Karl e aşezat lângă ea. Încearcă să-şi pună mâna peste a ei. Agatha îl plesneşte. El geme de durere. Agatha nici măcar nu-l priveşte. Scaunul Antipatiei.

— Înjurături, zice Derek şi face doi paşi într-o parte, cu pumnii strânşi de-a lungul coapselor.

Apoi ajunge la perete şi se întoarce.

— Pupături.

Doi paşi, stânga-mprejur. Merge rapid şi hotărât, dar calm, de parcă ar încerca să prindă un autobuz care tocmai dă colţul, însă fără a lăsa să se vadă că se grăbeşte.

— Contacte cu jucării sexuale.

Doi paşi, întoarcere. Arată cu capul spre manechinul de plastic pe care Karl îl numeşte Manny. Apoi se întoarce spre ei, cu braţele încrucişate la piept.

— Ăsta este un tren al Companiei Indian Pacific. Nu *Big Brother.* E clar?

8.08:

— Calmează-te, omule, spune Karl.

Derek se opreşte din mers, închide ochii şi ţipă:

— Dar sunt calm.

Inspiră adânc şi-şi masează tâmplele.

— Nu facem altceva decât să ne trăim viaţa, Derek, continuă Karl. Ar trebui să faci şi tu la fel.

— Nu-mi servi mie rahatul ăsta motivaţional, zice Derek. Asta e casa MEA, ţi-am mai spus!

Îşi încleştează mâinile pe marginea biroului.

8.08.46: Pentru o fracţiune de secundă, Agatha simte ceva pentru Derek. Un fel de recunoaştere a durerii altei fiinţe umane. Dar asta nu durează mult.

8.09: Derek se aşază pe birou, cu picioarele încrucişate.

— Aveţi ceva de adăugat? întreabă el.

Agatha scutură din cap. Presupune că şi Karl face la lei, dai tot nu se uită la el.

Derek scoate din buzunar un telefon mobil. Agatha vede broboane de transpiraţie pe buza lui superioară şi se strâmbă. Asta spune ceva despre el, ceva ce Agatha interpretează ca fiind un semn de slăbiciune. E dezgustată de felul în care trupul îl trădează, de faptul că nu-şi poate controla emoţiile şi temperatura corpului. Scaunul Scârbei.

Derek le vâră telefonul sub nas. Amândoi se apleacă în faţă ca să vadă mai bine. Pe ecran e afişată o fotografie a unuia dintre tinerii beţi din Kalgoorlie, cel cu cămaşa de bumbac. Pe unul din braţele lui e scris, limpede ca lumina zilei: „Karl dactilograful orb a fost p-aci".

— Oh, face Karl.

Agatha îi trage una peste braţ:

— Dactilografule!

Karl îşi masează locul lovit, fără s-o privească.

— Dacă vreţi să ştiţi, tânărul acesta este fiul primarului din Kalgoorlie, spune Derek uitându-se la ei cu un amestec de ură şi triumf, ca un canibal care-şi contemplă prada prinsă cu multă greutate.

— Ah, zice Karl.

— Primarul din Kalgoorlie este o persoană importantă, continuă Derek.

Agatha îl loveşte încă o dată pe Karl.

— Au! face el.

— Şi, dacă vreţi să ştiţi, au găsit inscripţii similare la Azilul de Bătrâni Warwickvale şi la un centru comercial din vecinătate, zice Derek.

— Oh, icneşte Karl.

— Îţi sună cunoscut, Karl, „dactilografule orb"? întreabă Derek, marcând cu degetele în aer locul ghilimelelor.

— Cu siguranţă nu sunt singurul dactilograf „orb" pe care-l cheamă Karl, răspunde bătrânul.

— Ba cu siguranţă eşti, i-o întoarce Derek.

— Ei bine, Derek, nu eşti ud tot de bucurie pe chestia asta? întreabă Karl.

— În niciun caz, zice Derek.

8.10:

— Apropo, mai e şi asta.

Derek le arată o fotografie a lui Karl sub care scrie mare „CĂUTAT”. Karl zâmbeşte larg.

— Ha! face el.

— Ţi se pare amuzant, nu? întreabă Derek.

— Nu, răspunde Karl, ascunzându-şi zâmbetul.

— Vă mai întreb o dată, zice Derek. Mai aveţi ceva de adăugat? Dacă recunoaşteţi totul, puteţi beneficia de circumstanţe atenuante.

8.10.35: Karl scutură din cap. Agatha simte ceva clocotind în interiorul ei. E o senzaţie pe care o are de mai multă vreme şi căreia trebuie să-i pună capăt, aşa că dă un răspuns care ar putea s-o înăbuşe, căci nu-şi permite să lase emoţiile s-o trădeze, nu vrea ca alţii să-i vadă broboanele de transpiraţie de pe buza superioară, aşa că spune:

— Omul acesta m-a răpit.

8.11: Karl se întoarce spre ea, dar Agatha îşi fereşte privirea. În schimb, îşi studiază genunchii de parcă ar fi cine ştie ce obiect rar şi interesant. De fapt, chiar sunt interesanţi, într-un fel. „Un nou Rid de Genunchi?”, se întreabă ea scărpinându-şi genunchiul stâng prin ciorap. În aceeaşi clipă, uşa se dă de perete. Femeia blondă în uniforma Companiei Feroviare Indian Pacific intră în birou, cu Millie de mână.

— Millie, zice Karl. Slavă Domnului!

Agatha gândeşte exact acelaşi lucru, dar nu-l spune. Femeia în uniformă rosteşte:

— N-a păţit nimic. Era cu băiatul meu.

Millie se caţără pe genunchii lui Karl. Agatha se uită din nou cu mult interes la ai ei.

— Să nu fii prea aspru cu ea, Derek, spune femeia din pragul uşii. Nu uita că e doar un copil.

Derek aşteaptă ca uşa să se închidă în urma ei.

— Da, ce să zic, Mel! comentează el după câteva clipe.

Apoi se uită lung la Millie.

— Copilul diavolului, mai degrabă.

Millie se lipeşte de pieptul lui Karl.

8.12:

— Căutat, deci, spune Derek cu ochii la ecranul telefonului. Pentru ultraj şi vătămare corporală. Pentru furt.

— Furt? întreabă Agatha.

— Aşaaa, zice Karl, de parcă ar aştepta nişte explicaţii suplimentare.

Derek îşi pune telefonul în buzunar.

— Şi acum răpire. Picătura care umple paharul, nu-i aşa? Ei, cine mai dă acum lecţii de viaţă?

— Ce naiba fac? spune Karl.

— Răpire? întreabă Millie.

— Nimeni n-a răpit pe nimeni altcineva, răspunde Karl.

— În afară de tine! zice Agatha.

— Agatha, ştiu că eşti supărată pe mine, dar… începe Karl.

— Domnule! Vă rog să încetaţi cu familiarităţile! i-o taie Agatha, cu palma ridicată spre el.

— Băiatul ăla pe care-l ai în telefon, zice Karl. Agatha i-a dat una în cap cu un picior de plastic. Asta ca să ştii.

8.14:

— O să ajungi în iad, spune Millie.

— Ce-ai zis? întreabă Derek.

— Tata spunea că toţi controlorii de parcare ajung în iad, răspunde Millie.

— Tatăl tău e mort, intervine Agatha.

— Ştiu, zice Millie.

8.15:

— Tu, spune Derek calm către Agatha. Femeia isterică. Să nu cumva să mă minţi. Dacă minţi, o să păţeşti ca el. Iar pe el nu-l aşteaptă o soartă prea bună.

Agatha se pregăteşte sufleteşte.

— Ai fost sau n-ai fost răpită de omul acesta? întreabă Derek arătând spre Karl.

8.15.28: Agatha simte ochii lui Millie aţintiţi asupra ei. Se uită la ea. Millie îi întoarce privirea,

netulburată. Un copil. O fetiţă. Agatha se vede deodată stând la masă împreună cu soţul ei. „Nu vreau copii”, i-a spus ea. Şi îşi aminteşte expresia de pe chipul lui, felul în care acesta a devenit mai trist şi mai tras la auzul acestor vorbe, şi părerile ei de rău mai târziu, şi golul din interior.

8.15.52: Scaunul înşelăciunii.

8.16:

— Da, am fost, răspunde ea privindu-l pe Derek în ochi. Da.

— Se pare că nu suntem chiar aşa de invizibili, zice Millie. Karl şi cu ea sunt încuiaţi în biroul lui Derek, care a plecat undeva împreună cu Agatha.

— Nu, nu suntem, răspunde Karl.

— Ce-o să se întâmple cu noi?

Karl o sărută pe frunte.

— Nu ştiu, Doar Millie.

— De ce e Agatha supărată pe tine? întreabă Millie.

— Pentru că e femeie.

— Şi eu sunt femeie?

— Da.

— Dar eu nu sunt supărată pe tine.

— Mă bucur să aud asta.

— Tu eşti supărat pe mine?

— Bineînţeles că nu.

— E vina mea.

— Ba nu e.

— O s-o găsim pe mama?

— Desigur.

— Serios?

Dar înainte ca el să apuce să-i răspundă, uşa se deschide şi Jeremy îşi strecoară capul înăuntru.

— Psst, Căpitane Hai cu Dricul, face el aruncând o privire pe culoar înainte de a intra în birou.

Stă în faţa lor cu mâinile în şolduri.

— Bună ziua, domnule, spune el către Karl, întinzându-i mâna. Eu sunt Căpitanul Toate Alea.

Apoi se uită la Millie.

— Căpitanul Toate Alea, prezent la datorie.

Şi-a desenat o mască neagră în jurul ochilor şi o mustaţă deasupra buzei de sus. Pe umeri poartă un şervet de masă cu sigla Companiei Feroviare Indian Pacific, ca o mantie în miniatură.

— Ce faci aici? întreabă Millie.

— Sunteţi la ananghie. Am venit să vă salvez.

— Millie, cine e băiatul? întreabă Karl.

— Căpitanul Toate Alea, domnule, răspunde Jeremy. Tocmai ce v-am spus. Vorbesc despre voi.

— Cine vorbeşte? zice Karl.

— Toată lumea din tren. Vă aşteaptă poliţia la gara din Kirk.

Millie şi Karl se uită unul la altul.

— Derek zicea: O să chem afurisita de poliţie! Iar mama, continuă Jeremy sărind brusc într-o parte, mama zicea: Ar trebui să mai aştepţi puţin, iar apoi (sărind la loc), Derek a zis: Ba să fiu al naibii dacă nu-i chem, Melissa, încearcă numai să mă opreşti, iar ea chiar a încercat, numai că Derek i-a chemat oricum, iar mama l-a făcut labagiu nenorocit, şi eu stăteam ascuns, aşa că nu m-au văzut, şi după aceea am furat cheia de la birou, dar nici dacă m-ar fi văzut n-ar fi contat, pentru că i-aş fi bătut de-i lăsam laţi (şi face un salt demonstrativ în aer, însoţit de câteva lovituri de karate), pentru că ştiu să fac o grămadă de chestii din astea şi-aşa.

— Ce ţi-ai făcut pe faţă? întreabă Millie.

Jeremy îşi duce mâinile la faţă şi zâmbeşte şmechereşte.

— M-am deghizat.

— Îmi place cum gândeşti, tinere, spune Karl. Şi-mi place şi mustaţa.

Jeremy îi priveşte cu un aer grav.

— Trebuie să plecaţi chiar acum.

— Vorbeşti serios? întreabă Karl.

— Cât se poate de serios, domnule.

Jeremy o ia înainte. Scoate capul pe uşă şi se uită la dreapta, apoi la stânga, după care se întoarce şi le face semn să-l urmeze. Mai întâi iese Karl, ducându-l în braţe pe Manny, care-şi ţine bărbia sprijinită pe umărul lui. Ultima e Millie. În timp ce trec dintr-un vagon în altul, Manny o priveşte ţintă peste umărul lui Karl.

— Nu-ţi face griji, îl încurajează Millie pe tăcute.

Ochii îi cad pe părul lui de plastic şi mintea o poartă dintr-odată în altă parte. Vede părul tatălui ei pe plajă şi se aude spunând:

— Părul tău arată ca frunzele de ananas.

Părul tatălui ei pe podeaua frizeriei, părul tatălui ei dimineaţa, părul tatălui ei părul tatălui ei părul tatălui ei şi simte iarăşi durerea aceea în străfundul stomacului, e din nou în tren, trec cu toţii pe lângă bebeluşul care trage pârţuri, pe lângă tânărul tată furios, pe lângă bătrânica aceea cumsecade, pe lângă fetiţa care are mamă. Millie îşi ţine ghiozdanul strâns la piept şi simte cum mantia îi atârnă pe umeri moale şi inertă ca o piele de animal.

Jeremy îi duce până la uşa din spatele ultimului vagon. Vântul umflă mantia lui Millie, care flutură în jurul ei de parcă ar vrea să admire cât mai bine priveliştea, bucuroasă că se găseşte acolo, la aer, în bătaia vântului. Înaintea lor se întinde deşertul. Millie n-a mai văzut niciodată atâta cer deasupra capului.

— Ce-o să se întâmple cu Agatha? întreabă ea.

— Cui îi pasă? zice Karl.

— Nu-i frumos din partea ta, răspunde Millie.

— Nici ce-a făcut ea n-a fost frumos.

Jeremy pune nişte sticle cu apă şi câteva batoane cu cereale în ghiozdanul lui Millie.

— Luaţi-o încolo, spune el privind-o şi arătându-i direcţia cu degetul.

— Uluitor, face Karl, ridicându-l în braţe pe Manny ca să vadă mai bine. Vezi, Manny? Asta-i Australia.

— Uite o hartă, continuă Jeremy. M-a ajutat mama s-o desenez când i-am spus că vreau să le arăt colegilor de la şcoală pe unde am fost în vacanţă. Vă dau şi busola. Iar aici, spune el indicând un punct de pe hartă, este un bar: The Great Australian Pub. Au şi camere, puteţi rămâne acolo peste noapte.

Se uită repede peste umăr, apoi din nou la Millie.

— Mama şi cu mine stăm acolo când venim să-l vedem pe tata. Mergeţi tot înainte spre sud şi o să daţi de el.

— Cum ai reuşit să faci rost de toate astea? întreabă Millie.

— Păi, nu degeaba sunt Căpitanul Toate Alea.

— Eşti sigur că e bine ce facem? zice Millie, cu mantia fluturându-i pe umeri.

Jeremy o priveşte drept în ochi. Mustaţa desenată îi tresare puţin.

— Da, Căpitane Hai cu Dricul.

— Mă simt ca un personaj dintr-un film, intervine Karl. Oare o să se facă un film despre viaţa mea, Millie? Crezi că Paul Newman ar putea să joace rolul meu? Sau băiatul care l-a interpretat pe Branson Spike?

Millie se uită peste tampoanele trenului. Pământul pare să fugă sub ele.

— Cum o să ne dăm jos?

— Chiar aşa, Căpitane Toate Alea, cum o să ne dăm jos? repetă Karl.

Jeremy dă să spună ceva, dar Karl îl întrerupe imediat.

— Nu-ţi face griji, Millie, zice el. Manny şi cu mine sărim din tren, apoi alergăm în urma lui. Şi apoi sari tu, iar eu te prind. Promit că nu te las să cazi.

— Dar, domnule, spune Jeremy. Mai încolo este o…

Karl îi acoperă gura cu mâna.

— Ne-ai ajutat deja destul, Căpitane Toate Alea.

Inspiră adânc. Îşi trece braţele lui Manny pe sub bretele ca să aibă mâinile libere.

— Nu-i aşa că ai încredere în mine, Millie?

Fetiţa nu spune nimic, iar Karl ia tăcerea ei drept încuviinţare şi continuă:

— Pot să fac asta. Sunt un tip foarte tare!

Se prinde cu mâinile de balustradă, pregătindu-se să sară.

— O s-o fac, o fac chiar acum…

Şi atunci trenul începe să încetinească, apoi se opreşte.

Karl îşi ia mâinile de pe balustradă şi se întoarce spre Jeremy.

— E halta Roald, spune băiatul uitându-se la el. Trenul opreşte aici ca să ia şi să lase poşta. O să staţioneze câteva minute. Îmi pare rău, domnule.

Karl oftează şi murmură ceva. În dreptul platformei din faţa uşii vagonului este o scară. Karl coboară treptele. Ultima e destul de departe de pământ, iar el se strâmbă de durere când aterizează. Începe să coboare şi Millie, dar se opreşte la jumătatea scării. Jeremy se uită după ea. Fetiţa se caţără înapoi.

— Ce faci? o întreabă Jeremy. Trebuie să pleci. Îţi ordon, în calitate de căpitan, să te dai jos din tren. Sunt mai vechi în grad decât tine. Dă-te jos ime…

Millie îl apucă de umeri şi-l sărută apăsat pe mustaţa falsă. Obrajii lui sunt acum roşii ca focul, roşii ca părul lui Millie, ca pământul de sub picioarele lor.

— Te rog să-i spui Agathei unde suntem, îi zice fetiţa în timp ce coboară scara.

Stând alături de Karl între şine, Millie îl salută pe Jeremy cu mâna la frunte.

— Mulţumesc, Căpitane Toate Alea, spune ea.

— Succes, răspunde el cu un zâmbet ştrengăresc.

Millie rămâne acolo până când trenul porneşte din nou şi începe să se îndepărteze de ei.

— N-o să te uit niciodată, Căpitane Hai cu Dricul, strigă Jeremy.

Millie se uită în urma trenului până dispare la orizont; nu se mai aude niciun sunet în afară de soarele care pare să-i sfârâie pe piele.

Karl o strânge la piept.

— Uită-te şi tu, zice el arătând cu braţul în jurul lor. Asta-i Australia. Ştii? Adevărata Australie.

Millie o porneşte în direcţia indicată de Jeremy.

— Haide, Karl, îl îndeamnă ea pe bătrân.

— Uită-te la cer. Uită-te la praful ăsta, spune Karl izbind cu piciorul în pământ şi împrăştiind în jur un nor de praf roşu. Uită-te la tufişurile astea. Ar putea fi zeci de morţi îngropaţi sub ele şi nu s-ar vedea nici urmă. Englezii au detonat bombe aici în timpul exerciţiilor militare şi nimeni n-a avut habar. Bombe, Millie. La mine acasă nu pot nici măcar să mă scarpin la fund fără să se întrebe toţi vecinii de ce mă mănâncă. Dar aici nimeni nu-şi bate capul cu ce fac eu.

Îl ridică pe Manny deasupra capului cu ambele mâini.

— Ai auzit, Universule? întreabă el.

Se opreşte, trage adânc aer în piept şi strigă cât îl ţin puterile:

— AICI NIMENI NU-ŞI BATE CAPUL CU CE FAC EU!

Millie nu-l ascultă. Nu aude nimic altceva în afară de sunetul paşilor ei pe pământ. Fiecare pas e un cuvânt: mama, tata, mama, tata, mama, tata, mama, tata.

Karl e cu câţiva paşi în urma ei. Merge cu ochii la cer, învârtindu-se uneori în cerc aşa cum face Millie când vrea să ameţească. Giumbuşlucurile lui o enervează pe fetiţă. Acum n-au timp pentru aşa ceva.

— Trebuie să ne grăbim, strigă ea.

Partea a patra

agatha pantha

10.37: Femeia blondă o ajută pe Agatha să coboare la Kirk.

— Aşteaptă aici, Agatha, spune ea. Trenul spre Perth trebuie să ajungă peste câteva ore. Conductorul a fost anunţat şi te aşteaptă.

Apoi adaugă, zâmbind încurajator:

— Numai să nu uiţi să cobori la Kalgoorlie. De acolo poţi să iei un autobuz care o să te ducă înapoi în sud. Nici n-o să-ţi dai seama când ai ajuns acasă. Ai grijă de tine, bine?

Agatha încuviinţează din cap şi aşteaptă ca femeia să plece.

— Acasă, zice ea strângându-şi geanta la piept. Da.

Îşi aranjează mai bine ochelarii de soare pe nas.

10.39: Un bărbat se apropie de ea.

— Nu vă supăraţi, spune el. Ştiţi cumva cât e ora?

Agatha acoperă cadranul ceasului de mână cu palma.

— Dacă ştiu cât e ora? Dar ce, eu stabilesc PREŢUL timpului? Nu, nu ştiu! Dar mi-ar plăcea să văd pe cineva care chiar ştie! Şi n-am idee cât e ceasul. Acum funcţionez pe Orarul Standard al Agathei!

— Uau, cucoană! face bărbatul. Greşeala mea că am întrebat.

— Exact! zice Agatha. Greşeala ta!

10.41: Trenul încă n-a plecat, iar pasagerii se foiesc pe peron, aşteptând să fie anunţaţi când trebuie să urce din nou în vagoane. O femeie trece pe lângă Agatha. E genul de cucoană simandicoasă, cu părul strâns în coc în creştetul capului, ca frişca pe o prăjitură.

— Doar nu eşti savarină, femeie, o apostrofează Agatha aplecându-se uşor în faţă.

Următorul e un bărbat îmbrăcat într-un pulover roz.

— Prea roz, spune Agatha ceva mai tare. Mersul prea crăcănat, adaugă apoi, pe un ton şi mai ridicat.

Se prinde cu ambele mâini de marginea băncii.

— Norii n-ar trebui să se mişte aşa! strigă ea, ridicându-se. Nas obraznic! Tunsoare de criminal în serie! Ochelari de soare prea mari! Prea mulţi copii! Ochi prea apropiaţi!

Tirada ei e întreruptă de un băiat care se apropie în fugă. Deasupra buzei are desenată o mustaţă neagră.

— Aţi scăpat asta, doamnă, spune el întinzându-i caietul cu îmbătrânirea.

Agatha ia caietul, iar băiatul se îndepărtează aşa cum a venit, cu eşarfa de la gât fluturând în vânt. Agatha îl vede sărind şi lovind cu picioarele în aer înainte de a dispărea într-unul dintre vagoane.

— Nu era o mustaţă adevărată, comentează ea.

Deschide caietul şi se uită la măsurătorile exacte ale Elasticităţii Obrajilor, zonelor de Carne Flască de pe braţe, Distanţei de la Sfârcuri la Talie. Ale Datelor Estimate când Aproape că L-a Sărutat pe Karl.

— Ce? face ea.

Lista continuă, cu un scris pe care nu-l recunoaşte. Graficul Sforăielilor. Cantitatea de Zâmbete. Datele Estimate când Karl Şi-a Dorit să Mă Sărute. Expresiile Favorite ale Chipului Agathei. Numărul Autobuzelor Temporar Furate. Agatha dă pagina. Beţivani pe care I-am Cotonogit. Amintirea incidentului o face să râdă şi răsfoieşte în continuare. Numărul de Insulte Adresate Altor Persoane. Chestiile Moarte pe care Le-am Văzut. Distanţa Parcursă cu Autobuzul/ Trenul/ Pasul. Oameni pe care I-am Iubit.

După ultima categorie e desenat un mare semn de întrebare.

Pe pagina următoare e lipită o hartă. Cu un scris diferit, cineva a notat pe ea: „Bună ziua. Vă aflaţi aici”. Punctul respectiv e marcat cu o cruce roşie alături de care e desenată o maşină. „Ei sunt acolo”. Altă cruce roşie şi alt desen, care de data aceasta reprezintă o clădire deasupra căreia e scris „The Great Australian Pub”. Între cele două cruci roşii e desenată cu negru o săgeată. „Al dumneavoastră, Căpitanul Toate Alea.”

Caietul tremură în mâinile Agathei.

10.54: Stă în faţa oglinzii din toaleta gării.

— Ei nu vor îmbătrâni niciodată, zice ea.

Se ciupeşte de obraji.

— Aşa cum au îmbătrânit cei rămaşi în urmă.

Şi dintr-odată începe să ţipe:

— Antebraţele prea pătate!

Îşi desface nasturii jachetei şi o aruncă pe jos.

— Mâini de bărbat! strigă în continuare, cu palmele ridicate în faţa ochilor.

Îşi azvârle pantofii din picioare.

— Gambe prea groase!

Îşi descheie bluza şi o lasă să cadă pe podea.

— Sâni lăsaţi!

Desface fermoarul fustei şi şi-o trage peste şolduri, apoi în jos până la glezne.

— Buricul prea sus!

Şi rămâne în faţa oglinzii doar în sutien, chiloţi şi ciorapi, cu ochelarii la ochi, uitându-se la imaginea ei reflectată şi răsuflând greu din pricina efortului pe care această confruntare îl presupune.

— Ţi se dilată nările când vorbeşti!

Îşi încrucişează mâinile cu un fel de resemnare, încercând să dea un aer de demnitate şi rafinament unei posturi care nu e nici demnă, nici rafinată.

— Prea bătrână, zice ea.

Îşi scoate ochelarii şi îi pune pe marginea chiuvetei. Apoi îşi duce palma la obraz, apăsând-o uşor.

— Prea bătrână, repetă ea, privindu-şi imaginea din oglindă.

Îi vine în minte gândul că pe chipul lui Ron nu se vor mai aduna urmele vârstei. Nu va vedea niciodată cum ar arăta la bătrâneţe. Şi i se pare cumva nedrept că ea trebuie să apară în ochii celorlalţi ca o persoană în vârstă, iar el nu. De parcă ar fi reuşit să scape basma curată dintr-o situaţie dificilă.

Se detestă pe ea şi corpul ei şi începe să plângă, lacrimile îi curg dizgraţios pe obraji, e o babă babă babă jalnică jalnică jalnică şi se detestă, nu se poate suporta; dintre toate sentimentele pe care le încearcă, acesta e cel mai puternic.

În clipa aceea se aude zgomotul apei trase şi o femeie iese dintr-o cabină.

Se îndreaptă fără ezitare spre chiuvetă şi se spală pe mâini. E zveltă şi musculoasă, iar nasul ei lung şi subţire pare făcut special să atragă atenţia. Agatha se abţine să-i strige asta în faţă şi rămâne acolo nemişcată, aşa cum se află, neştiind ce să facă. Urmează un moment de tăcere stânjenită, timp în care femeia se spală în continuare pe mâini.

Dar apoi vine întrebarea:

— Încotro mergi?

— Ăăă, spre sud, pe coastă, răspunde Agatha, simţind cum corpul ei umple tot spaţiul din jur.

— Noi ne ducem la Perth, zice femeia, zâmbindu-i Agathei şi întinzându-şi cu degetul pielea din jurul ochilor. Oriunde, dar să fie departe de casă.

Scoate limba spre imaginea din oglindă.

— Ştii cum e, adaugă ea.

Apoi îşi îndreaptă fusta, îi face Agathei cu ochiul şi iese.

11.12: Complet îmbrăcată, Agatha stă la câţiva metri distanţă de tejgheaua din bufetul gării, uitându-se cu jind la mâncarea expusă şi simţind cum îi chiorăie stomacul de foame.

Bărbatul din spatele tejghelei o măsoară din ochi.

— Vă simţiţi bine?

— Da, răspunde Agatha fără să se clintească.

— Aţi dori ceva?

— Da!

El oftează.

— Cu ce vă servesc?

— Cu una din aia! răspunde Agatha, arătând spre un rulou cu legume. Şi vreau şi asta! adaugă ea, indicându-i o plăcintă cu carne.

Bărbatul de la tejghea le împachetează într-o pungă de hârtie maro pe care i-o împinge, făcându-i semn cu capul s-o ia.

— Şase dolari şi douăzeci şi cinci de cenţi, vă rog.

Agathei îi e îngrozitor de foame. Se gândeşte să înşface punga şi să fugă. Aşa fac unii, nu? În viaţa ei nu şi-a dorit ceva mai mult decât îşi doreşte acum mâncarea din pungă. Dar apoi se aude spunând:

— Nu pot.

— Ce nu puteţi?

— Nu am… răspunde ea şi oftează.

Bărbatul pune mâna pe pungă.

— Asta nu-i societate de binefacere, cucoană.

— Plătesc eu, se aude o voce din spatele Agathei.

Întorcându-se, Agatha o vede pe femeia de la toaletă fluturând o bancnotă de douăzeci de dolari. Femeia îi zâmbeşte şi se apropie de tejghea.

— Plătesc eu.

— Ce vreţi, asta-i o afacere, până la urmă.

— Chiar şi-aşa, un pic de omenie nu ţi-ar strica.

— Daţi-mi banii şi haideţi să terminăm odată cu asta.

Ia bancnota şi trânteşte restul pe tejghea. Apoi ridică punga şi o scutură în faţa Agathei.

— E ziua ta norocoasă, ai?

Femeia îi smulge punga şi pleacă, făcându-i semn Agathei s-o urmeze.

— Eu sunt Karen, zice ea, punând punga pe o masă la care e aşezat un bărbat. Iar el e Simon, adaugă, mângâindu-l tandru pe umăr.

Simon e mult mai tânăr decât Karen, un brunet cu trăsături pronunţate. „O fi fiul ei?", se întreabă Agatha. Simon îi trage femeii o palmă peste fund, în joacă. „În niciun caz", decide ea.

— Bună, zice Simon, zâmbind şi fluturându-şi mâna.

Are urme de foietaj printre dinţi. Karen trage un scaun şi bate uşor cu palma locul de lângă ea.

Agatha se aşază la masă şi se uită la pungă de parcă ar aştepta să se mişte singură.

— Ai şi tu un nume? întreabă Karen.

— Da, zice Agatha.

Karen zâmbeşte.

— Văd că nu eşti genul vorbăreţ. Dă-i drumul, atunci. Ia şi mănâncă.

— Ce vrei de la mine? întreabă Agatha.

— Ha, face Karen. Ce-aş putea să vreau de la cineva care n-are cu ce cumpăra o amărâtă de plăcintă cu carne? De la o femeie care vorbeşte singură, îmbrăcată numai în chiloţi? Mănâncă acolo şi taci.

— Ai zis cumva „chiloţi"? întreabă Simon trăgând-o de tivul fustei de blugi.

Karen îl împinge cu umărul.

— Doamne, Sime, zice ea, mângâindu-l pe obraz. Ai numai rahaturi printre dinţi.

Amândoi chicotesc înăbuşit.

— Du-te şi spală-te, bine?

Simon se ridică de pe scaun.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, răspunde el cu un zâmbet.

Apoi face o plecăciune şi pleacă.

Agatha scoate plăcinta şi o pune pe pungă. Ia nişte tacâmuri din suportul de inox din mijlocul mesei, taie plăcinta în cubuleţe şi începe să le

mănânce, unul câte unul. Simte cum Karen o priveşte lung.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat la baie? întreabă Karen.

— Nu, răspunde Agatha.

— Atunci pot să-ţi spun un secret? continuă Karen, aplecându-se spre ea.

— Nu, zice Agatha cu gura plină.

Karen începe să râdă. Se apleacă şi mai tare în scaun. Aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarce iar spre Agatha.

— Am făcut ceva groaznic, şopteşte ea. Acum încerc să compensez puţin – chestie de karma, ştii? Nu-s sigură că cred în toate prostiile astea, dar…

Îi face Agathei cu ochiul.

— Pentru orice eventualitate. OK?

Agatha încuviinţează din cap.

— Mulţumesc, spune ea.

Apoi, după o scurtă pauză:

— N-ai omorât pe nimeni, nu?

— Nu! Bineînţeles că nu, răspunde Karen foindu-se pe scaun.

— Droguri?

— Nu.

— Arme?

— Nu.

— Faci sex pe bani, aşa-i?

— Nu!

— Dar cât e de groaznic?

— E foarte, foarte nasol.

— Pe o scară de la unu la zece?

— Opt.

Agatha înghite bucătura şi o priveşte în ochi.

— Opt şi jumătate.

Karen îşi frânge mâinile.

— Zece. Sigur zece. Zece, da. Sunt… Sunt…

Îşi pune coatele pe masă şi-şi ia mâinile una într-alta. Se uită ţintă la Agatha.

— Sunt o persoană îngrozitoare.

Agatha ia ruloul şi muşcă delicat din el. Cât timp mestecă, nu-şi ia ochii de la Karen. Înghite, se şterge la gură cu un şerveţel.

— Şi eu, ăăă…

Îşi drege glasul, apoi rosteşte tare şi clar:

— Şi eu sunt o persoană îngrozitoare.

Karen scoate un geamăt sugrumat, de parcă aceste cuvinte ar fi lovit-o drept în plex. Întinde brusc mâna peste masă şi o prinde pe a Agathei.

— Crezi că există şi oameni buni? întreabă ea, strângându-i-o.

Agatha se uită la mâna aceea străină. Vede cum semnele Vârstei încep s-o acopere ca o folie de plastic transparent şi nu e deloc bucuroasă, cum probabil că ar fi în alte împrejurări, la gândul că o altă femeie va trece prin cumplita experienţă a îmbătrânirii. Dar nu e nici tristă, cum i se întâmplă când se gândeşte la propriul corp. Doar că simte o legătură între ea şi femeia aceasta, ca şi cum Karen ar fi Agatha şi Agatha ar fi Karen, ca şi cum ar fi amândouă aceeaşi persoană.

— Ei? întreabă Karen. Crezi că există şi oameni buni?

Ron. Agatha se gândeşte la Ron. Apoi îi apare în minte chipul lui Millie, ca o amprentă puternică şi clară. Dar Karl? Oare Karl e un om bun?

— Eu sunt Agatha, spune ea, pentru că nu ştie ce altceva să răspundă.

Simon se apropie de ele.

— Am făcut pipi drept pe odorizantul din pisoar, zice el. A fost foarte tare.

Zâmbeşte larg spre Karen.

— Mai am ceva printre dinţi?

Karen îl ia de mână.

— Nu mare lucru, dragă.

Agatha se uită la mâinile lor, care se ating şi se mângâie de parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume. Nu-şi poate imagina cum e să fii atât de apropiat de cineva.

— Auzi, Sime, zice Karen uitându-se la ceas. Nu te duci să faci plinul? Ar trebui să mergem de-acum.

— Da, mami, zice el făcându-i cu ochiul.

Apoi iese din bufet, iar Karen se întoarce spre Agatha.

— Ieri l-am părăsit pe soţul meu. Simon şi-a părăsit soţia.

Agatha se uită la ea fără să clipească.

— Am copii. Nu-s foarte mici. Dar nici prea mari. N-am spus nimănui nimic. Pur şi simplu am plecat.

Karen îşi ridică braţele deasupra capului, apoi le lasă din nou în jos.

— Doamne, ce bine e să pot spune cuiva! Sper că nu te deranjează.

— Ba mă deranjează, zice Agatha.

Karen râde.

— Aşa-mi trebuie. În fine. Vreau să fiu cu Simon. Îmi iubesc copiii. Dar îmi place şi să trăiesc. Vreau să simt asta. Că trăiesc, adică. Iar copiii vor înţelege într-o bună zi.

— Mă îndoiesc, răspunde Agatha.

Karen dă din cap.

— Sper că te înşeli, zice ea.

Agatha se gândeşte la mama lui Millie. La felul în care a părăsit-o. Îşi simte tot trupul arzând de furie, de parcă sângele ar începe să-i fiarbă şi i-ar apărea băşici roşii pe piele. I-ar plăcea s-o aibă în faţă pe mama lui Millie, să-i spună: „Cum îţi permiţi? E doar un copil”. Ar vrea să-i spună acelaşi lucru lui Karen: „Cum îţi permiţi?”.

Dar nu zice decât:

— Eşti la zece.

Karen se lasă pe spătarul scaunului. Amândouă rămân tăcute câteva clipe. Se aude clinchetul casei de marcat şi uşile vitrinelor frigorifice care se deschid şi se închid, iar oamenii din jur discută ininteligibil.

— Nu vrei să te ducem cu maşina? întreabă Karen în cele din urmă. Oricum mergem cam în aceeaşi direcţie. Ne-ar face plăcere să avem un pic de companie.

— Nu, mulţumesc, răspunde Agatha cu răceală. O să iau trenul.

—

Agatha stă la o masă din incinta benzinăriei şi citeşte din caietul despre îmbătrânire. Oameni pe care I-am Iubit. Semnul întrebării. Îşi aduce aminte de privirea aceea pe care i-a aruncat-o mama lui Millie pe fereastră cu luni în urmă. „Cum poţi să îmbătrâneşti fără să simţi că totul te apasă?" Se gândeşte cum a fost imediat după moartea lui Ron, cum a mers pe stradă, apoi pe aleea din faţa casei, apăsarea aceea, sentimentul că trupul ei era pe punctul de a face implozie. Vede în minte camera de oaspeţi din casa lor. Dar dacă atunci când a intrat pe uşă după ce-l văzuse pe soţul ei mort, în camera aceea, în camera lui, s-ar fi aflat un copil, copilul lor, iar Agatha ar fi trebuit să se aşeze pe marginea patului lui – al ei? Oare ar fi fost o fetiţă? Aşa şi-a imaginat uneori. Căreia ar trebui să-i spună – ce? Ce i-ar fi spus? „Tatăl tău a murit." Cum îi spui unui copil, copilului tău, că aşa e viaţa? Că trăieşti doar ca să mori? Că, pe tot parcursul vieţii tale, oamenii pe care-i cunoşti, oamenii pe care-i iubeşti, vor muri unul după altul? Şi că, în aceste condiţii, cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să nu iubeşti pe nimeni?

— Agatha, se aude vocea lui Karen din coada la casele de marcat pentru benzină.

Chipul ei pare îngrijorat.

— Scuză-mă, dragă, ştii cumva să conduci? Ai putea să muţi maşina din dreptul pompei? Dumnezeu ştie pe unde umblă Simon. Cheile trebuie să fie în contact. Iartă-mă că te deranjez.

Agatha se ridică şi se uită afară. Şase sau şapte maşini îşi aşteaptă rândul la pompă. Din când în când, una dintre ele claxonează. Casa de marcat e blocată, angajatul benzinăriei resetează sistemul. Agatha o priveşte pe Karen. Dacă-şi mijeşte puţin ochii, Karen seamănă cumva cu mama lui Millie. „Cum îi spui copilului tău că aşa-i viaţa?”

— Trebuie să găseşti o cale, zice Agatha punându-şi poşeta pe umăr.

— Ce-ai zis? întreabă Karen văzând-o că se îndreaptă spre ieşire.

— Am zis că ştiu să conduc, spune Agatha.

— Mulţumesc, dragă, răspunde Karen zâmbind. Probabil că Simon a găsit altă chestie interesantă pe care să facă pipi.

— Probabil, zice Agatha.

Când ajunge la uşă, se opreşte şi se întoarce spre Karen.

— Ştii… începe ea.

Uşa automată se deschide şi Agatha simte pe spate căldura aerului de afară.

— Vreau să-mi cer scuze.

Karen face un gest de nepăsare.

— N-ai de ce, dragă. Plăcinta aia n-a costat mai nimic.

— Nu, rosteşte Agatha pentru sine îndreptându-se spre maşină. Nu pentru plăcintă.

Deschide uşa şi urcă la volan. Cheile sunt în contact. Le cântăreşte în palmă. Se aude un clinchet metalic. Porneşte maşina. Deodată, îi apare în minte imaginea unui afiş cu fotografia ei, aşa cum s-a întâmplat cu Karl. „Căutată.” Apasă pedala de acceleraţie.

Dar nu şi frâna. Se gândeşte la desenul maşinii care urmează direcţia indicată de săgeata neagră spre Great Australian Pub şi nu opreşte.

— Ei bine, spune ea fără a se adresa nimănui, sunt în mod sigur la zece.

12.17: Apoi iese pe autostradă. Ea, Agatha Pantha, conduce o maşină pe autostradă, prin

mijlocul deşertului. Nu merge cu mai mult de şaizeci de kilometri la oră, dar conduce.

— Conduc, zice ea spre geamul deschis. Conduc! strigă către un muncitor care fumează pe marginea drumului.

— Nu mai spune, cucoană! răspunde el.

— Conduc! strigă către o femeie a cărei maşină pare să fi rămas în pană.

— Ba pe-a mă-tii! urlă femeia după ea.

— Conduc! strigă Agatha spre cer, spre păsările care trec în zbor, dar nu mai primeşte niciun răspuns, doar vântul care-i bate în faţă şi sunetul lui, sunetul aerului despicat în viteză.

— Bravo, păsărilor! strigă ea pe geam. Drumul ăsta e deosebit de neted!

Ţine amândouă mâinile pe volan şi zâmbeşte larg spre tot ce o înconjoară.

— Cutia de scrisori are o culoare foarte vie! Indicatoarele sunt perfect plasate! Frumoase pete, vacilor! Copaci falnici! Norul ăla parcă-mi zâmbeşte! Îţi stă bine în albastru, cerule!

Vrea să-şi aşeze mai bine ochelarii de soare, dar îşi dă seama că nu-i mai are la ochi. Îşi aduce aminte că i-a lăsat pe marginea chiuvetei din toaleta gării. Încearcă să clipească rar şi deschide ochii cât poate de mult, simţind atingerea curentului de aer pe globii oculari.

Vede un indicator pe marginea drumului.

— Oh! face ea, oprind în dreptul lui.

Pe indicator scrie „The Great Australian Pub”, iar săgeata arată spre un drum drept şi neasfaltat al cărui capăt nu se zăreşte. Agatha se uită pe hartă.

Are un nod în gât. Găseşte semnalizatorul. Îl apasă.

— Drăguţ bipăit, semnalizatorule, şopteşte ea.

Apoi face stânga.

Karl, dactilograful orb

— Cred că o să murim, Millie, zice Karl.

De dimineaţă tot merg prin deşert, către sud. Soarele încă arde cu putere deasupra capetelor lor şi încep să rămână fără apă.

— Asta am tot încercat şi eu să-ţi spun.

— Nu, ideea e că asta se va întâmpla mai curând decât era prevăzut. Asta ţi-ai dorit, Agatha Pantha? strigă el spre cer. Criminalo!

Vocea lui nu stârneşte ecouri, se stinge pur şi simplu peste întinderea nesfârşită.

— Mi-e aşa. O sete.

Îl ridică pe Manny cu ambele mâini şi se uită drept în ochii lui.

— Aşa-i, Manny? Tu ştii despre ce vorbesc. Nu pot să sufăr ţara asta! Australia – ce nume mai e şi ăsta? Uscată ca iasca. Niciun pic de variaţie. Şi nici capăt, Manny.

Izbeşte cu piciorul în pământ.

— Mă scoate din minţi praful ăsta. E doar praf. Cui îi place praful? Nimănui, îţi spun eu. Şi cerul – urăsc cerul ăsta. Urăsc tufişurile. Cum să trăieşti într-un asemenea loc?

Se aşază în genunchi, sprijinindu-se de manechin.

— NU-I NICI URMĂ DE VIAŢĂ, strigă el, îngropându-şi capul în pieptul lui Manny.

— Hai mai repede, zice Millie.

Karl se ridică şi merge mai departe.

— N-o să ajungem la Melbourne până mâine, Millie.

— Ba o să ajungem.

— N-o să reuşim.

— Ba o să reuşim.

— E imposibil.

— Nu le ştii tu pe toate, spune fetiţa, oprindu-se brusc. Ăla de-acolo nu-i barul nostru? întreabă ea arătând cu degetul.

Karl îşi mijeşte ochii.

— Încetează cu glumele, Millie. Mi-e foarte sete. Cred că sunt deshidratat. Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că sunt pe moarte.

— E un bar acolo, zice ea desfăcând harta. Cel despre care ne-a vorbit Căpitanul Toate Alea.

— Eu nu văd nimic, răspunde Karl.

Apoi îşi pune palma pe fruntea lui Millie, să vadă dacă n-are febră.

— O, Doamne, spune el. Ai făcut insolaţie. Nu-i nimic, Millie. N-o să păţim nimic.

Încearcă s-o ia în braţe şi s-o ducă aşa mai departe, dar Millie se zbate.

— Mă simt bine, zice ea, eliberându-se.

— Nu-ţi irosi puterile, Millie, o roagă Karl.

Millie păşeşte energic în faţa lui.

— Am zis că mă simt bine.

— Stai, spune Karl.

Din depărtare se aude un sunet de motor.

— Ce-i asta?

La aproape un kilometru de ei se vede o camionetă albă mergând de-a lungul unui drum neasfaltat înconjurată de nori de praf, ca un jet ski în mijlocul unui lac roşu.

— O maşină, face Karl. E o maşină, Millie. Cu oameni în ea.

Camioneta încetineşte, apoi se opreşte de tot. Praful se aşază şi e supt înapoi în peisaj, ca într-un plămân uriaş. Şi abia atunci Karl bagă de seamă că în faţa lor se vede o clădire.

— Ăsta nu-i…

Închide ochii, apoi îi deschide din nou. Clădirea e încă acolo.

— Millie, e un bar, strigă după fetiţă.

Apoi îl ridică pe Manny în braţe şi-l sărută apăsat pe buze.

— Suntem salvaţi.

—

În viaţa lui nu s-a bucurat mai mult la vederea unei clădiri. E o construcţie maro de lemn fără noimă şi fără stil, care arată ca o căsuţă de jucărie făcută de un copil de uriaşi din ce-a găsit la îndemână. Pe firma de pe acoperiş scrie, cu litere de mână rotunjite: „The Great Australian Pub”.

— Ăsta e, spune Millie şi intră, dar nu înainte de a scrie cu degetul în praf „AICI MAMI”.

Karl a auzit multe despre bărbaţii care frecventează asemenea localuri. Bărbaţi cu haine de piele şi iuţi la mânie, cu pumni zdraveni şi ochii mereu mijiţi ca să se ferească de lumina soarelui. Vorbele lor se rezumă la substantive şi verbe, iar fiecare frază e punctată de o înjurătură.

Îşi imaginează o scenă parcă decupată dintr-un western. Când intră pe uşă, toate capetele se întorc spre el, muzica se opreşte, undeva se sparge un pahar fără ca spectatorii să afle vreodată de ce (oare cine va juca rolul lui? Tocmai şi-a adus aminte că Paul Newman a murit. Dar mai cunoaşte oare pe cineva care-i încă în viaţă?), iar el înaintează sigur pe sine ca niciodată, cu Umerii lui de Bărbat largi şi drepţi, cu pieptul scos în faţă, cu Paşi Bărbăteşti; tipii ăştia miros imediat un impostor, dar el e un Bărbat Adevărat care a Privit Moartea în faţă şi-a înfrânt-o! A înşelat moartea! E un Bărbat Adevărat! Hei, lume! Bărbatul! Iată Bărbatul! Din doi-trei paşi o să ajungă la tejghea şi o să-şi pună Dosul Bărbătesc pe scaun, Pumnul lui Bărbătesc va izbi lemnul şi va comanda – ba nu, va *pretinde* – un nu ştiu ce dublu (oare ce ar bea Paul Newman?) în timp ce toţi clienţii vor fi cu ochii pe el, apoi se va apleca spre barman şi-i va spune – cu o voce joasă şi răguşită, pentru că cei puternici n-au nevoie să ridice glasul – „Mai bine unul triplu”. Oare celor dinăuntru li se va tăia respiraţia la auzul acestor cuvinte? Poate. Dar el nu va şti nimic despre asta, pentru că va fi prea absorbit de Existenţa lui Bărbătească. Iar ceilalţi Bărbaţi se vor bucura să-l aibă printre ei, îi vor

strânge mâna sau antebraţul sau ce-şi mai strâng ei şi-l vor invita să ia parte la Discuţiile lor de Bărbaţi despre Unelte şi Agricultură şi Fotbal şi Multe Alte Lucruri pe care e sigur că le va descoperi pe parcurs.

Numai că atunci când deschide uşa îşi dă seama că-i va fi imposibil să străbată întregul bar din trei paşi.

— Karl, de ce mergi cu paşi atât de mari? întreabă Millie în şoaptă.

— De ce? răspunde el în acelaşi fel. Arăt ca un idiot?

— Da, spune fetiţa.

Aşa că îşi continuă drumul spre tejghea cu mersul lui normal. Pe unul dintre pereţi sunt înşirate plăcuţe de înmatriculare din toată Australia, ca într-un fel de cimitir al vehiculelor retrase din circulaţie. Cinci televizoare cu ecran mare sunt aşezate în diverse puncte strategice, şi pe toate se desfăşoară acelaşi meci de fotbal. Interiorul e întunecos, podeaua – acoperită cu mochetă. Tavanul e jos. Aerul, plin de fum. În razele firave de soare care pătrund înăuntru joacă fire de praf.

În faţa tejghelei sunt aşezaţi doi bărbaţi care discută între ei şi abia dacă-l bagă în seamă. Barmanul, care şterge nişte pahare, înclină scurt capul spre el. Karl îi răspunde la salut. „Ştie", se gândeşte el. „Ştie că-s un Bărbat Adevărat." Îşi trage un taburet. Taburetul scârţâie pe podea. Karl se uită la barman.

— Scuze, zice el, cu o expresie care nu-i stă în obicei.

O expresie foarte feminină, de atâta lucru îşi dă şi el seama. Deja simte că se detestă. Îl sprijină pe Manny de bar. Barmanul ridică din sprâncene. Karl vrea să se aşeze, dar atenţia care i se acordă îl fâstâceşte, presiunea de A Fi Bărbat e prea mare, aşa că îşi ratează ţinta şi aterizează în fund, iar

Manny se prăbuşeşte peste el, şi aceste zgomote amestecate răsună în toată încăperea.

Dar nu ăsta e lucrul cel mai rău. Lucrul cel mai rău e sunetul pe care-l scoate Karl, un sunet care-i scapă fără să vrea de pe buze, ca un nor de gaz toxic adunat timp de sute de ani în adâncul unui vulcan pe cale să erupă. Un sunet pe care doar Oamenii Foarte Bătrâni îl pot scoate atunci când ajung la limita epuizării fizice:

— Auuu!

E sunetul cel mai cumplit pe care l-a scos vreodată, un sunet pe care nici nu ştie dacă ar fi în stare să-l repete şi pe care-l aude cumva din afara propriului corp.

Rămâne câteva clipe întins pe podea, gândindu-se la fracţiunea de secundă plină de satisfacţii în care bărbaţii aceia îl luaseră drept Unul Dintre Ei. Cu Manny deasupra lui, închide ochii şi respiră adânc.

— Eşti bine, amice? întreabă o voce de undeva de deasupra lui.

— Vrei o mână de ajutor, amice? adaugă altă voce.

Şi în clipa următoare e aşezat la bar alături de cei doi bărbaţi (Bărbaţi!) care râd şi-l plesnesc pe spate şi-i comandă ceva de băut şi-l întreabă:

— Care-i treaba cu tine?

Iar chipul lui Karl e numai zâmbet.

millie bird

Millie se sprijină cu spatele de scaunul lui Karl. Se joacă cu tivul pantalonilor lui Manny, care e rezemat de bar. Bărbaţii vorbesc despre fotbal, iar Karl încearcă să participe şi el la discuţie.

— Da, zice el. Jucătorul ăla nu trebuia înlocuit cu jucătorul celălalt.

Millie caută ceva de mâncare în ghiozdan, dar dă peste o foaie de hârtie împăturită şi strecurată printre batoanele de cereale. Pe ea scrie „Pentru Căpitanul Hai cu Dricul”. Millie o desface şi citeşte:

Dragă Căpitane Hai cu Dricul,

În ziua când aţi coborât din tren, am primit un apel de pe numărul mamei tale. Cineva a lăsat un mesaj vocal. Dar nu era mama ta. L-am ascultat de şaisprezece ori, ca să fiu sigur că-l notez exact aşa cum e. L-am încadrat într-o bulă, ca să ştii că nu eu sunt cel care vorbeşte.

Mills iubito aici e mătuşa Judy. Unde eşti draga mea? Te căutăm peste tot. Maică-ta ei bine maică-ta nu-i în firea ei scumpo. A şters-o. L-am trimis pe unchiu-tău Leith la voi să te aducă dar nu te-a găsit. A bătut tot drumul ăla de pomană. Unde eşti iubito? Du-te la un poliţist şi spune-i cine eşti şi rămâi acolo că venim să te luăm. Bine scumpo? Bine?

Îmi pare rău că nu ţi-am spus de atunci. Mi-a fost teamă că o să te superi. Dacă vrei, poţi s-o împrumuţi din când în când pe mama mea.

Cu drag,

Căpitanul Toate Alea

Supererou

Linia Indian Pacific

Millie împătureşte scrisoarea şi o pune la loc în ghiozdan. Se ţine cu mâinile de burtă.

După care aude:

— Bună.

Se apleacă puţin şi se uită pe după piciorul lui Manny. Sprijinită de alt scaun, cu picioarele încrucişate, stă o fetiţă cam de vârsta ei, cu părul negru şi drept prins într-o coadă la spate. Are în faţă o cutie cu chibrituri. Aprinde unul şi se uită la el cum arde.

— Bună, răspunde Millie, cu ochii la flacără.

— Cine-i ăsta? întreabă cealaltă fetiţă după ce chibritul se stinge.

— Karl, răspunde Millie.

— Nu, nu ăla. Ăsta, zice fetiţa arătând spre Manny cu restul chibritului ars.

— A, face Millie.

Apoi, dregându-şi glasul:

— El e Manny. E mort.

Fetiţa ridică dintr-o sprânceană.

— E din plastic.

— Da, spune Millie. Oamenii morţi se transformă în plastic. Şi sunt folosiţi în magazine ca să vândă haine.

Apoi îşi priveşte mâinile:

— Aşa cred.

Cealaltă fetiţă se uită lung la ea.

— Eşti ciudată, zice ea în cele din urmă.

— Ba TU eşti ciudată, răspunde Millie.

— Când a murit unchiul, tata l-a ars, spune cealaltă fetiţă aprinzând încă un chibrit. Apoi l-am aruncat în ocean.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, rosteşte Millie blând.

— Morţii miros urât, de asta trebuie să-i arzi, zice fetiţa uitându-se la ea. Eu aşa ştiu.

— Depinde de punctul de vedere, răspunde Millie fără prea multă convingere.

— Ba nu depinde.

Fetiţa se apropie de ea în patru labe şi o măsoară din priviri. Apoi aprinde un chibrit şi-l ridică în aer între ele. Flacăra face umbrele să joace pe chipul ei.

— Hai să-l ardem, propune ea cu un zâmbet triumfător. Dacă tot e mort.

Millie simte un bolovan în stomac. Se uită la flacără până se stinge chibritul. Apoi aruncă o privire spre Karl, care râde şi povesteşte ceva cu o voce mult mai joasă decât cea pe care i-o ştie ea. La urmă se uită la Manny.

— De ce ţi-e frică? întreabă cealaltă fetiţă, cu capul înclinat într-o parte.

— De nimic, răspunde Millie. Nu mi-e frică de nimic.

Dar nu-i adevărat, pentru că în realitate îi e frică de orice, simte asta în străfundul stomacului.

noaptea dinaintea primei zile de aşteptare

După ce a murit tatăl ei, toţi oamenii din oraş se purtau cu ea de parcă ar fi iubit-o. „Da, Millie", ziceau. „Sărăcuţa de tine", ziceau. „Poftim o acadea", ziceau. Dar Millie ştia că făceau asta doar pentru că taică-său murise, iar ei fie:

1. erau bucuroşi că taţii lor trăiau şi încercau să-şi imagineze cum ar fi fost să fie morţi, dar nu reuşeau;
2. aveau şi ei un tată care murise.

Şi aşa se face că doamnele de la magazinul cu produse naturiste îi dădeau toate borcanele goale pe care le aveau, iar bărbatul de la magazinul de scule şi echipamente îi dădea câte lumânări-pastilă voia. În timp ce maică-sa se uita la peretele gol din dormitor, Millie a întrebat-o în ce an se născuse tatăl ei, dar maică-sa n-a răspuns, iar atunci Millie s-a dus şi i-a pus aceeaşi întrebare doamnei de la bibliotecă, pentru că ea era, probabil, cea mai bătrână din oraş, şi au reuşit să afle împreună căutând prin vechile fotografii de şcoală din arhivă, unde au găsit şi una a tatălui ei, chipul lui era mai îngust şi mai luminos şi mai vesel, dar era cu siguranţă tatăl ei, iar după ce s-a întunecat Millie s-a furişat pe lângă mama ei, care stătea pe

canapea numai în chiloţi şi sutien şi se uita la televizor cu toate luminile stinse. Era o noapte umedă şi fierbinte, iar la televizor se difuza un meci de crichet, maică-sii nu-i plăcea crichetul, aşa că Millie era sigură că nu urmărea meciul, dar tatălui ei îi plăcuse şi poate că de asta se uita. Borcanele din ghiozdanul lui Millie scoteau clinchete slabe, însă maică-sa nici nu s-a clintit din loc, nu se clintise toată ziua, decât atunci când Millie a adus un castron cu struguri din frigider şi l-a pus lângă ea, atunci o mângâiase pe cap, dar apoi, când s-a furişat pe lângă ea prin întuneric, fetiţa a văzut că strugurii rămăseseră neatinşi.

S-a dus la copacul de pe terenul viran. S-a urcat în el şi a legat de fiecare creangă câte un borcan cu o lumânare aprinsă înăuntru. După care a aranjat la poalele copacului alte lumânări, aşa încât să formeze cuvântul TATI. Sub el a înşirat restul de lumânări în linie dreaptă. Era cea mai lungă cratimă pe care o făcuse vreodată.

A aprins toate lumânările şi s-a întins pe spate în iarbă. Apoi s-a întors pe burtă, cu mâinile sub bărbie. Iarba trosnea sub ea şi fire răzleţe îi înţepau pielea. Fusese o vară fierbinte şi secetoasă. Lumânările din copac se legănau uşor, cele de pe pământ pâlpâiau slab. Cerul era plin de stele, iar acum şi copacul, şi pământul păreau la fel, de parcă Millie ar fi reuşit să transforme întreaga lume într-o noapte înstelată. S-a ridicat şi s-a plimbat prin cerul ei, întrebându-se dacă şi taică-su făcea la fel acolo, sus.

O pală de vânt a măturat strada, aşa cum se întâmplase şi cu câteva luni în urmă, în noaptea în care îl ţinuse pe Păianjen în căuşul palmelor. A auzit clinchetul borcanelor care se loveau de trunchiul copacului, a văzut cum s-au răsturnat câteva lumânări aşezate pe pământ şi s-a dat înapoi, împleticindu-se, când iarba uscată a luat foc. La început a fost o flacără mică, apoi una mare, apoi o pălălaie, apoi întregul teren a devenit

un rug imens. Millie a rămas acolo şi a văzut totul, a văzut cum dispare cerul înstelat. S-a dat tot mai mult înapoi până când a ajuns pe alee. Căldura îi pârjolea pielea, peste tot săreau tăciuni aprinşi, borcanele crăpau şi se spărgeau. Aşa că a fugit, n-a ştiut ce altceva să facă. În josul străzii era un alt copac, iar Millie s-a căţărat până în vârf. Toată strada s-a trezit la viaţă, oamenii au apărut cu găleţi cu apă şi furtune, apoi au venit maşinile de pompieri, iar Millie a văzut totul din ascunzătoarea ei, fără să bănuiască nimeni că e acolo. Iar când s-a luminat de ziuă s-a dus acasă, unde altundeva să fi mers? Poliţiştii ajunseseră deja cu ghiozdanul ei, iar mama lui Millie a privit-o cu neclintirea unei ilustraţii şi fetiţa a simţit durerea din adâncul măruntaielor, dar n-a ştiut cum să-şi ceară iertare, pentru că era cea mai mare prostie pe care o făcuse vreodată.

—

— Ei, ce zici? întreabă fetiţa cu părul negru.

Totul se întâmplă foarte repede, fetiţa aprinde chibritul, flacăra e vie şi strălucitoare, duce chibritul spre cămaşa lui Manny şi Millie încearcă să spună nu, dar e prea târziu, cămaşa lui Manny a luat foc.

Millie se ridică şi se trage înapoi, flăcările cuprind cămaşa manechinului, *tic-tac tic-tac tic-tac,* urcă tot mai sus şi acum cuprind copacul, dar apoi Millie aleargă spre el, nu ştie cum se stinge un foc, îşi flutură mâinile spre el şi suflă, simte căldura flăcărilor pe piele, şi care chiar spune:

— Tata?

Nu mai ştie. Dar acolo e tatăl ei, E TATĂL EI şi ea priveşte flăcările şi se ghemuieşte pe podea, IARTĂ-MĂMAMIIARTĂ-MĂMAMIIARTĂ-MĂMAMI, şi tuşeşte, şi tuşeşte, şi tuşeşte.

karl, dactilograful orb

Millie e întinsă pe podea, tuşind. Se uită în sus spre Karl, iar el simte cum i se frânge inima într-o mie de bucăţi. Există ceva mai îngrozitor pe lume decât să vezi spaima din ochii unui copil? Manny arde, ARDE, iar barmanul îl stropeşte cu furtunul până stinge focul. A mai apărut încă o fetiţă – de unde naiba a mai ieşit şi ea? Cum se face că dintr-odată e plin de fetiţe peste tot? – care ţine în mână o cutie de chibrituri, dar creierul lui Karl nu reuşeşte pe moment să facă legătura între una şi alta, îngenunchează lângă Millie care tuşeşte şi plânge, îi pune o palmă mângâietoare pe obraz, apoi se uită la cealaltă fetiţă şi o întreabă:

— Ce-ai făcut?

Ştie că nu are voie să strige la fetiţe, mai ales la fetiţe străine, dar cuvintele parcă ies singure, şi acum începe şi ea să plângă, dar lui puţin îi pasă, apoi unul dintre bărbaţi spune:

— Las-o baltă, amice, asta-i fiică-mea.

Karl ştie că, în cazul de faţă, cuvântul „amice” are un sens ironic şi ar vrea să-l folosească în acelaşi fel – dar l-a folosit vreodată cu sensul ăsta? L-a folosit vreodată, indiferent cu ce sens? Se ridică în picioare şi se îndreaptă spre tatăl fetiţei; e mai înalt decât el, ăsta ar trebui să fie un avantaj, nu? Şi-i spune:

— Păi, amice…

Apasă intenţionat pe ultimul cuvânt şi se simte extraordinar de bine făcând-o, va trebui să mai încerce şi cu alte ocazii, dacă scapă de-aici nevătămat.

— …dacă fiică-ta n-ar fi o delincventă, n-aş fi nevoit să strig la ea.

Şi în clipa următoare mâinile lui Scotty sau Jonesy sau Crusher sau cum l-o fi chemând pe bărbatul cu care bea şi râdea cu câteva minute în urmă sunt încleştate în jurul gâtului său, Karl trage

de ele şi începe să se sufoce, dar reuşeşte să ridice un genunchi tremurător până la stomacul atacatorului. Bărbatul se îndoaie de mijloc, un scaun se prăbuşeşte cu zgomot, iar Karl îşi duce propriile mâini la gât – n-a ştiut niciodată cum e să fii sugrumat şi e recunoscător pentru această nouă experienţă – şi spune:

— Îmi pare rău, amice.

ScottyJonesyCrusher se uită la el şi mârâie – mârâie? Da, e categoric un mârâit –, apoi sare din nou la bătaie, dar Karl nimereşte cumva mişcarea potrivită şi se împleticesc încleştaţi de colo colo, ScottyJonesyCrusher îl fugăreşte pe Karl, Karl se fereşte din calea lui, împinge scaune şi copii, foloseşte mesele pe post de paravan, şi adevărul e că ScottyJonesyCrusher e niţeluş supraponderal, aşa că nu e foarte greu de evitat. Dar apoi, dintr-un motiv pe care Karl nu-l poate descrie altfel decât ca pe o clipă de neatenţie – şi care cu siguranţă i se întâmplă oricărui Mare Om? –, uită să se ferească, iar ScottyJonesyCrusher-Grăsanul îl apucă de cămaşă şi-l trage spre el şi amândoi îşi cară palme pe unde nimeresc, izbindu-şi coatele şi mişcându-şi mâinile frenetic, ca nişte îngropaţi de vii.

Şi apoi, de undeva de deasupra lor, îi inundă un val de spumă albă; se desprind unul de altul, tuşesc şi scuipă, tuşesc şi scuipă. Karl se dă câţiva paşi înapoi şi-şi şterge ochii cu mâinile. Tăietura din palmă i s-a deschis din nou în timpul încăierării şi din ea ţâşneşte sânge proaspăt; Karl simte cum începe să-l ia ameţeala, dar apoi se uită în sus şi prin vălul de spumă şi praf şi sudoare o vede pe Agatha Pantha, cu părul zburlit, răsuflarea grea şi un stingător de incendiu în mână, pe care-l ţine cu sălbăticia unui războinic ce participă la o luptă pe viaţă şi pe moarte, ridicându-l în faţa celor doi combatanţi ca pe căpăţâna însângerată a unui tovarăş de arme, de parcă le-ar spune că după asta va veni rândul lor.

E o apariţie atât de uluitoare, încât Karl nu-şi poate lua ochii de la ea.

— Ce-ai făcut? întreabă Agatha.

În toată agitaţia asta, Karl a uitat de Millie, cum a putut să uite de Millie? Arată cu degetul spre cealaltă fetiţă, care s-a ascuns sub o masă din colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi încă mai plânge, şi zice:

— Întreab-o pe ea.

Millie e tot întinsă pe podea, Karl îi vede trupul firav, trupul ei firav şi se gândeşte la Evie, la trupul firav al lui Evie, la „O să fiu întotdeauna aici, Evie", dar ScottyJonesyCrusherGrăsanul zice:

— Las-o baltă, amice,

şi se aruncă iarăşi asupra lui, se apleacă şi-l ia de mijloc şi-l îndeasă în perete. Agatha pune din nou extinctorul pe ei. Karl se îndreaptă de spate, îşi şterge faţa cu mâneca şi spune, cu toată demnitatea de care e capabil:

— Eu nu-s amicul tău, amice.

— Of, mai taci odată! strigă Agatha. Tăceţi din gură cu toţii! Tu! face ea arătând spre barman. Dă-mi nişte apă rece!

Barmanul se uită la ea, clipind des.

— Ce mai aştepţi?

Barmanul tresare, începe să cotrobăie în dosul tejghelei şi-i întinde două sticle mari cu apă.

— Ia alea, îi spune Agatha lui Karl, care se execută imediat, adresându-i barmanului un zâmbet forţat.

Agathei îi scapă un geamăt când se apleacă şi-o ia pe Millie în braţe.

— Mă doare peste tot, zice fetiţa printre accese de tuse.

— Ştiu, răspunde Agatha, îndreptându-se spre ieşire.

Karl îşi târâie picioarele în faţa lor şi le deschide uşa, ţinând-o cu umărul. Agatha nu-i aruncă nici măcar o privire când trece pe lângă el.

El o urmează până în parcare şi se opreşte brusc când o vede deschizând portiera unei maşini.

— Asta a cui e?

Agatha nu pare să-l audă sau, dacă-l aude, nu consideră necesar să-i răspundă. O aşază pe Millie pe bancheta din spate şi se întoarce spre el.

— Apă, zice ea cu voce plată, întinzând mâna şi pocnind din degete.

Karl îi întinde o sticlă; ea i-o smulge din mână. Pe geamul şoferului, Karl vede cum Agatha duce sticla la buzele lui Millie.

— Bea, Millie. O să-ţi facă bine.

Millie înghite zgomotos, apoi închide ochii. Karl îşi aduce aminte de privirea ei plină de spaimă şi simte cum îl cuprinde un val de tandreţe protectoare.

— O să fie bine, Doar Millie.

Agatha închide portiera şi-i începe să-l lovească pe unde apucă.

— Hei! zice Karl încercând să se ferească.

— Trebuia să ai grijă de ea!

— Tu vorbeşti.

Agatha culege de pe jos o creangă căzută şi se apropie de el cu ea ridicată, gata să-i tragă una.

— Hei! repetă Karl, ascunzându-se după un copac. Stai un pic. Încetează. Încetează chiar în clipa asta. Eşti GROAZNICĂ. Auzi ce-ţi spun? Eşti cel mai nesuferit om pe care l-am văzut în viaţa mea. Pun pariu că bărbatu-tău a murit intenţionat.

Şi se întrerupe brusc, şocat de propriile cuvinte.

— Rahat. Rahat rahat rahat rahat. Agatha. N-am vrut să spun asta, m-am exprimat greşit…

Agatha începe să urle. Nu articulează cuvinte, e doar un sunet; un sunet care pare să urce din adâncul fiinţei ei. Karl îşi duce mâinile la urechi ca să nu-i spargă timpanele, dar, pentru că nu e nimic în jur care să-l facă să reverbereze, urletul se stinge încet, absorbit de întinderea uriaşă a spaţiului.

Agatha se apropie cu paşi hotărâţi şi rămâne în faţa lui, aproape atingându-l. Karl îi simte căldura răsuflării pe gât. Stau un timp aşa, uitându-se ţintă unul la altul. El nu ştie la ce să se aştepte şi se teme de ce ar putea urma; Agatha e întotdeauna imprevizibilă, dar n-a mai văzut-o până acum în halul ăsta, habar n-are de ce ar putea fi în stare. Agatha aruncă creanga peste umărul lui, îi pune amândouă mâinile pe ceafă şi Karl aproape că ţipă de spaimă, dar ea îşi apropie buzele de ale lui şi-l sărută.

Nu e un sărut pasional. E scurt şi apăsat şi uscat, dar e un sărut. Agatha îşi dă capul pe spate şi-şi încrucişează braţele la piept, privindu-l triumfătoare. Karl se uită la ea cu gura căscată.

— Bun! strigă ea.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă spre maşină.

—

Străbat un drum lung, neasfaltat. Karl se uită la norii de praf care se ridică în urma maşinii ca gazul propulsor din coada unei rachete. Apoi se răsuceşte în scaun şi aruncă o privire spre Millie. Fetiţa doarme adânc, întinsă pe-o parte, cu braţul recent topit al lui Manny în jurul mijlocului.

Lumea s-a arătat prea aspră cu ea, iar Karl nu ştie cum să-i explice lucrul ăsta. Ar vrea s-o ia în spate şi s-o ducă să descopere privelişti fără seamăn. Ar vrea să se plimbe cu ea alături, cocoţată pe coama unor ziduri joase de cărămidă, şi să-i spună că poţi găsi muzică în orice lucru din jur dacă închizi ochii şi urmăreşti notele din mintea ta. Ar vrea să-i descrie sentimentul minunat pe care-l ai atunci când aşezi la loc în raft o carte pe care tocmai ai terminat-o de citit, şi cuvintele, ar vrea să-i pună sub ochi cuvinte minunate, toată frumuseţea dintr-o pagină scrisă. Ar vrea să-i arate

tot ce-i bun şi să n-o mai lase niciodată, dar niciodată să vadă ceva rău.

Se răsuceşte la loc în scaun.

— De unde ai făcut rost de maşină? o întreabă pe Agatha.

Ea nu răspunde.

Karl îşi face de lucru cu mânerul portierei, gândindu-se la Sărut. Întreaga scenă e de departe cel mai sexy lucru care i s-a întâmplat vreodată. Bere şi praf şi o bătaie cu pumnii şi o femeie care i-a pus mâinile în jurul gâtului şi l-a sărutat în văzul întregii lumi. Şi felul decis în care ţine volanul, ca o persoană care chiar ştie cum se ŢIN lucrurile ÎN MÂNĂ, şi felul în care se uită la drum cu privirea aceea fermă şi neclintită, de parcă ar fi mereu pregătită pentru orice: un cangur care sare în faţa maşinii, un şarpe care traversează drumul sau sfârşitul lumii. Şi cum nici măcar nu clipeşte atunci când se întâmplă să calce vreun iepure, şi nasturii ei încheiaţi până sus, de parcă nimeni n-ar avea dreptul să-i desfacă vreodată.

Agatha îi aruncă o privire scurtă şi Karl îi face cu ochiul.

— Ţi-a intrat ceva în ochi?

— Nu, răspunde el.

Se uită pe geam, simţind vibraţia uşoară a maşinii pe dosul coapselor.

— Nu-i nici urmă de viaţă pe-aici, nu-i aşa? întreabă el, cu faţa lipită de geam.

Agatha nu-i răspunde imediat. Privirea ei e aţintită asupra drumului, mâinile sunt aşezate ferm pe volan. Dar într-un târziu spune:

— Ba e plin de viaţă pe-aici.

millie bird

Când Millie se trezeşte din somn, maşina e oprită, afară e întuneric şi se aude zgomotul portierelor care se deschid şi se închid.

O *să-i fie*
BANG
Dar mergem doar
Nu mai mult de
BANG
Bine?

Karl deschide uşa din spate şi îi pune un prosop peste picioare.

— Am ajuns la Melbourne? întreabă fetiţa.

— Nu, Millie, răspunde el.

Apoi o îmbrăţişează şi e exact ca atunci când o îmbrăţişa tatăl ei, iar Millie şopteşte:

— L-am visat doar?

Şi Karl spune:

— Pe cine?

Iar Millie întreabă din nou:

— L-am inventat eu?

E sigură că aşa a fost, dar apoi Karl răspunde:

— Nu, Millie.

După care adaugă:

— Venim imediat, Doar Millie.

Şi închide uşa, în jur e întuneric beznă şi Millie întreabă:

— Am murit?

Dar nu-i răspunde nimeni, pentru că ei au plecat deja, toată lumea pleacă întotdeauna, iar întrebarea ei rămâne atârnată acolo în întuneric ca un schelet într-o casă a groazei. Millie se ridică şi-i vede cum se îndepărtează, apoi îl strânge pe Manny la piept şi închide ochii.

agatha & karl

Dimineaţa (devreme) după Orarul Standard al Agathei: Primele raze de soare apar la orizont. E momentul acela când nu e nici zi, nici noapte. De data asta, Agatha nu-l mai ratează. Din locul unde se află ei se aude oceanul izbindu-se de stânci. Stau în picioare printre tufe, la câteva sute de metri de maşină, unul în faţa celuilalt.

Karl cuprinde obrazul Agathei în palmă. E o senzaţie plăcută.

— Ce piele moale ai! strigă el deodată.

Agatha zâmbeşte.

— Îmi place cum se simte palma ta pe pielea mea! strigă la rândul ei.

— O să pun cealaltă mână pe celălalt obraz! răcneşte Karl.

— Mi-ar face plăcere!

Karl vine mai aproape şi-i cuprinde faţa cu ambele mâini. Nu poate s-o vadă, pentru că afară e încă întuneric şi el oricum nu vede bine, dar îi simte căldura şi îi place să-i simtă pielea sub palme.

— Miroşi frumos! strigă el.

Iar ea răspunde în acelaşi fel:

— Cred că ar trebui să-ţi dai jos cămaşa!

Karl face câţiva paşi înapoi şi-şi descheie nasturii.

— Şi tu ar trebui să-ţi scoţi jacheta! răcneşte din nou, aruncându-şi cămaşa cât colo.

Agatha îşi descheie nasturii de la haină şi o lasă să cadă peste cămaşa lui Karl.

— Braţe uscate! strigă ea.

— Da! confirmă el, privindu-şi-le.

Apoi se uită înapoi spre ea.

— Gât neted!

— Maioul! strigă Agatha.

Karl îşi trage maioul peste cap şi-l azvârle deoparte, la un loc cu celelalte haine. Părul îi

rămâne ridicat în creştetul capului.

— Bluza!

— Ţi se văd coastele! strigă ea în timp ce-şi descheie nasturii. Pantofii!

— Ţie ţi se vede breteaua de la sutien! răspunde el, aplecându-se să-şi dezlege şireturile. Pantofii!

— Piept oarecum inofensiv! Şosetele!

— Vreau să te mângâi pe picioare! Ciorapii!

— Eu vreau să-mi pun capul pe pieptul tău! Pantalonii!

— Gambe puternice! Fusta!

Şi gata, amândoi au rămas în lenjerie de corp. Par uimiţi să se vadă astfel. Lumina zorilor a devenit mai puternică. Acum nu mai sunt doar două siluete neclare.

Karl stă în chiloţi în faţa Agathei. E foarte slab, iar părul de pe piept îi creşte în smocuri răzleţe. Pielea de pe braţe, din jurul sfârcurilor şi de pe umeri îi atârnă în semicercuri triste, parcă trasă de dedesubt. Agatha se apropie de el până vede cum răsuflarea ei îi răsfiră firele de păr de pe piept.

Îl lasă s-o privească în voie. Trupul ei e tot numai rotunjimi şi valuri şi movile, e atâta carne acolo, încât îi vine să-şi afunde capul în ea. Sutienul ei e o chestie zdravănă, cu care probabil ai putea tracta şi-un tir rămas în pană. Burta i se revarsă peste marginea chiloţilor, iar pe la subsuori se iţesc falduri de grăsime.

Nu fără greutate, Agatha se aşază pe jos, cu picioarele întinse în faţă. La fel de greu, Karl face şi el acelaşi lucru. Apoi se apleacă unul spre altul, feţele li se apropie, mai-mai să se atingă. Amândoi văd pe chipul celuilalt riduri încă necunoscute. Agatha bagă de seamă că părul din urechile lui Karl e mai des decât îşi închipuise până atunci. Karl observă un fir lung care creşte pe bărbia ei. Închid ochii şi se sărută.

Şi apoi O fac, pentru că până şi bătrânii O numesc astfel.

Nu e ceva care să încânte prin graţie şi eleganţă, niciun spectacol pe care ţi-ai dori să-l urmăreşti mai îndeaproape. Nimic nu merge cum trebuie, nasul li se înfundă cu praf roşu şi sunt nevoiţi să ia o pauză ca să şi-l cureţe; Agatha nu vrea să-şi dea jos sutienul, pentru că a avut o zi lungă şi plină de experienţe noi şi trebuie să existe nişte limite; apoi mai rămâne să afle care părţi ale corpului sunt în stare bună de funcţionare şi care nu; şi, în sfârşit, le ia o groază de timp doar ca să se cunoască unul pe altul.

— E bine aşa? întreabă Karl.

— E bine aşa? întreabă şi Agatha.

Dar e ba prea încet, ba prea repede, nimic nu se întâmplă cum ar trebui şi nu e nici pe departe bine, dar e ceva plăcut şi tandru în felul lui, Karl scoate câte sunete de Om Foarte Bătrân are el chef şi Agatha tace pentru prima oară după foarte multă vreme. Apoi Karl întreabă:

— Nu-i aşa că suntem norocoşi că avem mâini?

Şi spune asta pentru că îi place la nebunie să-i strângă în palme faldurile de carne de pe burtă, iar Agatha încuviinţează din cap pentru că-i place la nebunie să simtă cum e strânsă, şi dintr-odată Karl se ridică în capul oaselor, literele rămase de la Evie i se reordonează în minte şi zice:

— IA-MĂ TU!

Agatha, uluită, răspunde:

— Te iau, te iau…

Dar Karl începe să-i explice:

— Nu, asta era ce…

Din fericire, se opreşte înainte de a apuca să rostească numele lui Evie, asta ar fi o greşeală monumentală, aşa că se întinde la loc şi zice:

— Lasă, nu contează.

Iar Agatha nu insistă.

În timp ce soarele se ridică tot mai sus, tot mai strălucitor şi tot mai fierbinte, amândoi ştiu că la ora asta ar trebui să joace rummy, să stea în fotoliu, să-şi pregătească o ceaşcă de ceai sau să le

scrie nepoţilor, nicidecum să facă sex prin tufişuri în mijlocul deşertului, dar uite că exact asta fac şi se simt ca nişte staruri de cinema, pentru că probabil doar astfel de oameni fac sex pe stânci la răsăritul soarelui, şi Karl se gândeşte „Aş putea să-mi joc propriul rol, sunt mai bun decât Paul Newman, pentru că el e mort, iar eu trăiesc, TRĂIESC”, amândoi se bucură să simtă răcoarea aerului pe pielea dezgolită, e un fel de frumuseţe în îndreptăţirea lor, au ajuns la o vârstă înaintată şi acest moment li se cuvine, totul atârnă şi flutură şi tremură şi se afundă, ceea ce fac ei seamănă cumva cu zborul, iar Agatha nu se poate abţine să ridice braţele ca să simtă bătaia brizei pe piele, pentru că e o senzaţie atât de profundă şi adevărată, iar Karl nu se poate abţine să se uite la ea şi amândoi se privesc îndelung în ochi, Agatha nu s-a simţit niciodată atât de bine în propriul corp, e pentru prima oară când simte că-i aparţine cu adevărat şi de aceea nu vorbeşte, nu poate vorbi.

Mai târziu, după ce au făcut-O, rămân în continuare îmbrăţişaţi, întinşi în praful rece, şi se uită la soarele care se pregăteşte pentru o nouă zi. Într-un târziu, Agatha rosteşte:

— Chiar l-am iubit. Pe Ron.

— Ştiu, răspunde Karl, scriind cu degetul în praful de pe jos „Karl şi Agatha au fost p-aci”.

millie bird

Millie se trezeşte. Se ciupeşte de braţ. N-a murit. Se uită la Manny. Corpul lui e pe jumătate topit. Îi trece palma peste faţă. Cămaşa i s-a lipit de piept. Millie ridică manşonul în dreptul ochilor şi-l priveşte lung. Desenează cu degetul conturul Australiei. Se întreabă unde or fi acum şi-şi imaginează un beculeţ roşu clipind în punctul care ar indica poziţia ei exactă pe hartă şi un indicator din neoane care să spună „Te afli aici". Coboară din maşină şi se uită în jur.

— Karl? face ea, uitându-se printre roţi.

Apoi se urcă pe capotă.

— Agatha? întreabă din nou.

În lumina dimineţii, Millie vede că maşina e parcată în apropierea unei faleze abrupte. Se duce până la marginea stâncii şi simte cum vântul îi lipeşte hainele de corp, umflându-le ca pe valuri. Mantia îi flutură pe umeri şi fetiţa îşi întinde braţele de parcă s-ar pregăti să-şi ia zborul. Distanţa din vârful stâncii până la suprafaţa oceanului de la poalele ei i se pare imensă. E atât de mult spaţiu! Valurile se sparg de marginea falezei cu un zgomot asurzitor.

Millie descoperă cu uimire că pe buza stâncii, la vreo cincizeci de metri distanţă, se află un bărbat necunoscut. Stă cu spatele la ea şi loveşte nişte mingi de golf care aterizează în apă. Fetiţa îl urmăreşte un timp. Îl vede ducând crosa mult peste umăr, apoi coborând-o şi lovind mingea care zboară foarte sus şi foarte departe, străbătând tot acel imens spaţiu liber înainte de a cădea în ocean. Se întreabă cum ar fi să fie şi ea o minge de golf; îşi imaginează cum ar zbura prin aer cu mantia fluturând în urma ei, apoi cum ar cădea – viteza aceea ameţitoare, golul din stomac – şi cum s-ar prăbuşi în ocean, înghiţită de valuri.

Apoi se apropie de el.

— O să mori într-o zi, să ştii, spune ea.

— Rahat!

Bărbatul tresare şi se întoarce spre ea, cu crosa ridicată deasupra capului.

— Să fiu al naibii, puştoaico, zice el, uitându-se în toate părţile. Tocmai ai coborât dintr-o navă spaţială sau ce?

— Nu. Cât mai e de aici până la Melbourne?

— Unde-s părinţii tăi?

— Câţi kilometri? Exact?

— Of, scumpo. E departe. Nu ştiu, cred că vreo mie cinci sute.

— Mă duci până acolo? Am ceva foarte important de rezolvat astăzi.

— Nu, drăguţo, răspunde el. Eu merg în direcţia opusă.

— Bine, spune Millie oftând.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, fiindcă e SĂTULĂ PÂNĂ PESTE CAP de adulţi şi de promisiunile lor şi de faptul că nu te ajută niciodată cu nimic, aşa că se hotărăşte să facă absolut totul de una singură, pentru că e singura persoană pe care se poate baza şi ştie că tot ceea ce-şi spune mai întâi în minte va sfârşi prin a face şi că toate cuvintele oamenilor pot fi folosite în două moduri, ca adevăruri şi ca minciuni, iar ea e sătulă sătulă SĂTULĂ de aşa ceva. Ştie că Agatha şi Karl au plecat undeva şi au lăsat-o singură, ştie că mama ei nu vrea să fie găsită, dar nu-i pasă, ea e Căpitanul Hai cu Dricul şi n-are nevoie de nimeni care să-i spună ce să facă.

Eşti bine, scumpo?
Unde-s părinţii tăi?
Au murit
N-ai de unde să ştii
Eşti doar un om mare

Deschide portiera maşinii şi-l ia pe Manny, îl sărută blând pe frunte aşa cum o săruta taică-su pe

ea, apoi îl trage afară şi-l târăşte până la marginea falezei. Corpul lui lasă urme pe pământ şi praful roşu, răscolit, străluceşte în lumina soarelui. O să zboare cu Manny până la Melbourne, asta o să facă şi o s-o facă chiar acum, pentru că nimeni altcineva nu e dispus, nimeni nu vrea s-o ajute; va trebui să fie puternică, o să-l ia pe Manny sub braţ şi o să sară amândoi de pe stâncă şi o să zboare prin aer ca mingea de golf, doar că mult mai departe, iar lui Karl şi Agathei şi mamei ei o să le pară rău, o să le pară foarte, foarte rău, şi vor spune cu toţii „IARTĂ-NEMILLIEIARTĂ-NEMILLIEIARTĂ-NEMILLIE, TE RUGĂM SĂ NE IERŢI”.

agatha & karl & millie

Agatha şi Karl se întorc la maşină veseli ca nişte adolescenţi. Karl chiar îi trage Agathei o palmă peste fund. Ea chicoteşte. Amândoi sunt murdari de praf roşu. Amândoi au părut ciufulit. Când se uită unul la altul, aerul dintre ei pare să vibreze, iar Agatha simte că toate celelalte femei ar invidia-o şi ăsta e de fapt singurul lucru pe care şi l-a dorit vreodată.

Dar apoi…

— Millie? strigă Karl deschizând portiera.

Şi încă o dată, uitându-se în toate părţile:

— Millie!

Agatha îşi lipeşte faţa de geam.

— Millie? şopteşte ea, aburind sticla. Millie! strigă apoi, întorcându-se cu spatele la maşină.

Aleargă amândoi de colo colo, căutând sub maşină şi pe capotă şi strigând întruna „Millie", de parcă ăsta ar fi cuvântul magic dintr-o vrajă menită s-o invoce. Fetiţa nu se zăreşte nicăieri, iar locul e plat ca-n palmă. Agatha se învârte pe loc, cercetând cu privirea fiecare centimetru şi dorindu-şi din toată inima ca silueta familiară să-i apară dintr-odată în faţă. Apoi se uită spre marginea falezei şi trebuie să se sprijine de capotă, pentru că gândul acela a luat formă în mintea ei cu o forţă care i-a înmuiat genunchii:

— Acolo e, acolo, n-are unde altundeva să fie.

Dar ceea ce-o face să simtă că leşină e faptul că „acolo" e doar golul şi moartea.

Karl vede un bărbat care se îndreaptă spre ei cu o crosă de golf pe umăr şi un aer relaxat care, în împrejurările date, pare de-a dreptul jignitor.

— Scuzaţi-mă, strigă Karl alergând spre el, n-aţi văzut cumva o fetiţă?

Şi-şi întinde mâna în aer ca să indice înălţimea lui Millie.

Printre rafalele de vânt, Agatha nu aude decât „Melbourne” şi „ciudată” şi „târând ceva spre stânci”. Apoi îl vede pe Karl luându-l de guler şi scuturându-l în timp ce-l întreabă:

— Şi de ce n-ai oprit-o?

Necunoscutul îl îmbrânceşte pe Karl şi spune:

— Ia mâna de pe mine, amice.

Iar Agatha inspiră adânc şi se apropie de marginea falezei.

Merge cât poate de repede. În spatele ei îi aude pe cei doi bărbaţi strigând unul la altul, dar ea e sătulă de strigăte, de toate sunetele acelea stridente de care sunt capabili oamenii, mai ales ea, în faţa ei se întinde oceanul, imens, nesfârşit; orizontul, deşi arată ca o linie, nu e un capăt. Se opreşte la câţiva metri de buza falezei, îngenunchează, apoi se întinde pe burtă şi se târăşte aşa mai departe, simţind cum pietrişul îi zgârie picioarele şi gemând din pricina efortului pe care-l face. Apoi ajunge la margine, se prinde cu amândouă mâinile de ea şi se uită în jos.

— Millie, strigă Agatha, dar glasul ei e acoperit de vâjâitul vântului.

Repetă numele fetiţei iarăşi şi iarăşi, de parcă ar încerca s-o trezească dintr-un somn adânc, în timp ce scrutează oceanul cu privirea în căutarea unui semn de viaţă, dar acolo nu se vede nimic, a omorât-o, a omorât o fetiţă, e vina ei, e numai vina ei şi, îngropându-şi faţa în praful roşu, Agatha începe să plângă.

Şi atunci aude:

— Agatha?

Agatha ridică imediat capul şi se uită spre locul de unde vine vocea, pare să fie ceva acolo, dar fără ochelari nu distinge nimic, aşa că strigă din nou:

— Millie?

— Agatha, se aude răspunsul slab.

Nu poate fi decât vocea lui Millie, aşa că Agatha se târăşte pe marginea falezei într-acolo şi o vede, în sfârşit, cu manechinul de plastic în braţe, pe o

bordură îngustă de stâncă ce iese în afară ca o buză răsfrântă.

— Millie.

Agatha nu ştie ce altceva să spună. Ce e de spus într-o asemenea împrejurare? Ce e de spus în orice împrejurare?

Millie ridică ochii spre ea. Plânge. Agatha n-a mai văzut-o niciodată atât de furioasă.

— Cară-te, Agatha! zice Millie. N-am nevoie de tine. Mă descurc foarte bine şi singură.

— Îmi pare rău, Millie, spune Agatha, venind mai aproape.

Bordura aceea de stâncă nu pare prea solidă, s-ar putea prăbuşi oricând.

— Ba nu-ţi pare.

— Nu te mişca, îi spune fetiţei.

Se uită peste umăr, ar vrea să-l cheme pe Karl în ajutor, dar el încă se ceartă cu bărbatul necunoscut.

— Nu poţi să-mi comanzi ce să fac, Agatha Pantha, zice Millie, întorcându-se cu spatele.

— Nu, răspunde Agatha, nu pot.

— O să mă părăseşti şi tu.

Agatha se uită din nou spre maşină, dorindu-şi să-l aibă alături pe Karl, dorindu-şi sprijinul lui. Înălţimea stâncii îi dă ameţeală. Forţându-se să privească în jos, îi spune fetiţei:

— Da. Într-o zi va trebui să te părăsesc. Aşa se întâmplă în viaţă, Millie.

Aerul e tare şi rece, iar vuietul oceanului acoperă totul. Agatha continuă:

— Dar, cât timp trăim amândouă, n-ar fi frumos să fim prietene?

— O s-o fac, Agatha, spune Millie. Nu mă poţi opri. Nimeni nu poate.

— Nu, Millie, zice Agatha.

Şi reacţionează fără a mai apuca să gândească, ca şi cum corpul ei s-ar mişca din proprie iniţiativă; o să se gândească mai târziu, oare asta se întâmplă când ai un copil? Acţionezi fără să gândeşti? Eşti într-atât de indiferent la propria ta

siguranţă, atât de preocupat de a lui? Agatha se lasă să alunece pe bordura de stâncă, zgâriindu-şi mâinile şi picioarele, dar nu simte durerea, pentru că încearcă să n-o scape pe Millie din ochi, încearcă s-o prindă, să ajungă la ea, dar e încă atât de departe, n-o să fie lângă ea la timp. Stând în patru labe, încearcă să strige, dar nu ştie ce, gâtul parcă i se contractă şi se uită neputincioasă cum Millie strânge la piept nenorocitul ăla de manechin şi face un pas spre marginea stâncii, după care Agatha închide ochii şi-şi ţine respiraţia şi-şi doreşte să moară, pentru că nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut.

Dar, după ce a stat aşa câteva clipe lungi, simte căldura unui trup lângă ea. Deschide ochii şi o vede pe Millie alături, uitându-se în jos, spre ocean. Agatha priveşte în aceeaşi direcţie: manechinul de plastic se prăbuşeşte, e o cădere parcă fără sfârşit. Poartă mantia lui Millie pe umeri şi pentru o clipă pare că zboară. Apoi cade în ocean, ridicând în jurul lui un jet de spumă, şi o secundă mai târziu apare din nou la suprafaţă.

Agatha se ridică şi trage adânc aer în piept, umplându-se cu el mai degrabă decât inhalându-l, iar răsuflarea asta adună în ea toţi atomii acelui moment, păstrându-i pentru totdeauna în adâncul ei.

Millie se şterge la ochi cu mâneca şi se aşază alături de ea.

— Ce înseamnă „abandonat”? o întreabă.

Jos, sub picioarele lor, valurile se agită ca mâinile unor elevi nerăbdători. Agatha nu răspunde imediat. În locul acesta, fiecare gând, fiecare respiraţie, fiecare mişcare capătă o importanţă specială. Cuvintele cântăresc mai greu decât de obicei.

— Înseamnă „rămas în urmă”, răspunde ea.

— Adică pierdut?

— Oarecum.

Fără s-o privească pe Millie, Agatha o ia de mână şi o strânge foarte, foarte tare.

Când Karl ajunge într-un târziu la ele, are cămaşa ruptă şi părul zburlit. Le ajută să urce înapoi pe faleză şi le îmbrăţişează pe amândouă. Agatha îl pune la curent cu soarta prietenului lor de plastic. Karl se preface că nu-i pasă cine ştie cât. Millie se declară dispusă să împartă cu el piciorul lui Manny, iar Karl e încântat de idee. Se urcă toţi în maşină şi pleacă, fiecare simţind cu şi mai multă intensitate prezenţa celorlalţi în mijlocul acelui peisaj sălbatic. Agatha ascultă liniştea. Millie îşi pune palma peste imaginea palmei reflectată în geam. Iar Karl zâmbeşte, pentru că tocmai a scris „SUNTEM AICI” în praful de pe capotă.

lucruri pe care nici millie, nici karl, nici agatha nu au de unde să le ştie (încă)

Peste zece ani, Agatha va sta în spital alături de Karl, privindu-l cum se stinge sub ochii ei. Millie va fi plecată în străinătate în perioada aceea, dar se va întoarce pentru înmormântare, în omagiul pe care i-l va aduce, va spune: „Karl este cel mai bun prieten al meu”, folosind intenţionat timpul prezent. Trei luni mai târziu se va sfârşi şi Agatha, iar când Millie o va găsi aşezată în fotoliul ei, fără viaţă, îşi va spune că are un aer vesel-trist. Într-o bună zi va muri şi Millie, aşa cum le e scris tuturor, lăsând un urmă un fost soţ şi doi copii mari. Va fi un accident şi se va întâmpla foarte repede, iar ultimul ei gând nici măcar nu va apuca să capete formă:

— Ce-o să…

Dar ei n-au de unde să ştie nimic din toate astea, nu încă. Pentru că, în clipa asta, Millie şi Karl şi Agatha se întorc de unde au venit.

Mulţumiri

Mama considera că mulţumirile au o importanţă deosebită în relaţiile dintre oameni. M-a învăţat să scriu bilete de mulţumire ridicol de elaborate tuturor celor care îmi făceau un cadou sau un serviciu, oricât de mic. Pe atunci nu înţelegeam de ce – din punctul meu de vedere era doar timp pierdut, un timp pe care l-aş fi putut petrece uitându-mă pe pereţi, dansând pe melodiile fetelor de la Bananarama sau scriind nişte poezele fără noimă în stilul lui Roald Dahl. Dar, pe măsură ce înaintezi în vârstă, tot ce spunea mama pe vremuri ajunge să pară atât de evident, încât te întrebi cum de-ai putut vreodată să gândeşti altfel.

Dar cum le poţi mulţumi unor oameni care te-au făcut ceea ce eşti, care te-au ajutat să devii o versiune mai bună a ta însăţi, care au crezut în tine şi în valoarea muncii tale? Pur şi simplu le spui „mulţumesc”.

Am scris *Obiecte pierdute* în cadrul unui program doctoral al Universităţii Curtin din vestul Australiei, aşa că mulţumirile mele s-ar cuveni să se îndrepte în primul rând spre acel loc şi acei oameni care mi-au oferit o bursă, un spaţiu unde să scriu şi o mulţime de mentori şi de prieteni cu care intenţionez să păstrez legătura cât voi trăi, fie că le place, fie că nu. Eram doar o necunoscută cu veleităţi de romancieră care încerca să găsească o modalitate de a-şi scrie cartea, iar Universitatea Curtin mi-a oferit cadrul social, cultural şi financiar pentru a o duce la bun sfârşit, lucru pentru care îi sunt extrem de recunoscătoare.

Aş vrea să le mulţumesc în mod special celor doi coordonatori ai mei, David Whish-Wilson şi Ann McGuire. Dave a fost mereu o prezenţă extrem de reconfortantă, care m-a îndemnat „s-o las mai moale cu drăgălăşenia” în *Obiecte pierdute* şi a avut încredere în mine chiar şi atunci când eu

mi-o pierdeam. Cele mai multe dintre întâlnirile noastre de lucru au sfârşit cu nişte discuţii cât se poate de substanţiale despre Liga Australiană de Fotbal, fapt despre care pot spune acum că a avut un impact decisiv asupra procesului meu de creaţie. Ann nu mi-a întors spatele după ce, la prima noastră întâlnire, i-am istorisit printre lacrimi întreaga mea poveste; în schimb, mi-a pus la îndemână o cutie întreagă de şerveţele şi m-a făcut să simt că participă cu adevărat la acest proiect. De asemenea, îi mulţumesc în mod special şi lui Julienne van Loon, care – deşi nu a fost niciodată implicată în el în mod direct – şi-a făcut întotdeauna timp pentru mine atunci când am avut nevoie.

În timp ce lucram la ea, *Obiecte pierdute* a fost citită de foarte mulţi oameni în foarte multe forme, iar observaţiile lor mi-au fost de mare ajutor: Jeremy Hoare, care este Omul cu Ideile, a ajuns să cunoască subiectul chiar mai bine decât mine; Mark Russell mi-a explicat cum se folosesc corect virgulele şi m-a atenţionat, pe tonul lui extrem de politicos, că „Niciun om viu nu încape într-un sistem de ventilaţie din tavan”; George Poulakis mi-a explicat încă o dată cum se folosesc corect virgulele, pentru că între timp uitasem; Sam Carmody a fost al doilea (dar la fel de important) Om cu Ideile şi, în acelaşi timp, mi-a servit drept Consilier Psihologic şi Nutriţionist; Sarah Hart a citit una dintre primele versiuni ale romanului, deşi avea lucruri mai importante de făcut; Julia Lorsch a fost barometrul meu emoţional şi a plâns citind anumite pasaje; Elizabeth Tan a făcut comentarii pline de miez; James Stables mi-a amintit în nenumărate rânduri că impozitele lui îmi finanţau proiectul; fetele de la Beaufort Street Books – Jane Seaton, Geraldine Blake şi Anna Hueppauff – au citit cartea cu mult entuziasm; Adam Brenner mi-a spus că, după părerea lui, romanul îşi va găsi cumpărători; tatăl meu, Ken Davis, a citit toate

variantele succesive ale cărţii cu o promptitudine de care numai un părinte mândru de copilul lui ar fi în stare. Mai mult, a numit-o „capodoperă”, aşa cum era de aşteptat, şi mi-a înşirat pe două pagini toate motivele pentru care ar trebui să scot înjurăturile din ea; privirea de şoim a prietenei lui, Lorraine Jennings, a depistat la timp toate greşelile de care m-am făcut vinovată; fratele meu mai mare, Rhett Davis, a citit mai multe variante, repede şi fără să se plângă, şi mi-a oferit sugestii preţioase; fratele meu mai mic, Ben Davis, mi-a citit cartea pe iPad pe când se afla în România şi n-a găsit mare lucru de spus despre ea.

Le mulţumesc, de asemenea, celor care au participat la atelierele organizate de universitate şi m-au ajutat să pun romanul pe direcţia bună: Eva Bujalka, Steven Finch, Maureen Gibbons, Simone Hughes, Laura King, Kerstin Kugler, Kandace Maverick, Paul McLaughlan, Max Noakes, Ian Nicholls, Rosemary Stevens, Marcia Van Zeller şi Yvette Walker. Sunt foarte norocoasă că am avut colegi atât de talentaţi în perioada pe care am petrecut-o la Curtin.

Oare o dăm în discursuri de premii Oscar dacă le mulţumesc şi profesorilor care m-au ajutat să descopăr că voiam să-mi fac din scris o meserie? Probabil, dar o s-o fac oricum. Îi mulţumesc, aşadar, lui Barb Tobin, pe care încă mai încerc s-o impresionez. Când aveam nouă ani i-am arătat o poezie pe care o scrisesem, iar ea mi-a indicat un vers şi mi-a explicat că acolo făcusem o metaforă. Metafora aceea mi-o amintesc şi astăzi foarte bine, dar, ca să fiu sinceră, nu era cine ştie ce, aşa că o să mă prefac că am uitat-o. Le mulţumesc domnului Robertson, care m-a încurajat atât de mult în clasele mici, şi domnişoarei McCarthy, care mi-a dat prima notă de 9 la engleză când eram în liceu şi m-a învăţat astfel să nu mă mulţumesc cu puţin. Nota asta încă mă râcâie. În timpul facultăţii, Francesca Rendle-Short m-a învăţat ce

înseamnă proza experimentală, iar Felicity Packard m-a ajutat să înţeleg economia de mijloace. Iar Jen Webb, cu toate că n-am fost niciodată studenta ei, mi-a acordat mereu tot sprijinul.

Le mulţumesc cafenelelor din diverse ţări şi state, care mi-au permis să fac abuz de spaţiile lor şi să trag ore în şir de o ceaşcă de ceai. Nu glumesc, am petrecut acolo cantităţi considerabile de timp pe nimica toată, şi nimeni n-a părut deranjat de treaba asta. Le mulţumesc mai ales angajatelor de la „50mL" din Leederville, al căror *chai* şi a căror ospitalitate plină de căldură le-am apreciat (şi încă le apreciez) în mod deosebit.

Le mulţumesc celor care au contribuit la publicarea cărţii: lui Adam Brenner şi Todd Griffiths, care au conceput planul unei prezentări infailibile la Hachette; Vanessei Radnidge pentru implicare şi pentru că m-a făcut să simt că am scris ceva demn de luat în seamă – numele tău nu începe degeaba cu „Rad" („minunat, extraordinar"); Clarei Finlay şi lui Kate Stevens pentru că mi-au făcut manuscrisul să arate mult mai bine ca înainte şi m-au lăsat pe mine să-mi asum toate meritele; lui Alice Wood, care mi-a organizat viaţa mult mai eficient decât am făcut-o eu vreodată; Christei Moffitt, care a conceput acea copertă senzaţională. Înainte de a vedea macheta, habar n-aveam cum mi-aş fi dorit să arate. Colaborarea cu Hachette a fost un vis de la bun început – unul dintre acele vise din care îţi pare rău că te trezeşti.

Îi mulţumesc lui Craig Silvey, care şi-a rupt din timpul lui dedicat unor lucruri mult mai importante ca să mă încurajeze şi care m-a sfătuit să mă adresez lui Benython Oldfield de la Zeitgeist Media Group Literary Agency, cărora trebuie, de asemenea, să le mulţumesc, ca şi partenerei lor din Europa, Sharon Galant. Vă mulţumesc tuturor pentru că faceţi o treabă atât de grozavă şi pentru

că i-aţi ajutat pe Millie, Karl şi Agatha să-şi găsească drumul în lume.

Când am decis să pregătesc un material de prezentare pentru *Obiecte pierdute,* am vorbit despre asta cu câţiva oameni foarte talentaţi pe care-i cunoşteam. Au fost încântaţi de idee şi după vreo trei săptămâni – fără să fiu nevoită să trag de ei – materialul era gata, mult peste aşteptări. Îi mulţumesc minunatei mele cumnate, Tara Coady, pentru talentul, răbdarea şi grija cu care s-a ocupat de producţia video; copilului-minune al muzicii, Bensen Thomas, pentru că a compus un cântec special pentru această ocazie; extraordinarei Matilda Griffiths, care a fost întruchiparea perfectă a lui Millie Bird; şi lui Todd Griffiths, ale cărui calităţi nu pot fi descrise în cuvinte, pentru şedinţele nocturne de prelucrare audio şi pentru că mi-a dat voie să folosesc vocea fiicei lui, deşi trebuia să spună „caca”.

Şi mulţumiri foarte, foarte călduroase doamnelor de la Beaufort Street Books şi Torquay Books, care m-au primit să lucrez în librăriile lor şi mi-au oferit un sprijin enorm, mai ales şefelor mele, Jane Seaton şi Rosemary Featherston, a căror muncă neobosită în favoarea industriei de carte se bucură de atât de puţină recunoaştere, dar care m-au făcut să fiu mândră că pot contribui la ea. Ar trebui să ne purtăm mai frumos cu librarii şi să facem tot posibilul să nu dispară.

Apoi au mai fost oamenii care mi-au împărtăşit durerile lor şi care n-au dat bir cu fugiţii atunci când le-am povestit-o pe a mea, ceea ce mi se pare un lucru extraordinar. Orice durere devine mai uşor de suportat atunci când ai parte de sprijin şi înţelegere. Eu am primit asta din partea unor oameni mai mult sau mai puţin cunoscuţi, din partea clienţilor, a prietenilor şi a familiei, dar trebuie să le mulţumesc în mod special lui Jodi Ladhams, Jeremy Hoare şi Annei Hueppauff, a căror durere o cunosc prea bine şi a căror forţă o

admir nespus. Cartea de faţă le este dedicată şi lui Ruby, Cedric, Elli şi Kaiser. De asemenea, îi mulţumesc lui Chris Donahoe, al cărui sprijin emoţional în fazele incipiente ale acestui proiect (şi ale confruntării cu propriile mele probleme) a fost atât de important.

Le mulţumesc bunicilor mei, Ken şi Lorna Davis, Ted şi Jean Newton, pentru poveştile şi timpul şi grija lor. De la voi am învăţat, în diverse feluri, că oamenii în vârstă nu sunt neapărat bătrâni. Îi mulţumesc în mod special lui Buni Jean, care are 90 de ani şi se ţine încă bine, deşi trăieşte cu impresia că numele meu e Judy şi am 45 de ani.

Iar apoi sunt cei mereu prezenţi, chiar şi atunci când nu sunt de faţă. Mă refer în mod special la VOI, membrii familiei: mama, tata, Rhett şi Ben. Sunt ceea ce sunt şi fac ceea ce fac datorită vouă, tuturor.

Şi, desigur, mai ales datorită mamei: mulţumesc.

Nimic din toate astea (scrisul unei cărţi, viaţa însăşi) nu mai are acelaşi rost fără tine.

BIBLIOTECA POLIROM ACTUAL

„Deşi personajele evoluează uneori în chip straniu, emoţia ce străbate povestea despre pierdere, tristeţe adâncă şi speranţă este reală. Millie e cel mai puternic personaj al lui Brooke Davis... ea ne poartă prin roman de la un capăt la altul."

The New York Times

„Amestecând sumbrul cu veselia, tristeţea cu nebunia, Brooke Davis îşi adună personajele rătăcite şi le împinge în scena minunată a vieţii lor."

The Miami Herald

„Romanul *Obiecte pierdute* se hrăneşte chiar din durerile autoarei sale, dar în fundal e susţinut de ceva care animă umanitatea de la începuturile ei: a iubi şi a fi iubit cu orice preţ."

Newcastle Herald

ISBN 978-973-46-4799-6

www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

Notes

[←1]

Pastă tartinabilă din drojdie de bere, la care se adaugă extracte de legume şi diverse mirodenii (n.t.).

[←2]

Primele versuri (2 şi 3) din imnul regal şi / sau naţional al Marii Britanii, al teritoriilor dependente de Coroană, al teritoriilor de peste mări şi al unora dintre statele membre ale Commonwealth of Nations, printre acestea din urmă aflându-se şi Australia. Prima strofa a imnului este continuată mai jos în text (n.t.).

[←3]

Armata Salvării (n.t.).

[←4]

Supă conservată din carne de vită (n.t.).

[←5]

În original, *Australians all let us rejoice*, imnul naţional al Australiei (n.t.).

[←6]

Replică din *Frankenstein* (1931), film-cult regizat de James Whale, cu Colin Clive şi Boris Karloff în rolurile principale (n.t.).

[←7]

Film de groază din anii ’90, în două părţi, ecranizare a romanului omonim al lui Stephen King (n.t.).

[←8]

Actor, regizor şi scenarist american (n. 1933), pe numele adevărat Jerome Silberman (n.t.).

Table of Contents

Partea întâi 3
- millie bird 3
- karl, dactilograful orb 19
- millie bird 21
- agatha pantha 50
- karl, dactilograful orb 70

Partea a doua 87
- karl, dactilograful orb 88
- agatha pantha 93
- millie bird 96
- millie bird 120
- agatha pantha 124
- karl, dactilograful orb 126
- millie bird 130
- agatha pantha 139
- karl, dactilograful orb 141
- millie bird 154

Partea a treia 156
- karl, dactilograful orb 157
- millie bird 162
- agatha pantha 173
- Karl, dactilograful orb 177
- millie bird 183
- karl, dactilograful orb 187
- agatha pantha 194
- millie bird 201

Partea a patra 207
- agatha pantha 208
- Karl, dactilograful orb 219
- millie bird 224

karl, dactilograful orb 229
millie bird 235
agatha & karl 236
millie bird 240
agatha & karl & millie 243
Mulţumiri 248
Notes 256